

2009'da şahit olduk

İşçi düşmanlığının, emek düşmanlığının ayuka çıktığı bir yıl oldu 2009. Emekçilere saldırının durmadığı, egemenlerin halkın en küçük talebine tahammül edemediği bir yıldır. Faşizm tarafından hiç bu yıldı olduğu kadar aşağılanmamıştık. Hiç bu kadar çaresizliğe ve umutsuzluğa hapsedilmemiştik. Yaşama dair olana, küçük de olsa umutlarımıza, sevinçlerimize hiç mi hiç tahammülleri yoktu onların. Soruyoruz; en eşitsiz, en adaletsiz, en insanlık dışı gelişmeler bu yıl bu

ülkede yaşanmadı da nerede yaşandı?

2010 bütçesi de toplumun temel ihtiyaç ve talepleri görmezden gelinerek hazırlandı yine. 2010 büyüme hedefi yüzde 3,5 iken, bütçe gelirlerinde yüzde 18 artış beklenmesinden çıkarılacak sonuç, sofraya gelen ekmeğin biraz daha küçüleceğinden başka bir anlam ifade etmiyor. 2010 bütçe giderlerinde yüzde 7,6, gelirlerinde ise yüzde 18,2 oranında artış gözükmektedir. Bu artışlar zamlar yoluyla halka fatura edilecektir.

Yani faşizmin 2010 yılı resminde ne yazık ki emekçilere güneş vurmuyor. Her türlü hukuksuzluk, işten atma, ayrımcılık, adaletsizlik emekçiler için reva görülüyor. Biz bu halk düşmanı bütçeyi onaylamıyoruz! Faşizmin 2010 yılı umutlarını kabusa çevirmek için birlik ve dayanışmadan, örgütlenmekten başka bir çıkar yol gözüküyor. Yeter ki faşizmin insan yiyen çarklarına "tıkr tıkr" işleyen düzenine sessiz kalmayalım. 2010'un güneşli resmini biz yapalım! **□ Sayfa 9**

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 56

* 8-21 Ocak 2009 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

2009'dan 2010'a

Kriz, açlık, yoksulluk, direniş, mücadele, dayanışma

TEKEL direnişçisi kadınlar:

"Elimizin hamuruyla değil, alnımızın teriyle direniyoruz!"

20'li günlere varan direnişlerinde TEKEL işçileri kadın-erkek omuz omuza üretiyor; hakları için omuz omuza mücadele ediyor. Ankara'ya geldikleri günden bu yana "Zafer direnen emekçinin olacak" şiarını pratikte somutluyorlar.

TEKEL işçilerinin gündür sürer direnişinde kadınların rolü farklı değil. Zaten ilk günden beri "kadın başımızla ayakta-yız", "elimizin hamuruyla değil; alnımızın teriyle direniyoruz" diyerek Ankara'dalar ve köle gibi çalıştırılan tüm kadınlara umut ışığı oluyorlar.

Hepimizin dilinde olan TEKEL'deki kadın işçilerin bu durumu hepimiz için bir deneyim oluşturuyor. Kendiliğinden yakılan bu direniş ateşini yaymak, büyümek işçilerin emekçilerin, gençliğin mücadelesinde, kadınların önemini daha iyi görmek zorundayız. Emekçi kadınların örgütlenmesinin ve bu bağlamda Yeni Demokrat Kadın örgütlenmesinin önemi bu direnişte bir kez daha karşımıza çıkıyor. **□ Sayfa 10**

TEKEL başlangıç, dalga dalga geliyor direnişler

"Açılım" tartışmaları, Kürt sorunu, "şüpheli" intiharlar, Arınç'a suikast soruşturmasının gölgesindeki ülke gerçekliği, Ankara'da TEKEL işçilerinin çıktığı kıvılcımla ülkenin dört bir yanına yayılan ateşle yanıp-kavruluyor. Ankara ayazı işçilerin direniş sıcaklığını kesemediği gibi aksine bu sıcak dalğanın yayılmasını da engelleyemiyor.

"Ölme var, dönmek yok" diyen işçiler, devletin saldırısı, sarı-sendikal bürokrasinin setlerini gelecekleri için bir bir çiğneyip geçiyor. Ülkenin dört bir yanında sokakları dolduran işçiler "bıçak kemikte" diye bağırıyor. 25 Kasım grevi sonrası soruşturma furçasına demiryolu işçilerinin tepkisi; Esenyurt Belediyesi işçilerinin ivmesi yükselen direniş; İtfaiye işçilerinin demokratik haklarına

sahip çıkma mücadelesi, TEKEL ve dayanışma eylemleriyle ülkenin dört bir yanına yayılan eylemler 2010 yılının ülkemizde nasıl geçeceğinin de güçlü sinyallerini veriyor.

Direniş işçi sınıfına çok şey öğretiyor, bilinçlendiriyor. En temel demokratik hakkın kazanımı için bedelin ne olduğunu görüyor. Türk, Kürt, Laz hepsi ekme kavgası zamanı ortaklaşıyor, birleşiyor. Ancak bunların hiçbirini var olanı değiştirmeye yetmiyor. MHP, CHP kapılarını çalan TEKEL işçisi, Anıtkabir'i ziyaret ediyor. Bu gerçeği ne yadırgayacağız ne de tepkiyle karşılayacağız. Çünkü TEKEL işçisi somutunda yansıyan bu görüntüler ülkemiz işçi sınıfının **ağırlıkta** oluşturduğu profil. Sınıf bilinçli işçinin rolü de tam da burada açığa çıkıyor. **□ Sayfa 8**

Değişen ne?

Perşembe'nin gelişi Çarşamba'dan belli olmuştur! 2010'un emekçilere getirecekleri de daha ilk günden bir bir ortaya serildi bile.

Yılbaşı sabahı akaryakıtın tütün ürünlerine kadar bir dizi zamlarla uyandık.

Krizin büyüttüğü işsizlik, yoksulluk, açlık ise 2009'dan devraldığımız diğer derter oldu.

Kürt halkına yönelik saldırılar, yılın ilk günlerinden itibaren de hiç hızını kesmedi.

2010'a aynı zamanda direnişlerle girdik; TEKEL'den Esenyurt'a bir dizi direniş bu yıla aktardığımız direnişler oldu.

Yeni yılda daha fazla işsizlik, yoksulluk, açlık olacaksa, daha fazla direniş, daha fazla dayanışma örgütlemek de bizim görevimizdir.

Köylü kitleleri içindeki faaliyetimiz...

Çeşitli tartışmalar, eğitimler üzerinden yürütülen kitle faaliyetimizin değerlendirilmesiyle somutlaştırmaya çalıştığımız kitle politikamız elbette ki belli yetersizlikleri bağrında taşımaktadır. Kuşkusuz ki adımlarımız büyüdükçe, hızlandıkça daha somut politikalar belirleyecek, daha somut politikalar belirledikçe adımlarımızı büyüteceğiz. "Kitlelerden kitlelere" şiarı tam da bu noktada yaşam bulacaktır.

Önümüzdeki dönem kitle faaliyetimizde bir genişlemeyi hedeflemekle beraber var olan yerlerde yoğunlaşmayı temel almamız. Yoğunlaşmadan genişleyen bir kitle faaliyeti hâkimiyetsizliği getireceği gibi, örgütlenme konusundaki adımlarımızı zayıflatacaktır. Yoğunlaşmadan anlamamız gereken ne olmalıdır, genişlettiğimiz alanlarda öncelikle neler yapacağız? Bunlara vereceğimiz yanıtlar önümüzdeki dönem kitle faaliyetimizin politik-örgütsel çerçevesini çizecektir. **□ Sayfa 9**

Zulme karşı işçiler direnişte

Sendikadan istifa etmedikleri için işten çıkarılan Esenyurt Belediyesi işçileri, Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu'nun zulmüne karşı direnişlerini sürdürüyor. **□ Sayfa 4**

"Kavgadan kaçmıyoruz!"

31 Aralık'ta İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı BİMTAŞ'ta sözleşmeleri sona eren ve işten çıkartılacak olan itfaiye işçileri, direniş ateşini yaktı. **□ Sayfa 5**

Polis tacizine protesto

Yeni Demokrat Kadınlar, Kırşehir'te evinin önünde polisin yönlendirdiği bir kişinin tacizine uğrayan işçi-köylü okuru Songül Araç için çeşitli eylemler gerçekleştirdi. **□ Sayfa 10**

Edirne'de linç girişimi

Edirne'de 16 Aralık'ta tutuklanan Gençlik Derneği üyelerinin serbest bırakılması ve İncirlik Üssü'nün kapatılması için imza kampanyası yapanlara linç girişimi gerçekleştirildi. **□ Sayfa 7**

Kürtçe şarkı ölüm nedeni

Bir barda, arkadaşlarının isteği üzerine Kürtçe şarkı söyleyen **Emrah Gezer**, orada bulunan Özel Harekat polisleri ile tartıştıktan sonra dışarıda pusu kuran polislerin açtığı ateşten vurularak öldürüldü. **□ Sayfa 6**

Polis terörüne karşı eylem

19 Kasım günü Esenyurt'ta polis tarafından katledilen **Alaattin Karadağ** ve diğer insanlar için adalet talebiyle BDSF, PDD, EHP ve TÖP tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. **□ Sayfa 7**

İşçi-köylü'den

Dar pratikten kurtulmak için, sınıf hareketinin adımlarını takip edelim **□ Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım

Şiddet ve meşruiyet

Sayfa 3

Pusulâ

Gelişme militan bir çizgiyle sağlanır!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Kapitalist restorasyonun yarattığı "Kağıttan kaplan!"

Sayfa 13

İşçi-Köylü senin sesin! İnancını güçlü umudunu taze tut!

Dede Sultan

Devletin devrimci ve yurtsever basına yönelik saldırılarının arttığı bir dönemde, böylesi dayanışma etkinlikleri özel bir önem taşıyor

Gazetemiz kitlelerden beslenebildiği oranda ayakta kalabilir, gelişip, güçlenebilir! Gazetemizin kolektif bir ajitör ve örgütleyici misyonunu yerine getirebilmesinde, okurlarıyla kurduğu bağ önemli bir yerde durmaktadır. Bu bilinçle hareket eden okurlarımız, devrimci ve yurtsever basının ciddi saldırılarıyla karşı karşıya kaldığı bugünlerde dayanışmayı yürütmek için bir imkana örgütlediler.

İstanbul'un birçok bölgesinde okur toplantılarının düzenlendiği bu kampanya süresince kitlesel gazete-brosür ve bildiri dağıtımları gibi çeşitli etkinliklerle gazetemizin sesini daha geniş kesimlere ulaştırmak için yoğun bir emek harcadı. Daha önce girilmeyen birçok bölgeye gazetemizi ulaştıran okurlarımız, bir süredir ilişkilerimizin zayıfladığı okurlarımızla da bu kampanya vesilesi ile tekrardan bir araya gelme imkanı buldular.

İki ayı aşkın süre boyunca gazetemizin daha ileri düzeyde sahiplenilmesi, geniş kitlelere/yeni okurlara ulaştırılması hedefi ile gerçekleştirilen kampanya, 3 Ocak'ta Kartal'da Hasan Ali Yücel Kültür Merkezinde düzenlenen bir gece sona erdi.

Gecede, sahne, "İşçi-Köylü senin sesin, Sesimize ses kat!" yazılı pankart ile süsledi, Kültür Merkezinin duvarlarına "Devrimci Basın susturulamaz!", "Suzan Zengin'e Özgürlük" yazılı afişler asıldı.

Devletin devrimci ve yurtsever basına

na yönelik saldırılarının arttığı bir dönemde, böylesi dayanışma etkinlikleri özel bir önem taşıyor. Coşkulu başlayan gecemizde, ilk olarak devrimci, yurtsever ve muhalif basına karşı kapatma, yasaklama, çalışanlarını ve okurlarını gözaltına alma/tutuklama gibi baskılarla ilgili bir söyleşi yapıldı.

Söyleşiye; **Günlük** gazetesi yazarlarından **Salih Sezgin**, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu (TGDP) sözcüsü **Necati Abay** ve gazetemiz çalışanlarından **Toğay Okay** katıldı.

Yurtsever basının, Gündem gazetesiyle yayın hayatına başladığı günden beri devletin saldırılarının ardının kesilmediğini söyleyen Sezgin, özellikle '90'lı yıllarda, gazete bürolarının bombalandığını, kapatıldığını, çalışanlarının kaçırıldığını, öldürüldüğünü anlattı. Ancak 2000'li yıllardan sonra her ne kadar böylesi saldırıların pek yaşanmadığını, ama bu kez de sürekli kapatma saldırılarına uğradıklarını belirterek, "bugüne kadar kaç gazetemiz kapandı, sayısını bile hatırlamıyorum" dedi.

Sezgin'in ardından söz alan Abay da, 2006'da yürürlüğe giren Terörle Mücadele Yasası'nın aslında Toplumla Mücadele Yasası olduğunun altını çizdi ve TMY'den önce hapishanelerde toplam 9 gazeteci ve yazarın bulunmasına rağmen yasa sonrasında, 3 yılda, bu sayının 35'e çıktığını belirtti.

Söyleşide son olarak söz alan Okay, yurtsever basının yanısıra devrimci ve di-

ğer muhalif yayınların da devletin saldırılarının hedefinde olduğunu belirtti. Devletin, devrimci ve yurtsever basından neden korktuğuna değinen Okay, "Devlet, de basın halka ulaşmada ne kadar önemli bir araç olduğunun farkında ve bu yüzden de gerçekleri anlatan bizleri susturmaya çalışmaktadır" dedi.

Konuşmaların ardından gecede sahne alan **Dede Sultan**, sıcacık yürekleri, sesleri ve canlı ezgileri ile geceye renk katarken, "Böyledir bizim sevdamız" türküsü ile dayanışma ile büyüyen sevdamızı selamladı. Dede Sultan'ın seslendirdiği Zazaca, Kürtçe ve Türkçe ezgilerle kitle halaya durdu.

Konserin ardından Anadolu ve Avrupa Yakası İşçi-Köylü okurlarının geceyi selamlayan mesajını okundu. Mesajda;

Kartal Büro çalışanımız Suzan Zengin'in tutuklanması hatırlatılarak son dönemlerde devrimci ve yurtsever basına yönelik saldırıların arttığını, bu saldırıların devrimci ve yurtsever basının okurları tarafından daha ileri düzeyde sahiplenilmesi ile aşılabileceğini vurguladı. Yürütülen kampanyanın kitle faaliyetini örmenin bir aracı olarak ele alındığını dile getiren okurumuz, gazetemizle dayanışmanın en önemli halkasının kitlelerle bütünleşmekten geçtiğini ifade etti.

Yeni Demokrat Gençlik de geceyi selamlayan bir mesajla, dayanışmanın önemine değinerek, önümüzdeki günlerde Hrant Dink için yapılacak eylemlere katılım çağrısı yaptı. Hapishanelerdeki tüm tutsak Partizanların içeriden dışarıya sevgi, umut ve direnç dolu selamları okundu.

Mesajların ardından, 70'li yıllardan bugüne yayımlanan gazete ve dergilerimiz, bu yayınlarımıza dönük baskıların ve bunlara karşı gösterilen direnişlerin işlendiği bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Oldukça ilgi çeken ve coşkuyla izlenen gösterim boyunca alkış ve sloganlar hiç durmadı. Hapishanelerde, gerillada, çalışma yürüttüğü çeşitli alanlarda şehit düşen, gazetemiz eski çalışanları **Akınar Çağlar, Fehiman Bozgurt, Ner-**

giz Gülmez, Murat Arıca ve **Muhammed Yigitsoy**'un resim ve video görüntülerinin yer aldığı gösterim sırasında kitle, alkış eşliğinde "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını haykırdı.

Sinevizyonun ardından, Mezopotamya Kültür Merkezi bünyesinde çalışmalarını sürdüren **Koma Çiya** sahne aldı. Devrimci bir gazetenin, okurları tarafından sahiplenilmesinin çok anlamlı olduğunu belirten Koma Çiya, yaptığı Kürtçe ve Türkçe konuşmasıyla gecemizi selamladı.

Bizleri hem duygulandıran hem de coşku ile halaylara durduran Koma Çiya'nın ezgilerinin ardından **Yeni Demokrat Kadınlar** da toplumun her kesiminden kadının yaşadığı sorunları anlatan tiyatro gösterimini sundular.

Gecede ATİK, ATİK-YDG, Yeni Kadın; Devrimci Demokrasi Gazetesi, Kartal Kaldıraç okurları; Gebze, Çukurova, Bursa-Gemlik İşçi-Köylü okurları, Bakırköy Hapishanesinden tutsak Partizanlar ve tutuklu Kartal Büro çalışanımız Suzan Zengin'in mesajları okundu.

Gecede son olarak sahne alan **Grup İsyen Ateşi**, önce "gerçekleri korkmadan, çekinmeden yazan İşçi-köylü gazetesi emekçilerini" selamladı. Konserlerinde Tuzla tersanelerinde yaşamını yitiren işçiler için yazdıkları eseri seslendiren İsyen Ateşi'nin ezgileri eşliğinde çekilen halaylarla gece sona erdi.

Sık sık "Suzan Zengine özgürlük", "Devrimci basın susturulamaz" sloganlarının atıldığı gecede, Umut yayımcılık stant açarak yayın hayatına başladığı günden bugüne yayınladığı kitaplarını ve yayınlarını tanıttı. Ayrıca çeşitli yayınevlerinden kadın sorunu üzerine kitaplar toplayan Yeni Demokrat Kadınlar da resimli dövizleri ile renkli bir stant açtılar.

Koma Çiya

İş yerinde sömürülüyoruz, Evde eziliyoruz! Özgürlüğümüz için örgütleniyoruz!

"Kadın sorununun yakıcılığını daha da fazla hissettığımız bir süreçte, bu soruna sessiz kalamazdık."

Kadınların kendi ayakları üzerine dikilerek, emek mücadelesinde yer almasını sağlamak amacıyla, kısa bir süre önce yeniden başladığımız **Yeni Demokrat Kadın** faaliyetleri çerçevesinde; gazetemizin dayanışma gecesinde bizler de yerimizi aldık.

Daha öncesinden yaptığımız toplantılarda, kendimizi nasıl ifade edebileceğimiz yönlü aldığımız kararlar doğrultusunda, gecede; çeşitli yayınlarından kadın sorunu üzerine topladığımız kitaplarla bir stant açtık. Yeni Demokrat Kadın dövizleri ile de zenginleştirdiğimiz standımız ilgi yoğunu. "İş yerinde sömürülüyoruz, Evde eziliyoruz! Özgürlüğümüz için örgütleniyoruz!" şiarıyla hazırladığımız anket ve bildirimlerin de yoğun bir şekilde dağıtımını gerçekleştirdik. Yapılan anketler sayesinde birçok kadınla sohbet etme olanağı yakaladık. Daha iyi bir kadın çalışması yürütmek için, kadınlardan öğrenmek ge-

rektiği bilinciyle hazırladığımız ankette, kadınlara; "ne gibi sorunlar yaşadıkları, sorunlarına nasıl çözüm aradıkları, nasıl bir kadın çalışması istedikleri" vb. sorular sorarak çalışmamıza yön verebilecek cevaplar aradık. Birçok kadın; bir kadın çalışmasına kesinlikle ihtiyaç olduğunu, genelde kadınların çok bilinçsiz olduğunu ve bunu kırmak gerektiğini belirterek faaliyetimizin dikkate değer bir çaba olduğunu ve semtlerde de bu anketleri yapmamız gerektiğini vurguladılar.

Yeni Demokrat Kadınlar olarak gecede bir de tiyatro gösterimi yapma kararı almıştık. Bu doğrultuda semtteki arkadaşlarımızın hazırladığı gösterimde "işçi-köylü-ev emek-

çisi-zengin ve devrimci kadın" tiplerine yer verildi. Kadının toplumdaki rolü ve yaşadığı problemlere değinilen gösterimde; kadın sorununun sınıfsal bir sorun olduğu ve doğallığında yoksul kadınların toplumun en çok ezilen kesimi olduğu vurgusu ön plandaydı. Greve giden bir kadın işçi tiplerinin de yer aldığı gösterimde mücadelelerin erkeklerle karşı değil, erkek işçi ve emekçilerle birlikte sistemin kendisine yöneltildiği gerekçesiyle ve zaferin ancak böyle kazanılabileceğine vurgu yapıldı. Devrimci kadın tiplerinde ise; gözaltında, işkencede, hapishanede vs. devrimci kadın kimliğimizden dolayı saldırıların boyutunun ve şeklinin de (taciz, tecavüz) farklılaştığının, ancak "Göğün Ya-

risı" olan bizlerin direnmekten başka çaresi olmadığını ve sistemin biz kadınlardan ve sınıfımızdan korktuğundan altı çizildi. Tiyatro gösteriminde görev alan arkadaşlarımızın, gösterim esnasında oldukça heyecanlı olmaları nedeniyle yer yer sızıntı yaşamalarına rağmen, oyunu ilgiyle izleyen seyirciler, alkışlarla arkadaşlarımızı moral verdiler. Gösterim, "Kadın-erkek el ele, demokratik devrime" sloganı ile sona erdi.

Yeni Demokrat Kadın çalışmasının sürekliliğini sağlamayı hedef edindiğimiz bir dönemde yapılan bu etkinlik; kendimizi farklı şekillerde ifade edebilme, kitleye tanıtılma olanağı bulduğumuz ve bundan sonraki çalışmalarımızda bizlere yardımcı olacak materyaller sunması bakımından önemli bir yerde durmakta. "Göğün Yarısı" olan bizler bu etkinlikteki çalışmalarımızdan aldığımız moral ve güçle, faaliyetlerimizi daha da yoğunlaştıracak, doğru zemin ve pratiklerde bir kadın çalışması örgütleyeceğiz!

(İstanbul'dan Bir Yeni Demokrat Kadın)

İşçi-köylü'den

Dar pratikten kurtulmak için, sınıf hareketinin adımlarını takip edelim!

Devrimci teoriden, politik çizgi ve yönelimlerimizden beslenmeyen, belirlenen hedefe belli bir plan ve program içinde yaratıcı bir tarzda yürümeyen her pratik **tekrara** dönüşmekten kurtulamaz. Tekrarlanan pratikler, değişmeyen çalışmalar, belli bir alana sıkışmış, sınırlı sayıda insanla yürütülen, yeniliğe ve gelişmeye kapalı benzer faaliyetlerin tümü bizleri **darlaştırır**. Devrimci pratiğin karşıtı olan dar pratik, söyleminden de anlaşılacağı gibi devrimci politikadan beslenmeyen, politik bilincin yön vericiliğinde yürümeyen sadece pratik görevler boyutuyla yürütülen faaliyet olarak karşımıza çıkar. Bu tarz sadece sonuçları itibarıyla değil aynı zamanda düşünsel, siyasal, örgütsel, kitlesel ve kadrosal boyutuyla da darlık yaşar.

Bu da faaliyetçiler üzerinde kırılmaya yol açar. Her pratiğe bir ideoloji yön veriyorsa dar pratiğe yön veren ideoloji küçük burjuva ideolojisidir. Bu ideolojinin yön verdiği pratik de, kendi ideolojisine uygun kadro ve militan şekillenmesini yaratır. Bu faaliyetçiler sadece pratikçi özellikleriyle şekillenir. Ve bu sürecin militanları belli başarılar elde etseler de, uzun vadede ortaya çıkan politik sorunlara çözüm getiremeyecek kırılmaların yaşanması kaçınılmaz olur. Çünkü dar bir alana sıkışarak ezberlenmiş pratikten kurtulamayan, sınırlı sayıda insanla yürütülen faaliyet kendi dar bakış açılı faaliyetçilerini yaratır. Sonuç olarak istenilen düzeyde bir başarı yakalanamaz ve başarısızlıklarla örümlü pratik bir süreci ve yenilgi dönemini yaşayan kişilerde kendine, farklı düzeyde de olsa halka karşı güvensizlik yaşanmaya başlar.

Bu noktada önemli noktalardan biri devrimci teoriye hâkimiyet sağlamak iken diğer bir önemli ve kritik nokta da genel politik çizgimizin ve yönelimimizin kavranmasıdır. **Çeşitli vesilelerle dile getirdiğimiz, yazdığımız, yayımladığımız birçok konudaki yönelim ve belirlenen hedeflerin açık ve net olarak kavranması gerekir.** Önümüzdeki süreci hangi politika ve yönelimle örgütleyeceğiz, hangi yön-tem ve araçlarla hangi ön hedefe varmayı hedeflediğimizi bileerek örgütsel çalışmalar netleştirilip, somutlanmalıdır. Bu konuda belli bir netliğe ve kavrayışa sahip olunarak, devrimci pratik örgütlenmeye başlandığında başarıyı yakalamak yakın ve mümkün olur. Kimi dönemler çeşitli konularda kampanya tarzı ele alınan ve hedefleri ve yönelimleri net kimi çalışmalarda yaşanan olumsuzluklar ve bize kattıkları ortadadır.

Sürecin faaliyetçileri ancak geniş bir kitle faaliyetiyle darlığı, sınırlılığı aşabilir ezberlenmiş pratikleri bozabilir. Yukarıda da altını çizdiğimiz gibi tek tek "aynı" bireylerle, kurumlara, kapılara gidilerek yürütülen faaliyet, belli bir tekrarı ve beraberinde belli bir sıradanlaşmayı da getirir. Gerek düşünsel gerekse moral olarak yenilenmeyen, yaratıcılıkla beslenmeyen, farklı alanlara belli bir plan ve program doğrultusunda açılım yapmayan, kitlelere canlı politik bağlar kuramayan bir faaliyet eksikliklerini aşma noktasında da yeterli büyüklükteki adımları atamaz. Ancak kafası açık, kimlerle ne yapacağını ve nasıl yapacağını bilen, hangi yöntemi uygulayacağını bilen faaliyetçiler bu dar pratik ve alışkanlıklar karşısında kararlı bir direnç gösterebilir. Ancak o zaman zorluklar karşısında kırılmadan, darlaşmadan, sürekli öğrenerek ve öğrendiklerimizi sınyarak, kitlelerin içinde olmanın sonsuz coşkusu ile ileriye doğru büyük militan adımlar atabiliriz. Bu militan örnekleri Ankara'da direnişleri 20'li günleri geride bırakan kadınlı erkekli TEKEK işçileri, Esenyurt Belediye işçileri, itfaiye işçileri sunmaktadır. Böylesi tarihsel bir süreçte hepimizin görevi Ankara Devrimci Demokratik Sendikallik Birlik faaliyetçilerinin altını çizdiği gibi "süreci daha olumluya çevirmede rol oynamak gibi bir görev hepimizi bekliyor" belirlemesinin altını dolduracak adımlar atmaktır. Ya da Yeni Demokratik Kadın İnisiyatifi'nden arkadaşların ellerinin hamuruyla değil, alınlarının teriyle direnen TEKEK'in kadın işçilerini ziyaretlerinin ardından yaptıkları "bu direniş ateşini yaktık, büyütme; işçilerin, emekçilerin ve gençliğin mücadelesinde kadınların önemi daha iyi görmeye zorundayız. Emekçi kadınların örgütlenmesinin ve bu bağlamda Yeni Demokrat Kadınların da önemi bu direnişte bir kez daha karşımıza çıkıyor" söylemini yaşama geçirmektedir.

Proleter ideolojinin yön verdiği devrimci çalışmayı yürüten tüm faaliyetçilerin düşünsel dünyasında her bir pratik süreç sonunda "daha farklı alanlara ve daha fazla sayıda kitleye nasıl gidebiliriz?", "daha nitelikli ve etkili çalışma nasıl yürütürüz?", "nasıl bir örgüt yaratırız?" soruları vardır/olmalıdır. "Daha iyisini nasıl yapabiliriz?" sorusu ve başarıya kaygısı hiçbir zaman kafamızdan eksik olmamalı, her pratik süreç içerisinde yer alıp, ders ve deneyimler hâmine eklenmelidir. Her bir devrimci pratik, kapsamlı ve çok yönlü bir sorgulama ve değerlendirme yapılarak işçilerin, emekçilerin, halkımızın, gençlerin sorunları, talep ve çelişkileri üzerinde devrimci sonuçlar çıkarılmayı hak etmektedir. O halde çalışmalarımızı asla var olanla ve varılan yerle sınırlamamalı, bulunduğumuz her alanda, her pratik sonrası daha zengin verilerle ve bilgilerle yeni bir faaliyetin örgütlenmesine zemin hazırlamaya çalışmalıyız. Unutmamalıyız ki, her yeni devrimci çalışma faaliyetçilerin yürütüldüğü hızı da artırır. Bir önceki başarılı çalışmanın moral ve coşkusuyla yeni çalışmanın sürdürücüsü olmaya çalışmak asıl hedeflerimizden birisi olmalıdır.

“Topyekûn saldırılar, egemenlerin gelecek kaygısının ürünüdür!”

Gerilim stratejisi hemen tüm tarihsel süreçlerde, egemen sınıfların varlıklarını sürdürbilmesinin önemli bir aracı olarak devreye sokulmuştur. Ülkemizdeki gelişmelere bakıldığında, tüm gelişmelerin ve yaratılan suni gündemlerin de bu strateji üzerinden yükseltildiğini söyleyebiliriz.

Ülke egemen sınıflarının ve her düzeyde temsilcilerinin Osmanlı'dan aldıkları ayak oyunları da eklendiğinde, ortaya nasıl bir tablo çıkabileceği ise, gelişmelerin seyrinden de anlaşılacaktır. Bu seyir, bir yandan toplumu suni gündemlerle germe (gerilim stratejisi) diğer yandan halk arasındaki karşıtlıkları iyice kızıştırma yönünde yol alırken bir başka tarafta da işçi ve emekçi yığınlarla ve onların eylemlerine yoğun saldırı biçiminde gelişmektedir.

Tüm bu gelişmelerin Erdoğan'ın son ABD ziyaretinden dönmesi sonrasında iyice tırmanışa geçtiği ise dikkatlerden kaçmamalıdır.

Gelişmelere dönük genel bir bakışla ilk etapta söylenebilecek olan şudur ki; ülkeye ve bölgeye dönük bir dizi emperyalist plan projenin hayata geçirilmesi çabalarında belirgin bir artış söz konusudur. Ancak bu yönlü çabalar-daki artış, aynı zamanda egemen sınıfların gelecekleri noktasında duydukları kaygılarda da ciddi artış sağlandığını göstermektedir.

Aynı kaygı, Erdoğan'ın dönüşü sonrası yaşanan gelişmelere de damgasını vurmaktadır.

“Kürt Ulusu”, sahtekârlığının yaşamda karşılık bulmaması, ABD emperyalizminin onayı ve “Model Ortaklık” kapsamında, DTP'nin kapatılmasını getirdi. DTP'li vekiller, kapatmanın hemen ardından ilan ettikleri, “meclisten çekilme” kararını, BDP ile devam etmeye döndürdüler. Bu iki karar arasındaki sürede “ilginç” bir gelişme de yaşandı. Eski DTP'li vekiller karar değişikliğinin gerekçesini açıklarken “Öcalan istedi diye mecliste kalyoruz” dediler. İşte “ilginç” durum da bundan sonra ortaya çıktı. Muhalefet partileri bu açıklamaya birkaç cılız eleştiri getirmekle yetindiler. AKP ise açıklamayı “tahilsiz” değerlendirerek “yarım ağız” eleştiriyile geçiştirdi.

Oysa genel olarak Kürt halkına, özel olarak da DTP'ye-DTP'lilere dönük, kapatma başta olmak üzere-hala süren-saldırıların başlıca gerekçesi olarak “Öcalan'ın talimatı ile hareket

edilmesi” geliyordu. Hem de ortada ciddi kanıtlar bile olmuyordu bu iddialar getirilirken.

Hem muhalefetin, hem hükümetin hem de bir bütün olarak devlet kademelerinin mecliste kalma gerekçesini görmezden-duymazdan gelmeyi yeğlemelerinin hiç kuşkusuz önemli bir nedeni vardı. Bu nedenin başında erken seçim tartışmaları geliyordu. Ve kimse buna hazırlıklı değildi.

Emekçiler sokakları zapt ediyor

Emek cephesinde yaşanan gelişmeler, Türkiye'nin önündeki süreçte toplumsal patlamalar riski en yüksek ülkeler arasında olmasına dönük tespiti adeta doğruluyordu.

Bu tespiti destekleyen en büyük etkenlerin başında, ülkedeki yoksullaşmanın hızla büyümesi gelmekte. Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Genel Müdürlüğü'nün (SYGDM) son verileri, 2,6 milyon ailenin sosyal yardımlarla yaşamını sürdürmeye çalıştığını gösteriyor. Bu da, toplam nüfusun yedide birinin sosyal yardıma muhtaç durumda olduğunu kanıtıyor. Egemen sınıflar hızlı yoksullaşmaya dair bu tablonun, geniş emekçi yığınlarda giderek artan bir öfkeye dönüşeceğini çok iyi bilmekteler. 25 Kasım memur eylemleri, TEKEK, itfaiye, TCDD ve daha çok sayıda işkolunda çalışan emekçilerin eylemleri, öfkenin iyice kabardığının, sokağa taşıtığının göstergesidir. İşçi emekçi eylemlerinin kamuoyunda yarattığı etki egemen sınıfların korkularını iyice büyütülmektedir.

Ancak korkuları büyüyenler sadece egemen sınıflar değil, aynı zamanda kendi sınıfına ihanet içinde olan sarı-bürokrat sendikal önderliklerdir. Bunların üretimden gelen gücün eyleme dönüşmesini engelleme çabaları, emekçiler tarafından boşa çıkarılmaktadır. Bu da onları (zorunlu olarak) eylemleri desteklemeye, yeni eylem kararları almaya zorlamaktadır. Çünkü böyle görünüyü ki, emekçiler sokakları zapt etmeye, emek ve halk düşmanlarının “yatarak para kazanıyorlar” söylemini onların yüzüne çarpmaya kararlıydılar.

TC tarihinde “ilk”ler

İşte aynı günlerde gerilim stratejisi bir kez daha imdada yetişiyordu. Sivil ve askeri bürok-

rasi arasında uzunca zamandır devam eden çatışma, yeni bir kurgu ile gündemeleşiyordu.

Askeri otoriteyi konjonktürel ihtiyaca göre hizaya sokma, devlet kademelerinde yeniden yapılandırma gibi çabaların da bir parçası olarak devreye sokulan bu yeni kurgu, önceki gün ve aylarda sıkça piyasaya sunulan komplo teorilerinin bir başka versiyonu idi. Böylece AKP'nin düşen halk desteği (tabanının demek daha doğru) karşısında başvurmayı alışkanlık haline getirdiği mağduriyet edebiyatının ve pozisyonunun dozu da artırılmış oluyordu. Son komplo teorisi Arınç'a “suikast girişimi” biçiminde sunuluyordu. İki askeri istihbaratçının Arınç'ın evi önünde gözaltına alınması şeklinde yaşanan gelişmeye, Genelkurmay tarafından verilen tepki, durumu ağza-göze buluşturan cinsten olunca, hükümet cephesi daha da cesaretleniyordu. Yandaş medyanın da katkıları ile artık “suikast girişimi” iddiası başlıca gündem haline getirilmiş, böylelikle de diğer hayati gündemlerin geri plana itilmesi de sağlanmıştı.

Ancak bu olay “TC tarihinde ilk” olarak olan bazı gelişmeleri de beraberinde getirdi.

Ordu bünyesinde Özel Harekât olarak da bilinen, “Seferberlik Bölge Başkanlığı” basılarak, arama yapıldı. Bir başka ilk de, Genelkurmay Başkanı'nın, yanına Kara Kuvvetleri Komutanını da alarak, Başbakan'ın “ayağına” gitmesinde yaşandı.

Bu gelişmeler, hem sistemi hem de sistemi ayakta tutan kurumları yeniden yapılandırmaya dönük sürecin hızla işletildiğini de göstermektedir. Süreç aslında devletin sivil-askeri tüm kademelerinde belli bir mutabakat çerçevesinde işletilmektedir. Başbuğ'un Erdoğan'a yaptığı ani ve koştura koştura gittiği ziyaret, olsa olsa bazı uzlaşma noktalarının çiğnenmesinin hatırlatılmasına dönüktür. Bunu yaparken sunu da bilmekteler ki, emir “büyük yerlerden” gelmektedir. Buna karşı çıkmaya ise ne kendilerinin ne de sivil bürokrasinin gücü yetecektir.

Bunun içindir ki asker ve sivil bürokrasi arasındaki çatışma özde egemen sınıflar arası hegemonya kavgasıdır. Bu kavga ise yeri geldiğinde sıkı bir uzlaşmaya dönüşebilmektedir ve yaptıkları güvenli zirveleri bunun en somut kanıtıdır. “Terörle Mücadele” adı altında daha sıkça toplanan zirvelerde bu “zıt kutuplar”,

halk düşmanlığında ortaklaşmada zirveye ulaşmışlardır. Bu da artık kendilerini ne kadar güvensiz hissettiklerine de işaret etmektedir. Bu güvensizlik, toplum içinde kendileri açısından “tehlike” oluşturduğunu düşündükleri tüm kesimlere karşı baskı ve saldırıların artırılması kararlarında da kendini göstermektedir. Bu kararlar ise hiç vakit geçirilmeden hayata geçirilmektedir.

Ortadoğu pazarına açılma hesapları

Polisin işçi-emekçi eylemlerine saldırılarını sıklaştırmaması, “orantısız güç” kullanımı da güvenlik zirvelerinde alınan kararlardan bazılarıdır. Ancak saldırıların dozajı özellikle emek cephesi ve Kürt ulusal hareketi üzerinde yoğunlaşmaktadır.

“KCK Operasyonu” adı altında, eski DTP'liler, yeni BDP'li belediye başkanlarına ve çok sayıda kurumlarına dönük baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar da aynı zirvelerin sonuçlarıdır. Belediye Başkanlarına vd. dönük operasyonlardan yansıyan bir kare ise düşündürücü olmanın da ötesinde, geleceğe dair korkutucudur. Bu kare de savcılığa çıkarılan gözaltındakiler, elleri kelepçeli, tek sıra halinde, yanlarında birer polisle dizilmiş olarak görülmektedir.

Adeta Nazi toplama kampının günümüzdeki yansımasını çağrıştıran bir karedir bu. Ve geleceğe dönük tehlikenin boyutlarına da işaret etmektedir.

Aynı zamanda da Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etme çabalarının aldığı boyuta dikkat çekmektedir. Zaten Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etme söylemi artık aşktan Kürt Açılımı söyleminin yerini almıştır. Tasfiye çabaları ise sadece ülke içinde değil, hareketin etkin olduğu İran-İrak-Suriye gibi ülkeler nezdinde de sürdürülmektedir.

Erdoğan'ın aynı günlerde gerçekleştirdiği Suriye ziyaretinin başlıca konularından biri de budur. Hareketin etkin olduğu diğer ülkeler gibi, Suriye de tasfiye sürecine daha aktif dâhil edilmek istenmektedir.

Emperyalizme bağımlılığın sonucudur ki, Türk egemen sınıflarının, emperyalist tekelleri Ortadoğu'da daha etkin hale getirme çabaları son süreçte hız kazanmıştır. Bu çabalarının uy-

gulayıcısı AKP bir yandan da temsil ettiği sermaye kesimlerini nemalandırmaya çalışmaktadır. Sadece Amerikan emperyalizminin değil, AB'nin önde gelen emperyalist ülkelerinin, örneğin Alman emperyalizminin bu yönlü beklentileri de en üst düzeyde yerine getirilmek istenmektedir. Almanya'nın, AB kozu üzerinden Irak'a yoğunlaşmak istediği bilinmektedir.

Türk egemen sınıfları anlaşılın, kriz içinde debelenen emperyalist efendilerinin yağma ve talan alanlarını genişleterek, onlara rahat nefes aldırılmaya yeminliler!

Sonuç olarak:

Bu yönlü gayretlerinin sadece ekonomik boyutu yoktur. Emperyalistler bölgenin yağma ve talanını kolaylaştırmak için bölge ülkelerine gözdağı vermeyi, gerekirse işgal savaşları çıkarmayı, Türk egemen sınıfları üzerinden artırmaya çalışmaktalar. Türkiye'de konuşlandırılmak istedikleri Füze Kalkanı projesi de bu çabaların ürünüdür. Ancak Füze Kalkanı projesi ülke egemen sınıflarınca mümkün mertebeye gündeme getirilmek istenmemekte, diğer gündemler arasında saklanmaya özen gösterilmektedir. Yine askeri bir proje olan, ABD'nin 2010 yılında Türkiye üzerinden Irak'tan asker çekme girişimleri de aynı şekilde arka plana itilmektedir.

Bugün üstü örtülmek istenen en önemli meseleler de yine bu projelerle bağlantılıdır. Bunlar, işçi-emekçi yığınlarla, Kürtlere ve bir bütün olarak toplumsal muhalefete dönük saldırılardır. Bu saldırılar emperyalist projelerin engelsiz hayata geçirilmek istenmesi hedefini de içermektedir. Gerek ekonomik-siyasal gerekse de askeri projelerin cephe gerisine dönük ezme-sindirme-baskı altına alma hedefine ulaşmadan hayata geçirilemeyeceği bilinmektedir. Topyekûn saldırılarının altındaki en önemli nedenlerden biri de budur. Diğer ve daha önemli bir neden ise egemen sınıfların **gelecek korkusudur**. Bu korku emperyalizme uşaklık edenlerde daha da had safhadadır. Çünkü onlar bir yandan efendilerinin gözünden düşme, diğer yandan da kendi yoksul halklarının öfkesinden korkmaktalar. Ama en çok da bu öfkenin ayağa dikilmesinden!

Sınıfsal Yaklaşım

ŞİDDET VE MEŞRUIYET

Emperyalist merkezleri yönlendiren de, yerel ölçekte faşist ve gerici devletleri çekip çeviren de aynı sistemin çıkar ve güdüleridir. Güdüden kast edilen irade dışı değil “doğal” konum alan davranış biçimleridir. Kâr olgusu ve şiddet bunun en önde giden hallerine örnektir. Sınıflar arası ilişkilerin belli bir formda ele alındığı zemin olarak hukukun hak ve özgürlükler alanına yönelik her türlü tasarufu, başka bir deyimle “açılımı” da bu kapsamdadır. Tarih boyu çok çeşitli toplum ve ölçeklerde, farklı değişkenlerle yürüyen hak ve özgürlükler kavgasının **devrimlerle** sıçramalar yaratıp insanlığın ortak hazinesine kattığı kazanımların hiçbirini, gerçek değerine uygun bir bedel ödenmeksizin elde edilmemiştir. Sistemin surlarında gedik açma, mücadelede yeni mevzi ve modeller oluşturmanın önüne geçme eylemi birçok yol ve yöntem içermektedir.

Egemenlerin, sistemin efendisi zorbaların, sömürge ve asalak sınıfların kendi çıkarlarından taviz vermek, belli imtiyazlarından vazgeçmek ve kimi inisiyatif alanlarını terk etmek için daha **esaslı** noktalarda **ciddi** bir tehlike içerisinde olması gerekir. Ezilenler adına sınıf mücadelesinin **illa ki** silahlı yönetime dayanmak suretiyle elde ettiği kazanımlar üzerinden, kâh yeni açtığı hareket alanlarına yaslanarak kâh **vazgeçilmez** usulle ilerledi-

ği koşullarda, düşman bakımından klasik refleksin ötesinde her türlü planın, taktik geri çekilme ve uzlaşma çabasının yadsınamaz bir yeri vardır. Sorun buna yönelik hamlelerin, kuşatma ve boğmayı nihai aşamaya taşımada, yeni bir statü oluşturmak amacıyla kullanılmasına hizmet edici biçimde değerlendirilebilmesidir.

AKP eliyle devreye sokulan açılım politikasına yönelik “**tasfiye**” tartışmasında yaşanan kaosun özünde de bu gerçekliğin ayırında olamama hali vardır. AKP'nin ve bu bağlamda egemen sınıfların süreçten beklentisine uygun biçimde ısrar ve inatla açılımda direktmesi elbette anlaşılır olmalıdır. Kozmik oda hikâyesi yaşanırken yapılan MGK toplantısından sürece **devam** mesajı çıkması da bu kapsamdadır. Reşadiye'ye yanıt olarak Trabzon'da savaş gemisinden “gürleyen” Başbuğ'un açılıma dair tek olumsuz kelime sarf etmemesi de...

Burada anlaşılmaz gibi görünen Ulusal Hareket'in tutumudur. Kapatma-yasaklama kararı ve ardından gelen KCK operasyonuna rağmen “açılım” **kapanında** ısrar hali üzerinde durulmalıdır. AKP'yi hala samimiyet testine tabi tutma hadisesi, hala yeni şans ve krediler açma tavri kendi stratejisini deşifreye ilişkin **kaygısız** bir durumu ifade etmektedir. Stratejinin net olduğu, bütün kozların bilindiği ve kartların açık oynandığı tartışmalıdır.

Güç ve moral bağlamında süreci ciddi oranda etkileyecek böylesi bir taktiğin **kaybettirici** özelliğine dair yakın dönemde bir dizi örnek yaşanmış ve artan ağırlık sürekli daha geri bir mevzi kurularak taşınmaya çalışılmıştır.

Açılım sürecini şekillendiren faktörlerden birisi de Ulusal Hareket'in öteden beri izlediği, buna teşne halli tutumdur. Soruna bir yandan “tasfiye” deyip buna ilişkin çok açık örnekler vesilesiyle köprüyü atıcı tutum ve söylemler de geliştirip ama sonrasında bir manevrayla yeniden **kulvara** dönme halini Ulusal Hareket özneleri arasındaki çelişki ve hatta çatışma olarak yorumlamak yanıltıcıdır. Belli üslup farkları olmasına karşın süreçten beklenti noktasında **asli** rol üstlenenler bakımından ciddi bir çelişkiden söz etmek olası görünmemektedir.

Taraf pozisyonu alanların gerek pazarlık gücünü artırma gerekse de kendi sınıf ve tabanındaki temsil kabiliyetine yönelik politikaları dikkatle izlenmek durumundadır. Zira bir takım mekanizmalarla kontrol altına alınmak ve yönlendirilmeye çalışılmakla beraber kitleyle kurulan ilişkinin belli bir noktadan sonra “**ikna**”yı gerektirdiği açıktır. Ama daha önemlisi kitlelerin dönüştürücü ve değiştirici gücüdür. Bunu hafife alanların karşılaştığı son-dan geri dönme şansı da çoğu kez bulunmamaktadır.

Hâkim sınıflar arasındaki dalışın, Arınç'a suikast gerekçesiyle Seferberlik Tetkik Kurulu'nda arama yapılmasına uzanan bir boyut alması elbette önemlidir. Bunun önemi, tıpkı İrtica Eylem Planı'ndaki islah imza mevzuunda olduğu gibi olayın provokasyon mu gerçek mi olduğundan çok **ulaştı-**

ğı noktalar

Hem TSK içerisinde etkin olan kiliğin hem de AKP önderliğindeki güçlerin bu dalışta bir dizi hamlesi yaşanmaktaysa da devletin belli kurumları bakımından “**sarsıcı**” uygulamalar devreye girmiştir. TSK'nın önce emekli generalleri ile alt düzey muvazzafı tutuklanmış, sonra sıra “darbe” olayındaki kuvvet komutanlarının sorgulanmasına gelmiş, nihayet “**namus**” mahremiyetli kozmik odaya da girilmiştir.

Odada kendi senaryo ya da kuşku-ları çerçevesinde bir arama yapıldığı açıktır. Öyle bir odada birilerinin umduğu gibi gerçekten kontrgerilla faaliyetine ait kritik öneme sahip belgelerin olmayacağı da ortadadır. Bu iş sahiplerinin devlet açısından **hayati** nitelik taşıyan bilgileri böyle bir odada bulunduracağını sanmak safıktır. Ama sorun bütün bunların ötesinde, “**kozmik**” unvanlı bir odaya girilme hadisesidir. Tıpkı ilk önceki tutuklama ve “hastalık” bahanesiyle bırakma, islah imza nedeniyle karargâhtan iki kez muvazzaf subay alıp tutuklama ve bırakma ya da dokunulmaz payesi verilen eski kuvvet komutanlarının ifadesini alma olayları gibi...

Bütün bu olayların, eşekten düşmekten beter hale gelen genelkurmay başkanına başta adli ve idari bakımdan “**dokunamama**” olmak üzere, “ısırmak ve fakat koparamama” haliyle iki yönlü mesaj verdiği bir gerçektir. Bir yönüyle “**gözbebeğimiz**” denilen TSK'nın gerçekten rejim açısından sahip olduğu bu konumdan soyundurulmamasına özen gösterilmekte, bir yandan da gerek sınıf mücadelesi üzerindeki tesir gücü gerekse de rol ve kabiliyetini geliştirmek amacıyla

AKP'ye ha bire **puan toplama ve kan pompalama** işlemleri yapılmaktadır. Bırakın önceki darbe planlarını, İrticayı Önleme, Kafes gibi eylem planları ile suikast olaylarının senaryo ya da provokasyondan ibaret olduğu da kolaylıkla inanmak mümkün müdür?

Egemen sınıf partisi, klik ya da güç merkezleri arasındaki çatışmanın şiddetlenmesiyle sınıf mücadelesinin keskinleşme potansiyeli ya da derecesi arasında **dolaysız** bir ilişki bulunduğu gerçeği, kendisini uzun bir süredir yoğunlaşan ve çok yönlü parametrelere uzanarak akan ülke gündeminde göstermektedir. Durum bir yönüyle oldukça karmaşık görünmekte, politik aktörler ile yaşanan olaylar arasındaki bağlantı noktaları birbirine dolaşmaktadır. Ama bir yönüyle de son derece açık bir süreç izlenmekte, şaşırtıcı gibi görünen tüm gelişmeler geniş bir perspektif ve kapsamlı analizlerle yerli yerinde oturabilmektedir.

Kafaları karıştıran ve aslında böyle olması için özellikle özenli davranılan husus, topluma yönelik ideolojik manipülasyonlar sayesinde etkili olmaktadır. Bunların başında sınıf mücadelesinin bittiği, sınıfların ortadan kalktığı dolayısıyla emperyalist-kapitalist sistemin başkalaştığı, sorunlarla başa çıkma ve taleplerle ilişkilendirme zemininin “**iyileştirmeye**” yönelik bir hal aldığıdır. Tarihte zorun rolünü/ işlevini kaybettirgi, bundan ötürü de “devrim”lerin gündemden kalktığı iddiasıyla tamamlanan bu “**yeniceğ**” tespitinin her türlü toplumsal ilişki ve hareket üzerinde icra ettiği tesir tahmin edilemeyecek boyutlardadır.

Bu tahillere yukarıda altı çizilen ana başlıklar etrafında bir dizi önemli

başka noktalara da temas etmekle bambaşka bir sistem analizine kapı aralamaktadır. Bu kapsamda, sınıfların yaslandığı ve hareketlendiği, yeniden ve yeniden ürettiği, ekonomi, ideoloji ve siyaset olgusunun potansiyel olarak devlet, demokrasi ile hak ve özgürlükler rejiminden bahsetmek gerekecektir. Bu eritme ve yoğunurma faaliyetleri elbette **sınıf mücadelesinin** ürünüdür. Emperyalistler (ve her türden gerici, faşistler) ile genel olarak savunma konumunda bulunan ezilen halk ve uluslar arasındaki savaşın, her yeni adım, plan ve politikada karşılığı vardır.

İnsanlığın mevcut “**zora dayalı**” toplumsal işbölümüyle azgın bir sömürü cenderesinde ürettiği ve yine aynı egemenlik ağı çerçevesinde adaletsiz/haksız biçimde tükettiği bir düzeni sürdürmeyi ve son vermeyi amaçlayanların kavgasında **sınıf işbirliği ve uzlaşısı** üzerinden çözülebilen bir sorun yoktur. Sistemin kendisi adil “çözüm”e ulaşmayı engelleyen yöntemini zor eksensiz kurmuş olmakla ezilen halk ve uluslara **tek çıkış yolu** bırakmaktadır. Bu yoldan ilerlemeye çalışanlara karşı refleks dilinin şiddet olması, kendinden menkul bir “**meşruiyet**”e dayandırılmaktadır. Yasallıkla ifade edilen, hukuk argümanlarıyla tatlandırılan bu statükoyu parçalamanın meşru zemini ise sınıf gerçeğine dayanılarak yürütülen mücadeleyle varlık kazanmaktadır. Silahlı mücadele bunun **asli** yatağı ise 25 Kasım'ın ardından ivme kazanan Tekel direnişiyile mesaj geçen işçi sınıfı da “**vazgeçilmez/temel**” bileşenidir.

İtfaiye işçileri: "Kavgadan kaçmıyoruz yüreğimizi aldık da geldik!"

31 Aralık'ta İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı BİMTAŞ'ta sözleşmele-ri sona erecek ve işten çıkarılacak olan itfaiye işçileri direniş ateşini yaktı. Daha önce işleri- ne ve sendikalarına sahip çıkmak için yaptıkları eylemde polislin saldırısına maruz kalan iş- çiler kararlı.

İşçi-Köylü gazetesi olarak ses kayıt cihazı- mızı 25 Kasım günü Büyükşehir Belediyesi karşısında bulunan parkta bir eylemle çadır açan işçilere uzattık ve BİMTAŞ'ta yaşa- nanları sorduk.

- İtfaiyede neler yaşanıyor?

Süleyman Çetin; 4 yıldır itfaiyede şoför olarak çalışıyorum. İstanbul Şile'liyim

Bizler İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı BİMTAŞ'ta çalışan itfaiye işçileri olarak bugün burada toplandık. Burada toplanmamızın nedeni özelleştirme ile birlikte kaybede- ceğimiz kazanılmış haklarımıza sahip çıkmak.

5 senedir BİMTAŞ'ın olan ihale, özel bir şirkete verildi. Taşeronlaştırma ile birlikte bizlerin kazanılmış hakları gasp edilmek iste- niyor. Zaten Mart ayından itibaren bu süre- cin sinyalleri verilmişti. Bizler kanunen TİS hakkına sahibiz, yalnız bunu belediye, 7 Ara- lık'ta hileli olarak yaptığı ihale ile yok etmeye çalıştı. Şu an çalışıyoruz ama 31 Aralık'tan sonra tamamen LAPIS-MAKRO adlı şirkete geçerek haklarımızı yitireceğiz.

Bizler insanların yaşamını kurtar- mak için kendi yaşamını hiçe sayan in- sanlarız. Yaşadığımız olayları anlatsak belki de kitaplar yazılır. Kaç defa ölümden döndük, kaç defa ölüm gördük. Buna rağmen böylesi- ne kutsal bir iş kâr hırsıyla yok edilmeye ça- lışıyor.

Biz haklarımız için mücadele ediyoruz. Ama polislin tavrının hiç de adil olmadığını gördük. Bizler suyu hayat kurtarmak için sı- karken polislin bizden aldığı suyu kanlara kıy-

mak için sığıntı öğrendik. Bırakın suyu, aldı- ğımız nefese bile engel koyarak 1 metreden yüzümüze biber gazı sıkıldılar. Ama biz bugün buradayız ve mücadele etmeye devam edio- ruz, etmeye de devam edeceğiz.

"Yolsuzluğun, hırsızlığın üstadları onlar!"

- Siz neler söylemek istersiniz?

Yasin Akgün; Rizeliyim, 3 yıldır itfaiyede şoför olarak çalışıyorum. Türkiye'de hak gaspları artık sıra dışı olmaktan çıktı. Herkes bu yaşananlar hakkında bilgi sahibidir. Bu nok- tadan sonra artık harekete geçmek gerek- mekte. Ve biz de harekete geçtik. **Bu bizim en doğal hakkımız ve hakkımızı sonuna kadar savunacağız.** Bizleri buna zorladılar. Bizlerin çoğu BİMTAŞ'ta kadrolu işçi değiliz ama bunun getirdiği sıkıntılar zaten var. Bizler bu sıkıntıların özel bir şirkete daha da arta- cağı endişesindeyiz. Bizleri bu noktada bir

kukla yerine koyuyorlar. Hiçbir işlevi olmayan bir oyuncak yerine koyuyorlar bunun nedeni de elbette ki yolsuzluğun önünü açmak. Bu nokta oldukça önemli, itfaiyeyi alan şirketin sahiplerini hemen herkes tanı- maktadır. Yolsuzluğun, hırsızlığın üstadlarıdır bu kişi- ler. Buradan zaten yolsuzlu- ğun olacağı bellidir. Ama di- ğer ve çok önemli bir nok- ta var ki o da, itfaiyenin bir kâr kapısı olmadığıdır. Burada bir üretim yok- tur, aksine bir tüketim ve bu tüketimle berab- er kurtarılan hayatlar vardır.

İtfaiye tamamen halkın vergisi ile giderle- rini karşılar ve sadece can kurtarır. İşte bu özelleştirme ile birlikte bu şahıslar halkın vergisine el koyacaklar. Vergiler halka yol, su

vb. olarak dönecek söylemleri artık tarihe karışacak. Anlayacağınız hırsız patron olacak ve hırsızlığını yasal bir şekilde gerçekleştire- cek. En başta belirttik, biz bir şekilde bu direni- şe başladık ve artık direnmekte kararlıyız. Şu an burada çalan türküde olduğu gibi; **"Kavgadan kaçmıyoruz, yüreğimizi al- dık da geldik..."** (İstanbul)

Lüleburgaz'da Adliye önünde basın açıklaması

AKP Lüleburgaz ilçe binası önünde çeşitli sendikaların önderliğinde yapılan ve siyasi parti yöneticileri, sendi- kacılar, işçiler ve Partizan dergisi okurlarının da katıldığı toplu sözleşme görüşme sürecine yönelik hükümetin poli- tikaclarını eleştiren bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamanın ardından kolluk güçleri kimi ifadeleri suç un- suru kabul ederek 21 kişi hakkında 2911 sayılı kanuna mu- halefetten 6 aydan az olmamak koşulu ile 5 yıla kadar hap- is istemi ile dava açtı. 23 Aralık 2009 tarihindeki duruş- mada sanık sıfatıyla 21 kişi, avukatları ve dostları hazır bu- lundu.

İfadelerin alınmasından sonra Adliye binasının önünde bir araya gelen Emek Platformu bileşenleri adına Petrol-İş Sen- dikası Şube Başkanı **Turgut Düşova** bir açıklama yaptı. Açıklama bir dahaki celsenin tarihi açıklanarak son buldu. (Lüleburgaz İK okurları)

Gelişmeler kaygı verici...

İ9 Aralık günü bir araya gelen KESK üyeleri Eğitim-Sen önünden SES Malatya Şubesi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş sonunda yapılan açıklamada **"Ül- kenin yaşamakta olduğu ağır gündem kaygı verici- dir"** denilerek özellikle son süreçte yaşanan devletin "Kürt Açılımı" adı altında gerçekleştirdiği politikalar ve yine son dönemde sokaklardaki gerilimin ve linçlerin artırılmaya ça- lışıldığı söylendi. (Malatya)

DİSK, tutuklanan üyelerine sahip çıktı!

DİSK yaptığı bir eylemle tutuklanan üyelerinin serbest bı- rakılmasını istedi.

7 Aralık günü Nakliyat-İş Sendikasına yönelik gerçekleştirilen operasyonda gözaltına alınan ve ardından tutuklanan Nak- liyat-İş Genel Başkanı **Ali Rıza Küçükosmanoğlu** ve do- kuz sendika üyesinin serbest bırakılması talebi ile 30 Ara- lık günü saat 12.00'de Taksim Gezi Parkı'nda oturma eyle- mi gerçekleştirildi. **"Sendikal hak ve özgürlüklerin ta- kipçisiyiz, Tutuklu Nakliyat İş Genel Başkanı ve yö- neticileri serbest bırakılsın"** yazılı pankartın açıldığı ey- lemde sık sık **"Direne direne kazanacağız"**, **"Cezaev- leri bizi yıldıramaz"** sloganları atıldı. Eyleme KESK ve TTB yöneticileri de destek verdi. (İstanbul)

İtfaiye işçileri direniş ateşi yaktı

İtfaiye işçileri işlerine, sendikalarına ve haklarına sa- hip çıkmaya devam ediyor.

Büyükşehir Belediyesi'nin İtfaiye de taşeron siste- mini getirmesine ve özelleştirmeye tepki gösteren itfa- iye işçileri bu kez yangını söndürmüyor direniş ateşini yakıyor.

BİMTAŞ'ta ihaleyi kazanan Makro şirketi işçilere sözleşme imzalamaları için baskı uyguluyor. İşçileri te- ker teker odalara alarak imza atmaya zorlayan şirketin sözleşmesinde herhangi bir kaza durumunda doğacak masraf da işçiye yükleniyor. Sözleşmede ayrıca itfaiye işçilerinin Büyükşehir sınırları içinde diğer işlerde de (temizlik, garsonluk vb) çalıştırılabileceği ve sözleşme- nin işverenin isteği durumunda tek taraflı olarak hiçbir hak talep edilmeksizin feshedilebileceği yer alıyor. BIM- TAŞ'ta ihale usulsüz bir şekilde, gizlice Makro şirketine verildi. Beyaz Holding'e bağlı şirketlerden biri olan La- pis Eğitim'in Makro şirketiyle kurduğu ortaklık ihaleyi almış durumda. **Beyaz Holding** İstanbul Büyükşehir Belediyesinde İSMEK ihalelerini alması ile biliniyor. Deniz Feneri davasında adı sık sık geçen eski RTÜK

başkanı Zahit Akman da Holdingin yöneticilerindendi.

Makro şirketinin dayattığı kölelik koşullarına ve as- gari ücrete karşı itfaiye işçileri de sessiz kalmıyor. İstik- lal Caddesinde sorunlarına dikkat çekmek amacıyla bir- çok eylem yapan işçiler yeni yıla da direnişle girdi. İşçi- ler yılbaşı gecesi gerçekleştirdikleri eylemle gelecekle- rine sahip çıkacaklarını bir kez daha ilan etti.

Belediye karşısında çadır kurarak direnişle geçen itfa- iye işçileri **4 Ocak Pazartesi** günü saat 18.00'de Taksim Tramvay durağında buluşarak Galatasaray Meydanı'na yürüdü.

Belediye-İş Sendikası 5 No'lu Şube tarafından ör- gütlenen meşaleli eylemde itfaiye işçileri **"İstanbul uyuma itfaiyene sahip çık"** ve **"Yangında can ka- yıpları artacak sorumluluk Topbaş'ın olacak"**

Malatya'da 50 öğretmene grev cezası

Kamu çalışanlarının 25 Kasım'da 1 günlük iş bırakma eylemine katıldıkları gerekçesiyle Malatya'da 50 öğretmene kınama ve uyarı cezası verildi.

Türkiye genelinde 25 Kasım'da dü- zenlenen grevinin ardından çeşitli kentlerde peş peşe soruşturmalar açılmaya başlandı. Son olarak Malat- ya'da okul yöneticileri, 1 günlük iş bı- rakma eylemine katılan öğretmenlerin ifadelerine başvurdu. Yaklaşık 50 öğ- retmene uyarı, kınama, bazılarında da 1 günlük maaş kesme cezası verildi. Bir- çok öğretmene ilgili soruşturmanın sürdüğü ifade edilirken, bazı okul yö- neticilerinin de öğretmenlerin savun- malarını aldıktan sonra cezaya yer ol- madığına karar verdiği belirtildi.

Eğitim-Sen Malatya Şube Başkanı **Cengiz Karabay**, yapılan uygulama- nın yasalara aykırı olduğunu belirte-

rek, konuyu yargıya taşıyacaklarını söyledi. Kamu emekçilerinin uluslara- rası sözleşmeler ve anayasal haklarına dayanarak uyarı grevine katıldığını vurgulayan Karabay, "Bu durum açıkça yargı kararlarını uygulamamak ve hiçe saymaktır. Buradan Eğitim-Sen olarak

tüm okul müdürlerini uyarıyoruz! Yargı kararlarına uymayarak suç işli- yorsunuz! Eğitim-Sen olarak bu suçu işleyen okul müdürleri hakkında suç duyurusunda bulunacağımızın bilinme- sini istiyor ve uyarıyoruz" şeklinde konuştu. (ANF)

Krizi fırsata çevirenler

Bankalar krizi fırsata çevirdi!

Küresel ekonomik krizin baş ak- törlerinden bankaların timsah gözya- şı döktüğü kısa sürede ortaya çıktı.

Bankacılık Denetleme ve Düzen- leme Kurumunun açıkladığı 'Bankala- rın 2009 yılı görünüm raporuna' gö- re bankalar kâr oranlarını yüzde 41.1

artırdı.

15.7 milyar lira net kâr sağlayan bankaların sermaye yeterlilik oranı da yüzde 20'ye ulaştı. Krizi yaratanlar görünüşe bakılırsa onu fırsata çevir- meyi de başarmış. Peki ya krizin be- delini ödeyenler ne durumda?

"Hastanemize dokunmayın!"

SES Bakırköy Şubesi, İTO, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, Cüzzamla Savaş Derneği ve hastane çalışanları, Bakırköy'de bulunan **Lepra Deri ve Zührevi Hastalıkları Hastanesi**'nin kapatılarak Dr. Sadi Konuk Devlet Has- tanesi Cildiye Kliniği'ne bağlanmasını protesto etti.

24 Aralık günü hastane önünde bir araya gelen kitle **"Lepra hastası yal- nız değildir"**, **"Sağlık haktır, satıla- maz"** sloganlarını atarak sağlıkla de- vam eden saldırıları protesto etti. (İstanbul)

Sağlık emekçileri özelleştirmelere karşı eylemde

Sağlık emekçileri yaptıkları bir eylemle Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Sosyal Tesisleri'nin özelleştirilmesini protesto etti. 24 Aralık Perşembe günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde gerçekleşen eylemde **"Sosyal tesis- ler satılmaz"**, **"Taşeron satışı iptal edilsin"** vb. sloganlar atıldı. SES Aksaray Şube ve Tez Koop-İş 5 No'lu Şubenin birlikte gerçekleştirdiği eylem İstanbul Üniversitesi öğrenci- leri de destek verdi. Aynı hastanede 2005 yı- lında yemekhane özelleştirilmiş, bunun sonu- cunda yemek fiyatları ve işçilerin çalışma sü- releri artmıştı. (İstanbul)

İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü, **21 Aralık 2009** tarihinde, İstan- bul Lepra Hastanesi ve Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim Araştırma Hastanesi başhekimlerini davet ederek, İstanbul Lepra Hastanesi- nin kapatılarak Dr. Sadi Konuk Devlet Hastanesi Cildiye Klini- ği'ne bağlanacağı bilgisini vermiş- tir. Bu bilgi hastaların yaşamlarının sonuna kadar hak ettikleri lepraya özgü çok yönlü bakımı alabilmele- rinin engelleneceği kuşkusunu do- ğurmaktadır. Bakırköy Ruh ve Si- niri Hastalıkları Hastanesi'nin için- de 28. servis olarak 1981 yılında üçlü protokolle özel dal hastanesi

olarak kurulmuştur. Burada yapı- lan çalışmalar başka ülkelerde lep- ralı hastalara uygulanmak üzere örnek alınmaktadır. Bugün Sağlık Bakanlığı kayıtlarına göre 2500 civarında ilaçla tedavisi bitmiş ama diğer sağlık sorunları ve sosyal re- habilitasyonu için takip edilmesi gereken eski lepralı vardır. Yeni vakalar eskiye oranla az da olsa cüzzamla mücadele, devamlılık is- temektedir. Yeni vakaların tedavi- si eski vakaların takip ve gereksi- nimlerinin sağlanması için kuru- mun geliştirilerek devamı sağlan- maktadır.

Zalimin zulmüne karşı işçiler direnişte!

26 Aralık günü saat 15.00'te Esenyurt Meydanı'nda bir araya gelen işçiler, sınıf dostları ile birlikte Esenyurt Belediyesi'nin önüne yürüdü. "Zalimin zulmüne karşı Esenyurt Belediyesi'nde 131. gün/Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube" pankartının açıldığı eylemde sık sık "Yığınlık yok direniş var", "İşçi düşmanı işbirlikçi AKP", "TEKEL işçisi yalnız değildir" sloganları atıldı.

Belediye önünde basın açıklamasını okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**; işçi sınıfının mücadelesinin giderek yükseldiğine dikkat çekti.

Eyleme Esenyurt'ta Direnen Belediye İşçileri ve Pazar Emekçileri ile Dayanışma Platformu'nun yanı sıra devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in de içinde olduğu sendika ve örgütler de

destek verdi.

İlk işten çıkarılan yedi işçinin davası ise 28 Aralık günü görüldü ve sonuçlandı. Mahkeme işçilerin sendikalı oldukları için işten çıkarıldığına ve işe iadesine karar verdi. Belediye Başkanı ise kararı Yargıtay'a götürmeye hazırlanıyor.

Eğer Yargıtay işçileri haklı bulursa (büyük olasılıkla öyle olacak) Belediye Başkanı işçilere kıdem ve

ihbar tazminatları ile mahkeme masraflarını da ödeyecek. Mahkemenin verdiği karar, işe iade olmasına rağmen bunun hiçbir hukuki yaptırımı bulunmuyor. Mahkeme verdiği kararın peşine düşmüyor. Bu da

adaletin işçilere yönelik bir ayrıcalığı olsa gerek.

Esenyurt işçileri ise seslerini duyurmakta ve direnişte kararlı. Önceki hafta Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatarak bir eylem gerçekleştiren işçiler, işlerine sendikalı olarak dönmek istiyor.

İşçi-Köylü gazetesi olarak direnişin 135. gününde işçilere gelişen süreci ve köprü eylemini sor-

duk. Sendika işyeri temsilcisi Alişan Abalay kararlı: "En doğal hakkımızı istiyoruz. Saldırıya uğradık gözaltına alındık. Ama baskılar bizi yıldıramayacak" diyor.

İşçilerden **Hasan Mangal** da, işe geri dönünceye kadar direniş sürdüreceklerini dile getirenlerden...

Esenyurt işçileri TEKEL'de yaşananları da ilgiyle takip ediyor. TEKEL işçilerine desteklerini sunmayı ve direniş selamlamayı da ihmal etmiyorlar.

Her hafta düzenledikleri eylemleri için, direnişin 135. gününde 30 Aralık Çarşamba günü direniş yerinde bir araya gelen işçiler ve sınıf dostları bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada mahkeme süreci özetlendi.

Sendikadan istifa etmedikleri gerekçesiyle işten çıkarılan Esenyurt Belediyesi işçileri ve Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki itfaiye işlerinin özelleştirilmesi sonucu işten çıkarılacak işçiler Boğaz Köprüsünde eylem yaptı.

23 Aralık günü öğlen saatlerinde Boğaz Köprüsü'nde trafiği durdurarak kendilerini köprüye zincirleyen ve "Zalimin zulmüne karşı Esenyurt Belediyesi'nde direniş"

Esenyurt ve itfaiye işçileri Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapattı!

sürüyor" yazılı pankart açan işçiler, ellerindeki ekmeği göstererek "Hepimiz ekmek"

savaşsınız", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganlarını haykırdı.

Eylemlerinin amaçlarını haykıran işçiler, TEKEL işçilerinin direnişlerini de selamladı. Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**; "Sesimizi duyurmak istiyoruz, haklı olduğumuzu herkesin görmesi için illa ki buralarda olmamız mı gerekiyor? 130 gündür arkadaşlarımız, aç susuz, Esenyurt

Belediyesi önünde işlerine dönebilmek için direniyorlar. İtfaiye taşeronu verilme isteniyor, buradaki arkadaşlarımız da direniyor. İtfaiyeyi taşeronlaştırarak aslında İstanbul'u yakıyorlar" sözleri ile eylemlerinin amacını anlattı.

Gözaltına alınan işçiler ve sendika yöneticileri Çengelköy Polis Karakolu'na götürüldükten sonra akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

Aynı saatlerde Taksim Meydanı'nda toplanan işçiler buradan Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. "Direne direne kazancağz" sloganlarını haykıran işçiler gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. (İstanbul)

Direniş alanlarındaki kıvılcımı ateşe çevirelim

Egemenler krizi fırsata çevirip kârlarını artırmanın yollarını ararken bir yandan da kriz bahanesiyle işçi ve emekçilerin elindeki (zaten kırıntı halinde olan) hakları gasp ediyor (işsizlik fonunun patronlara peşkeş çekilmesi gibi). Ancak bu gasplar her yerde sessizlikle karşılanmıyor ve işçiler de üretimden gelen güçlerini kullanarak yaşananlara karşı mücadeleyi yükseltiyor. İşçi ve emekçilerin, direniş ve grevlerle verdiği mücadele gün geçtikçe artıyor ve işçiler sessizliği sloganlarıyla parçalıyor. Bu direnişlerden biri olan Sinter ise bir yılını doldurmuş bulunuyor. Dudullu Organize Sanayi'nde

bulunan Sinter Metal Fabrikası'nda sendikalı oldukları için işten atılan işçiler, 22 Aralık 2008'den bu yana direnişlerini sürdürüyor.

Biz de hem onların yanında olduğumuzu bir kez daha göstermek hem de seslerine ses katmak amacıyla 22 Aralık 2009 tarihinde direnişlerinin 1. yılında bir etkinlik gerçekleştiren Sinter metal işçilerini ziyarette gittik ve bir söyleyişi gerçekleştirdik.

- Direnişiniz birinci yılını doldurdu. Bununla ilgili basın açıklaması ve kısa bir etkinlik gerçekleştirdiniz. Şu anki süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Lale Balta; Direnişimizin başından beri en büyük beklentimiz sendikalı olmak. Bizler tek başına patronla değil, sistemle de savaşıyoruz. Mahkemelerimiz hala devam ediyor.

Ferit Yalçın; Bu bir yıl içerisinde çok şey öğrendik. Örne-

ğin bu sistemde her şey patronun yana ve bu anlamda bizden daha "güçlü", ancak bizim gücümüz emeğimizden geliyor ve biz olmadan o kârına kâr katamaz. Davamız oldukça uzadı. Bu da demek oluyor ki patronun tepede adamları var. Bizimle birlikte başlayan direnişler sona erdi. Ama bizim davaların yarısı bile görüldü.

Türkiye'de, her şeyin özelleştirilip, sömürünün tavan yaptığı bir dönemde, Türkiye'deki işçi sınıfı adına burada bir mevzi açtık biz. Bir yıldan beri bu mevzinin güçlenmesi için çabalyoruz. Buranın bir örnek olmasını istiyorduk. Burada başlayan mücadele kıvılcımının her tarafa yansımaları bekliyorduk. Gücümüz oranında çaba gösterdik ve göstermeye de devam edeceğiz.

- Yeni bir yıla girdik. Sizler de yeni yılı direnişinizle karşıladınız. Bu yıldan beklentileriniz nedir?

L. Balta; Yeni yılı kutlayamadık çünkü evlerimize götüreceğ ne paramız ne ekmeğimiz var. Bu yüzden yeni yıldan beklentilerim direnişimizin kazanımla sonlanması. Yeni yılı isyan, direniş ve zafer yılı olması

umuduyla karşılıyoruz.

F. Yalçın; Yeni yılda bu baskıcı rejime karşı, daha duyarlı ve hak alma mücadelelerinin daha çok olmasını diliyoruz.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

F. Yalçın; 1 yıldan beri topyekûn, sistemle mücadele ediyoruz. Sistemin çürüttüğü, pasifize ettiği ezilenleri, işçileri gafletten uyandırıp mücadeleye katmaya çalışıyoruz. Bir şeylerin farkında olmalarını sağlamaya çalışıyoruz. Diğer taraftan da sistemin kolluk kuvvetleri ve yasalari ile mücadele ediyoruz. Kararlıyız, ama tükenecğimiz nokta da var. Ne kadar güç ve destek alırsak o kadar iyi.

Sinter Metal direnişçileri uzun zamandır direniyor ve hakları olanı alana kadar direniş yerlerinde mücadele edeceklerini söylüyorlar. Ama bir yıldan fazladır maddi ve manevi olarak çok yıprandıklarını da dile getiriyorlar. İşçiler direniyor ve bizleri de direnişlere sahip çıkmaya çağırıyor. Bu çağrıya kulak verelim ve direniş alanlarındaki kıvılcımı bir yangına çevirelim... (Kartal)

KENT A.Ş. işçisinin mücadelesi sürüyor

Geçtiğimiz aylarda İzmir'e bağlı Karşıyaka Belediyesi tarafından 5747 yasa çerçevesinde hizmet daralması bahane edilerek işten çıkarılan ve uzun süreli bir direniş örgütleyen Kent A.Ş. işçileri CHP'yi bir kez daha protesto etti.

26 Aralık günü CHP İlçe Örgütünün delege seçimlerinin gerçekleşeceği Mavişehir Kapalı Spor Salonu önünde bir araya gelen Kent A.Ş. işçileri, burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada Kent A.Ş. işçilerinin hizmet daralması bahane gösterilerek işten atılmalarından kısa bir süre sonra, belediyenin ihaleleri İstanbullu bir firmaya peşkeş çektiğine ve 550 taşeron işçinin işe alındığına dikkat çekilerek yaşanan sorunun çözümü için CHP'li hiçbir yetkilinin kendilerini muhatap almadığı belirtildi.

CHP'nin Tekel işçilerinin direniş süresince takındığı ikiyüzlü tavra atfen "CHP milletvekilleri, Tekel işçilerine sahip çıktığınız gibi kendi belediyenizin attığı KENT A.Ş. işçilerine neden sahip çıkmıyorsunuz?" pankartı açan işçiler "Tekel, Kent AŞ el ele, mücadeleye" sloganı attılar.

Yapılan basın açıklamasının ardından delege seçimlerinin yapıldığı salonun önünde oturma eylemi başlatan işçiler yoğun "güvenlik" önlemlerinin alınmasına rağmen uzun süreli bir oturma eylemi gerçekleştirdi. (İzmir)

Ataşehir'de karşı greve doğru

Kimilerinin teğet geçti kimilerinin de yıkıp geçti dediği kriz, günden günü ağırlığını emekçinin sırtında hissettiriyor. Ve kazanılmış hakların gasp edilmek istenmesi de emekçilerin sorunlarını daha da büyütüyor.

Yapılan bu saldırılara sessiz kalmayan **DİSK Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu 1 No'lu Şubesi** bir basın açıklaması yaptı. Ataşehir Belediyesi'ndeki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyumsuzlukla sonuçlandığının ve bu süreç içerisinde 47 üyelerinin (2 kişi işyeri temsilcisi olmak üzere) iş akitlerinin feshedilmesi sebebiyle Belediye greve doğru gittiklerinin duyurusu yapıldı. Kadıköy Altıyol Meydanı'nda toplanan sendika üyeleri ve emekçiler, basın açıklamasından sonra Kadıköy Cumhuriyet Başsavcılığı'na yürüyüşe geçti. Ataşehir Belediye Başkanı hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Hemen ardından da Ataşehir'e giderek orada da bir suç duyurusunda bulunuldu.

(Kartal)

CHP'li belediye 98 kişiyi işten attı

CHP'li Buca Belediyesi'nde temizlik, park ve bahçe işlerini yapan taşeron şirkete bağlı çalışan 98 işçinin işine son verildiği öğrenildi. Yansıyan bilgilere göre, yaklaşan CHP Buca İlçe Kongresi nedeniyle işçilerin işine son verildiği ve çıkarılan işçilerin yerine yeni işçilerin alınacağı ileri sürüldü. (İzmir)

Arızlıda "Olağan Üstü Hal"

17 Ağustos depreminin ardından Irak hükümetinin şartlı desteği üzerine yapılan Arızlı konutlarındaki depremedelenin onurlu mücadelesi büyük bir kararlılıkla devam ediyor. Her türlü onur kırıcı, aşağılayıcı saldırıya rağmen barınma hakkı mücadelesini devam ettiren Arızlı sakinleri, hakları için haklı mücadelelerinden vazgeçmediler. Son olarak yaşanan saldırıların etkisi üzerine psikolojilerinin bozulduğunu ve tedavi olmaları geldiğikleri

belirtti depremedeler, 28 Aralık Pazartesi günü Kocaeli Devlet Hastanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirmek istedi.

Poliklinikler binasına kadar gelen depremedelere yönelik özel güvenlik amiri ve güvenlikçiler tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. Yapılan saldırıyla karşı direnen depremedeler zorla hastane dışına çıkarıldılar. Hastane dışına zorla çıkarılan kit-

le burada tepkilerini dile getirdiler. Kitle adına konuşma yapan **Recep Or**, Arızlı halkının, 7 aydır eylem yaptığını ve yetkililerin çözümünden büyük bir kararlılıkla devam ediyor. Her türlü onur kırıcı, aşağılayıcı saldırıya rağmen barınma hakkı mücadelesini devam ettiren Arızlı sakinleri, hakları için haklı mücadelelerinden vazgeçmediler. Son olarak yaşanan saldırıların etkisi üzerine psikolojilerinin bozulduğunu ve tedavi olmaları geldiğikleri

Arızlı sakinleri, hakları için haklı mücadelelerinden vazgeçmediler. Son olarak yaşanan saldırıların etkisi üzerine psikolojilerinin bozulduğunu ve tedavi olmaları geldiğikleri

Arızlı sakinleri, hakları için haklı mücadelelerinden vazgeçmediler. Son olarak yaşanan saldırıların etkisi üzerine psikolojilerinin bozulduğunu ve tedavi olmaları geldiğikleri

(H. Merkezi)

Türkiye'nin birçok bölgesinde devlet destekli olarak hayata geçirilmek istenen HES projeleri, gerçekleşen mahkemelere ve kararlara rağmen birçok yerde faaliyetine devam etmektedir. Durdurma kararı olmasına rağmen birçok yerde bulunan HES'ler faaliyetlerine devam etmekte, doğaya ve buna bağlı olarak tarımsal alanlara ve üreticiye zarar vermekte. Bu saldırılara karşı mücadele eden bölge halkları çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalışıyor. Son olarak Artvin'de yapılmak istenen HES'e karşı İstanbul'da bir araya gelen Artvinliler, "Doğa düşmanı projelere" karşı örgütlenme kararı aldı.

29 Aralık günü İstanbul Sefaköy Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen "Halk suyuna sahip çıkıyor" adlı panelde konuşan Yıldız Teknik Üniversitesi Çevre Mühendisliği Öğretim Üyesi

HES'ler virüs gibi yayılıyor

Bezza Üstün, Dünya Su Konseyi'nin 2006 yılında "havzaları birlikte yöneteceğiz" diyerek gözlerini Türkiye'ye diktiğini, kamuya ait olan Devlet Su İşleri'nin de Çevre ve Orman Bakanlığı'na bağlanması ile birlikte plan yapma yetkisini ele geçirdiğini vurguladı.

Üstün ayrıca HES'i yapanların "çaktırmadan" maden aramaya da başladığını, HES'in yapıldığı yerlerin maden olan yerlerle aynı yerde olduklarına dikkat çekti. Son olarak Şaşat Papart Derelerinin Kardeşliği Platformu Sözcüsü **Ayvaz Işık** bir konuşma yaptı. Işık ekonomik sosyal ve kültürel alanda büyük bir değişim yaşandığına ve bu gelişme ile birlikte bu projelerin hayata geçirilmeye çalışıldığına değinerek köylerin korunması için gereken mücadeleyi vermeye hazır olduklarını belirtti.

(H. Merkezi)

Devlet "iyi şeyler"e, Kürt halkı eyleme devam ediyor!

Operasyonun yapıldığı günden itibaren her yerde protesto açıklamaları yapıldı. İl ve ilçe binaları önlerine binlerce insan toplandı. Birçok demokratik kitle örgütü, aydın ve sanatçı BDP'yi ziyaret ederek, destek verdi.

TC'nin "iyi şeyler olacak" mesajının ardından başlatılan "açılım"ın ardından Kürt ulusal hareketine yönelik dalga dalga operasyonlar düzenlendi ve Nisan ayından bu yana DTP ve BDP'li 218 siyasetçi gözaltına alınarak, bunlardan 140'ı tutuklandı. Kürtleri soğakça döken bu saldırıların en sonuncu "dalgası", 24-25 Aralık'ta yapılan "KCK-Türkiye Meclisi"ne yönelik operasyon oldu. 80'i aşkın kişinin gözaltına alındığı ve 46 kişinin tutuklandığı bu operasyon terörüne, halk da yaptığı eylemlerle karşılık verdi.

29 Mart yerel seçimlerinde; egemenler, DTP'ye karşı kutuplaşarak, anti-propagandalarını artırarak zafer elde etmek isterken hüsrana uğramışlardı. O dönemden seçilen belediye başkanlarının, yardımcılarının, DTP ve BDP il, ilçe başkanlarının da tutuklandığı bu saldırılar, birçok ilde yapılan eylemlerle protesto edildi.

Diyarbakır eski DTP İl Binası önünde bir araya gelen binlerce kişi ve DTP'li milletvekilleri, burada sabaha kadar nöbet tuttular. Hakkâri, Amed, Van, Şırnak, Mardin gibi birçok yerde binlerce insan yürüyüş düzenledi. Kolluk kuvvetleri istisnasız her eyleme saldırdı, yüzlerce kişiyi gözaltına aldı ve onlarca kişiyi yaraladı. Adana, Mersin, İstanbul gibi illerde düzenlenen basın açıklamalarında "devletin, Kürtlerin iradesi olan kişilere saldırdığı ve böylece zulüm ettiği, ancak Kürtlerin de buna sessiz kalma-

yacağı" vurgulandı.

İstanbul ve Kocaeli'de bazı aydın, sanatçı ve demokrat kişiler, BDP'ye üye olarak, saldırıya tepki gösterdiler. İzmir'de de, 46 kişinin tutuklanmasını protesto etmek için AKP İl Binası'na siyah çelenk bırakıldı.

Şırnak'ta bir araya gelen Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) üyeleri "Yaratık Kürtler değildir, savaşa destek verendir" pankartıyla, hem Bülent Arınç'ın Emine Ayna'ya hakaret etmesini hem de saldırıları kınadılar.

Hukuk ambalajlı gözetimler protesto edildi

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi, ÇHD ve TIHV 25 Aralık tarihinde Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Kitle adına basın açıklamasını yapan Hülya Üçpınar "açılım" süreci ile birlikte değişen dengelerin yeniden oturtulmasına adına yapılan bu tür saldırıları, "hukuk" ambalajlı baskıları kınadıklarını belirtti.

Ertesi gün ise BDP İzmir il örgütü il binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. BDP adına açıklamayı okuyan BDP İzmir İl Başkanı Ahmet Demiroğlu, hukuksal alanda eşitliği, kültürel alanda çok kültürlülüğü sağlamanın mümkün olduğunu belirterek, bunun yolunun parti kapatma, gözetim ve tutuklamalar olmadığını söyledi. "Anaların ahtı yerde kalmaz, gözyaşlarıyla çiçek sulanmaz. Zalimlerin zulmü arttıkça, zeval bulması ya-

kındır" diyen Demiroğlu, tutuklanan partili arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. (İzmir)

Urfa-Siverek

24 Aralık'ta BDP'li belediye başkanları ve DTP'ye yönelik yapılan operasyon Siverek'te yapılan bir basın açıklamasıyla kınandı. Saat 13.00'te BDP Siverek İlçe Binası önünde toplanan kalabalık kitle, buradan Kanlıkuyu Meydanı'na kadar sloganlar atarak yürüdü. Sık sık "Tasfiyeye karşı direniş meşrudur", "AKP şaşırma sabrımızı taşırma", "Ateşle oynamayın, yanarsınız" sloganlarını haykırarak basın açıklamasını gerçekleştirdi.

Açıklamayı, kapatılan DTP'nin il başkanı Melik Karaç okudu. Açıklamada, seçilmişlere gözetim operasyonları devletin halka tahammülsüzlüğünün bir göstergesidir denildi. Kitle basın açıklamasından sonra tekrar parti binasına kadar yürüdü.

(Siverek İK okurları)

Baskılara son!

IHD Antep Şubesi son dönemde artan gözetim ve tutuklamaları protesto için 26 Aralık Cumartesi günü bir basın açıklaması düzenledi.

Basın açıklamasında; IHD Diyarbakır Şubesi hakkında arama kararı bulunmadığı halde aranması ile ilgili "yapılan baskın ve çıkarılan arama kararı hukuk dışıdır. İnsan hakları savunucularına ve demokrasi güçlerine yönelik baskılara son verin" denildi.

(Antep İK Okurları)

İkiyüzlü medyadan ahlak dersi!

Operasyonun gerçekleştiği gün, binlerce Kürt ile bir araya gelen eski DTP milletvekilleri ve partililer, burada saatler süren bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylem sırasında açıklama yapan Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir, konuşmaları nedeniyle burjuva medyanın "eleştiri oklarına" hedef oldu. Devletin Kürtlere yönelik saldırılarını destekleyen, tutuklananların darbe döneminde olduğu gibi tek sıra haline dizilip kelepçelenmesini "eleştirmeye" bile cesaret edemeyen medya, Baydemir'e "ahlak dersi" verilmesi gerektiğine kanaat getirdi. Medyanın bu "ahlak dersinin" ne kadar ikiyüzlü olduğunu anlamak için çok yakın zamanda yaşananlara bakmak yeterli olur: Egemenlerin elinde oyuncak olan aynı medya, bize, Türkiye'de "siyaset" yapmanın yolunun artık "delikanlıca" konuşmaktan geçtiğini ve halka "Ananı da al git", "Yalancısın", "Yan gelip yatıyorlar", "Garip yaratık" diyenlerin bu "açık" konuşmalarının samimiyetini(!) anlatıp duruyor. (H. Merkezi)

OPERASYON VE SONRASINDA BÖLGEDE YAŞANANLAR

24 Kasım'da gece yarısı başladı operasyon... Amed, İstanbul, İzmir, Mardin, Siirt, Hakkâri, Dersim, Batman, Urfa, Şırnak ve Van'da kapılar vuruldu, evlere, derneklere, parti binalarına baskın düzenlendi. Kapatılan DTP ve yeni kurulan BDP'ye yapılan bu saldırılar için, Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı düğmeye basmıştı. Amaç, "KCK-Türkiye Meclisi'ne darbe vurmak"... Sonuç, ilçelerde belediye başkanlarının, yardımcılarının, parti il başkanlarının, avukatların, insan hakları savunucularının da bulunduğu 80'i aşkın kişi gözaltına alındı.

PKK lideri Abdullah Öcalan'ın tecrit koşullarının ağırlaştırılması, ardından DTP'nin Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılması sonrası, Kürtler sokaklara dökülmüş, eylemler düzenlemişlerdi. Eylemlere tahammül edemeyen kolluk kuvvetleri, halka saldırmış; üç kişi yaşamını yitirmiş, bini aşkın insan gözaltına alınmış ve yüzlerce kişi de tutuklanmıştı. Erdoğan'ın ABD ziyareti ve DTP'nin kapatılmasının ardından, 8 ay önce Abdullah Gül'ün "iyi şeyler olacak" diyerek başlattığı "açılım", yeni bir sürece girmiş ve bu sürecin de egemenlere yarayan "iyi şeyler"e gebe olduğu anlaşılmıştır!

Operasyon terörünün ardından Kürtler yine sokaklara dökülmüş, kolluk kuvvetleri yine saldırmış ve çatışmalar çıkmıştır. İşte 24 Aralık'tan bu yana yaşananlar:

* Amed, Van, Urfa, Batman, Hakkâri,

Şırnak, Ağrı, İstanbul, Mardin, İzmir gibi birçok ilde çıkan çatışmalarda, yapılan ev baskınlarında 300'den fazla kişi gözaltına alındı, 100'den fazla kişi tutuklanmış ve çıkan çatışmalar da onlarca kişiye yaralanmıştır. Gözaltına alınan ve tutuklananların çoğunluğunu çocuklar oluşturmaktadır.

* Urfa'da yürüyüşe katıldıkları için gözaltına alınan 4 kişiyi, 30 Aralık günü görülen duruşmalarında "muhtemelen ellerinde taş olabilir" gibi komik bir iddiayla 12'er yıl 3'er ay hapis "cezası" verildi.

* Operasyondan payını alan yerlerden biri de Diyarbakır IHD Şubesi oldu. Sabahın erken saatlerinde, insan hakları savunucuları, binayı basan polise arama izinleri olmadığını söyleyerek direndiler. Ancak hemen savcılığa giden polis, çok kısa bir sürede belgeyi alarak, burada arama yaptı.

* 30 Aralık'ta, Diyarbakır'da operasyonu protesto etmek için yürüyüş yapan kitleye saldıran polisin rastgele attığı gaz bombalarından biri, Havva Toprak adlı bir kadının evine geldi. Gazdan etkilenerek hastaneye kaldırılan Toprak'ın 8 aylık hamile olduğu ve düşük yapma ihtimali bulunduğu belirtiliyor.

* 25 Aralık'ta, Yozgat'ta mevsimlik işçi olarak çalışan bir Kürt olan Mehmet Nuri Turan, memleketi Van'a gitmek için aldığı biletin tarihini değiştirmek için gittiği Gülen Turizm Firması'nda "Burası Diyarbakır

değil, Yozgat" diyen görevli tarafından bacaklı saldırıya uğradı.

* Afyon-Kocatepe Üniversitesi'nde okuyan 3 Kürt öğrenci, "bunlar teröristtir" diyen 20 kişilik faşist bir grubun saldırısına uğradı.

* Ankara'da da, üniversite okuyan 3 Kürt öğrenciyi faşist bir grup, saldırdı. Olayı protesto eden öğrencilere saldıran polis, öğrencileri gözaltına aldı. Bir kişi tutuklandı. (H. Merkezi)

CHP'den istifalar devam ediyor!

Onur Öymen'in Dersim katliamını savunduğu konuşmasının ardından CHP'den istifalar devam ediyor. Son olarak 27 Aralık günü CHP Avcalar İlçe Örgütü önünde bir araya gelen 107 CHP üyesi Dersimli yaptıkları basın açıklaması ile istifa ettiklerini duyurdular. Açıklama sırasında "Dersim onurdur, onuruna sahip çık" vb. sloganlar atıldı. Eylemde basın metnini okuyan Hasan Doğan, CHP'nin Alevileri arka bahçesi olarak gördüğünü ve CHP iktidar ortağı olduğu dönemlerde Kahramanmaraş, Çorum ve Sivas Madimak katliamlarının yaşandığını hatırlattı. (İstanbul)

Gerillanın cesedine bile tahammülleri yok!

Kürt ulusunun her türlü mücadelesine azgınca saldıran sistem; demokratik alanda tutuklama terörü estirenler kırsalda ise gerillaya olan saldırılarına devam ediyor.

Bu saldırıların en yoğun yaşandığı alanlardan biri olan gerillada ise tahammülsüzlük en üst boyuttadır. Daha önceden de öldürülen gerillaların cesetlerine çeşitli işkenceler yapan TC ordusu (kadin gerilla cesetlerine tecavüzdün, kulak kesmelere ve kafaların

taşla ezilmesine kadar) bu vukuatlarına bir yenisini daha ekledi. 4 Aralık tarihinde Cudi Dağı bölgesinde çıkan bir çatışmada şehit düşen Metin Güleç (Zafer Cudi) ile Yakup Dellayimilan'ın cesetleri askerler tarafından metrelerce sürüklenip tekmelemlendi. Yakup Dellayimilan, İran vatandaşı olduğu için cesedi teslim edilmezken Metin Güleç'in cenazesi 11 Aralık tarihinde Şırnak'ın Dağkonak köyünde 10 bin kişilik bir kitle ile toprağa verildi. (İstanbul)

"Devlet, gerillanın şahsından da mezarından da korkuyor!"

14 Nisan 2007'de Dersim'in Hozat kırsalında yaşanan çatışmada şehit düşen PKK gerillası Jehat Binici (Faik Suruç)'nin ailesinin yaşadıkları, sistemin kinini sergilediği olaylardan biridir. Oğullarının vasiyeti üzerine, mezar taşına; "Jehat yoldaş, yoldaşların diyor ki; dağların heybetini kanatlarında taşıyan bir şahın, yürekleri aydınlatan güvenin özgür-

lüğün sembolü can yoldaşının" dizeleriyle başlayan bir şiiri yazdıran aile hakkında bugüne kadar 50'nin üstünde dava açıldı. "Örgüt propagandası" yapmaktan açılan son davada ise, baba Zükrü Binici'ye 10 ay hapis "cezası" verildi. Baba Binici, "devletin çocuklarının şahsından, cenazesinden korktuğu gibi mezarlarından da korktuğunu" söyledi. (H. Merkezi)

Açılıyoruz; Kürtçe şarkı söylemek bile ölüm sebebi!

Daha önce de defalarca Kürt halkına yönelik saldırılarla gündeme gelen Ankara'da bir Kürt genci, kendi dilinde şarkı söylediği için vurularak katledildi.

Arkadaşının doğum gününü kutlamak için gittikleri bir barda, arkadaşları istediği için Kürtçe şarkı söyleyen Emrah Gezer, orada bulunan Özel Harekât polisleri ile tartışmaya başladı. Polislerin yanında bulunan

Sinem Uludağ isimli kadının "pis PKK'lılar, PKK'lılarla aynı ortamda kalamam" demesi üzerine olay daha da büyüdü ve polisler dışarıya çıkarıldı. Ancak olay bununla bitmedi. Dışarıda pusu kuran polislerin açtığı ateş sonucu Emrah Gezer sırtından vurularak öldürüldü. Daha önce bölgede Özel Harekât Timi olarak görev yapan S.A. gözaltına alındı. (H. Merkezi)

Alevilerin katilleri Alevi açılımında!

24 Aralık günü saat 13.00'te Taksim Tramvay durağında bir araya gelen Pir Sultan Abdal Dernekleri İstanbul Şubeleri Alevi açılımı adı altında yürütülen çalıştaylara Maraş katliamının birinci derece sorumlularından Ökkeş Kenger'in davet edilmesini protesto etti. "Maraş ne ilk ne de son" yazılı pankart açan kitle, Maraş katliamının dönemin mülki amirleri tarafından organize edildiğini ve katliamı planlayanlardan biri olan Ökkeş Kenger'in önce akladığını ardından da milletvekili yapılarak meclise

se girdiğini dile getirdi. Kitle adına basın açıklamasını okuyan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şube Başkanı Fethi Bölükçüoğlu; katliamlarla ilgili gizli belgelerin açılmasını, sorumluların hesap vermesini ve Alevi açılımına katillerden hesap sorularak başlanmasını istedi. "Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaşta" vb. sloganların atıldığı eylemde, bir önceki gün Haber Türk'te yayınlanan programda Alevilere hakaret edilmesi de protesto edildi. (İstanbul)

Kayıplarımızın avukatlarını değil, faileri tutuklayın!

248. Hafta

Kayıp yakınlarının mücadelesi, 248. haftada da devam etti.

Devletin ölüm mangalarının katlettiği ve çeşitli bahanelerle yaşananları örtmeye çalıştığı yapılan basın açıklaması ile kitlelere duyuruldu. Ayrıca failerin yargılanması için mücadele eden avukatların tutuklandığı da hatırlatıldı. 26 Aralık Cumartesi günü saat 12.00'de yapılan eylemde "Kayıplar belli faileri nerede?" ve "Kayıplarımızın avukatlarını değil, faileri tutuklayın" yazılı pankartlar açıldı. Eylemde basın metnini IHD üyesi Sebla Arcan okudu. Arcan; 24 Aralık günü IHD Diyarbakır Şube Başkanı Muharrem Erbey ve BDP'li belediye başkanlarının tutuklanmasının demokrasi mücadelesine sıkılan bir kurşun olduğunu belirtti.

249. Hafta

Kayıpların bulunması ve sorumluların yargılanması talebi ile Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kayıp yakınları 2010'un ilk eylemini gerçekleştirdi. Eylemde açıklama öncesi 2010 yılı için hazırlanan bir mesaj okundu. Mesajda kayıpların katillerinin yargılanması noktasında hiçbir adım atılmadığı vurgulandı.

2 Ocak Cumartesi günü gerçekleşen oturma eyleminde kitle adına basın metnini IHD Kayıplara Karşı Komisyon üyesi İlker Eraslan okudu. Eraslan JİTEM ve Genelkurmay'ın faaliyetleri hakkında ardi ardına itirafların gelmeye devam ettiğini belirterek, gerçeklerin su üstüne çıktığını ve artık gizlenemediğini belirtti. Yaşanan katliamların sorumlularının ortaya çıkmasına rağmen herhangi bir ceza işleminin yapılmadığına da değinen İlker, katillerin peşini bırakmayacakları belirtti. (İstanbul)

Maraş'ın ve 19 Aralık'ın yarası kanamaya devam ediyor!

Bundan 31 yıl önce gerçekleşen ve günlerce estirilen terörün ardından yüzlerce insanın katledildiği Maraş katliamı protesto edildi ve sorumluların açığa çıkartılması bir kez daha istendi.

İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde bir araya gelen Alevi Bektaşî Derneği ve Yöre Dernekleri Platformu üyeleri, Maraş katliamının 31. yıldönümünü protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirdi.

Kitle adına basın açıklamasını gerçekleştiren Alevi Bektaşî Derneği ve Yöre Dernekleri Platformu Dönem Sözcüsü **Şehri Tuğcular**, Maraş'ta Alevilerin genci, yaşlısı, çoluğu cocuğuyla birlikte topyekun bir katliama maruz kaldığını belirterek, tüm bu olayların devletin gözü önünde cereyan ettiğini söyledi. Maraş'ı, Çorum'u, Gazi'yi, 1 Mayıs'ı, 19 Aralık'ı kimseye unutturamayacaklarını dile getiren Tuğcular hiçbir halkın adaletsiz kalmayacağını, adaletsiz yaşayamayacağını belirtti. Tuğcular, Maraş olaylarının üzerinden 31 yıl geçmesine karşın henüz hiç kimsenin bu olaylar nedeniyle ceza

almadığını ifade ederek sorumluların yargı önüne çıkarılmasını istedi.

(İzmir)

Maraş katliamını unutmadık!

Erzincan'da 24 Aralık günü **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**'nin düzenlediği Maraş katliamını anma eylemine bizler de Partizan

okurları olarak katıldık.

PSAKD binasından yürüyüşe başlayan kitle sloganlarla Cumhuriyet Meydanı'na geldi. Basın metni okunurken faşistler "**Şehitler ölmez vatan bölünmez**" sloganları atarak eylemi provoke etmeye çalıştı. Ancak kitle kışkırtma girişimlerine prim vermedi.

(Erzincan'dan **İK okurları**)

Muğla

20 Aralık Pazar günü saat 15.00'te Sınırsızlık Meydanı'nda "Hayata Dönüş" katliamını protesto etmek için bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını YDG, DGH, Dev-Lis, Gençlik Federasyonu ve MDG birlikte gerçekleştirdi. Eyleme Yurtsever Demokrat Gençlik de destek verdi.

(Muğla YDG)

Dersim-Pertek

Pertek YDG 19 Aralık katliamını kinamak amacıyla yaşamını yitiren tüm devrimci tutsakları ve tecridi konu alan bir sinevizyon gösterimi düzenledi. 27 Aralık Pazar günü ise Maraş katliamının yıldönümü dolayısıyla bir dakikalık saygı duruşu ve ardından Maraş katliamı sinevizyonu izlendi.

(Dersim Pertek YDG)

Siverek'te 19 Aralık ve Maraş protestosu

F Tiplerinde yaşanan hak gasplarını protesto etmek ve Maraş katliamında yaşamını yitirenleri anmak amaçlı Siverek Eğitim-Sen'de bir etkinlik gerçekleştirildi. 25 Aralık Cuma günü gerçekleştirilen etkinlikte 19 Aralık katliamını anlatmak amaçlı "**Keşke olmasaydı**" adlı, Maraş Katliamı'nı anlatmak için de bir başka belgesel gösterildi. Yapılan konuşmalarda F Tiplerinde tecridin bugün de yaşandığına değinildi.

(Siverek **İK okurları**)

19 Aralık katliamının hesabını soracağız

Elimize e-posta kanalıyla geçen bir habere göre TKP/ML TIKKO militanları ülkemiz hapishanelerinde faşizmin gerçekleştirdiği katliamı lanetlemek ve 19 Aralık şehitlerini anmak için bir eylem gerçekleştirdi.

19 Aralık Cumartesi günü Sarıgazi Yenidoğan Mahallesi Ufuk Caddesi üzerine militanlar tarafından "**19-22 Aralık Katliamının Hesabını Soracağız TKP/ML TIKKO**" yazılı bomba süsü verilmiş pankart asıldığı öğrenildi. Elimize geçen haberde ayrıca aynı bölgede yine "**İbo yaşıyor TIKKO savaşıyor**", "Umudun adı TKP/ML TIKKO", "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "**TKP/ML saflarında örgütlen, TIKKO'ya katıl, savaş**" sloganlarının parti ve ordu imzalarıyla birlikte birçok noktaya yazıldığı ve İbrahim Kaypakka-ya şablonlarının TKP/ML TIKKO imzalarıyla birlikte yapıldığı ifade ediliyor.

Edirne'de linç girişimi

Egemenler tarafından yayılan/yayılmak istenen kendine muhalif devrimci kesimlere yönelik linç kampanyaları devam ediyor. Daha önce Çanakkale Bayramı'nda, İzmir ve Aydın'da, Kürt milliyetinden halkımıza yönelik linç girişimleri yaratılmak istenen baskı ve korku ortamının sonuçlarıdır.

Son olarak Edirne'de 16 Aralık'ta "yasak yayın" bulundurulduğu gerekçesiyle gözaltına alınan ve DHKP-C üyesi oldukları iddiasıyla tutuklanan Edirne Gençlik Derneği üyeleri **Harika Kızılkaya** ve **Cevahir Erdem** adlı iki öğrencinin serbest bırakılması ve İncirlik Üssü'nün kapatılması için Edirne Gençlik Derneği üyeleri ve tutuklanan öğrencilerin anneleri bir basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasıyla beraber açılan stantta imza toplanmaya başlandı. İmza toplanması sırasında yaklaşık 750 kişi, "burası Edirne, burada hain yok",

"Kahrolsun PKK" sloganları ile basın açıklaması yapan ve imza toplayanlara linç girişiminde bulundu. Polisin her zamanki gibi vatandaşı "hain"lere karşı "duyarlı olalım", "gerekli işlemleri yapıyoruz" gibi linçlere teşvik eden söylemleri arasında yapılan linç girişimi Gençlik Derneği üyelerinin polis otosuna bindirilmesiyle devam etti. Polis otosuna bindirilen gençlere otobüste de saldırı devam etti.

3 Ocak'ta, Edirne'ye giden Halk Cephesi üyeleri, Edirne girişinde polis barikatıyla karşılaştı. Direnen kitleye, polis ve faşist bir güruh birlikte saldırdı, olayda 5 kişi yaralandı. Yine aynı gün, Kars ve Erzincan'da Gençlik Derneği üyelerine saldıran polis, 38 kişiyi gözaltına aldı.

Yaratılan korku ve linç ortamı egemenlerin devrimci, ilerici ve yurtsever kesime yönelik baskı politikalarının tahammülsüzlüğünün sonucudur. Yapılan linç girişimlerine "vatandaş hassasiyeti" olarak gösterip meşru gören egemenler yaratılan korku ve linç ortamının sorumlularıdır. (İzmir)

rihinde tutuklanmış ve 4 ay tutsaklığın ardından serbest bırakılmıştı. 24 Aralık günü tekrar tutuklanarak askeri hapishaneye götürülen Aydemir, burada tek tip elbise kullanmasını reddettiği gerekçesi ile işkence görmüş ve sonrasında açlık grevine başlamıştır.

Konuyla ilgili olarak **27 Aralık** tarihinde **Vicdani Retçi Enver Aydemir'le Dayanışma İnisyatifi** Galatasaray Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Aydemir'in ailesi oğullarının falakaya yatırıldığını ve kaba dayaktan geçirildiğini, bunun üzerine açlık grevine başlayan Aydemir'e zorla serum verilmeye çalışıldığını belirtti. Oğullarının açlık grevine devam ettiğini ve sağlık durumundan endişe duyduklarını söyledi.

(İstanbul)

ti. Bunu herkes kolaylıkla gözlemleyebilir. Aleviler, Haçlı Seferleri başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra burayı terk etmek istemeyen Avrupalılardır" şeklindeki sözleri Alevi hal- kında büyük tepkiyle karşılandı.

Tunceli Barosu'na bağlı avukatlar tarafından Tunceli Başsavcılığı'na "bir inanç ve bu inanca mensup vatandaşlara yönelik hakaret ettiği gibi bu sözlerini basın yolu ile dile getirmiştir. Halkı dil, din, ırk ve bölge farkı gözeterek, kin ve düşmanlığa tahrik ettiği gibi bir inancı açık şekilde aşığılamıştır. Bu sözlerin suç teşkil ettiği çok açık bir şekilde ortadadır" diyerek, Özel ve yayın boyunca suç teşkil eden fiillere müdahalede bulunmayan televizyon yetkilileri hakkında kamu davası açılması talebiyle başvuruda bulundular. (İzmir)

Her Türk asker doğmaz!

"Her Türk asker doğar" faşist sloganı ile gençlere askerlik yapmayı dayatan devlet, kendi bekasını sağlayabilmek adına, halkın çocuklarını kendine hizmet etmeye mecbur etmek ve bunun adına da "vatani görev" demektir.

Bu "görev"ini yerine getirmek istemeyenler ise "vatani haini" muamelesi görmektedir. Çeşitli sebeplerden dolayı askere gitmeyi reddedip **vicdani ret** hakkını kullananlar ise türlü baskılara maruz kalmaktadır. Vicdani ret hakkını kullanarak askere gitmeyen **Enver Aydemir**, 31 Aralık 2007 ta-

Resmi ideolojinin "şairi" İsmet Özel'e Alevilerden dava!

Ülkemiz egemenlerinin ülkemizi Türk-Sünni anlayışı üzerinden tekleştirmeye çalışması bunun sonucu olarak da kendi dışındaki milletleri, mezhepleri yok sayma, inkâr ve imha etme politikalarını savunan kendini "aydın", "şair" olarak niteleyip resmi ideolojiye yaltaklanan ayamaz kişilerin çıkması doğaldır. Son olarak kendini şair olarak niteleyen İsmet Özel'in açıklamaları resmi ideolojinin kendi propagandalarını yapan insanları yaratması sonucudur.

Burjuva medyada bir programda **İsmet Özel**'in Aleviler hakkındaki konuşmasında "Türk olmayanı gâvur denir. Gâvur da akıllı olsa Müslüman olurdu. Aleviler de Müslüman olamazlar. Aleviler, Haçlı ordularının Anadolu'daki kalıntıları. Anadolu sadece Türk yurdudur. Alevilik illiklik-

Polis terörüne karşı İstiklal Caddesi'nde eylem

19 Kasım günü Esenyurt'ta polis tarafından katledilen Alaattin Karadağ ve sokak ortasında polisler tarafından katledilenlere adalet talebiyle İstiklal Caddesi'nde kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirildi. **BDSP**, Proleter Devrimci Duruş, **EHP** ve TÖP'ün çağrısıyla 26 Aralık günü saat 13.00'te gerçekleştirilen eylemde "**Karadağ cinayeti aydınlatılsın-Katiller yargılsın**" pankartı ile Festus Okey, Engin Çeber, Uğur Kaymaz, Baran Tursun ve Ceylan Önkol'un resimleri taşındı. "**Siyasi cinayetler aydınlatılsın**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganlarının atıldığı yürüyüş, Galatasaray Lisesi önünde sona erdi.

Yapılan basın açıklamasında polisin işlediği tüm cinayetlerin aydınlatılması için her Cumartesi aynı yer ve saatte eylemler gerçekleştirileceği duyuruldu. (İstanbul)

Filistin'e özgürlük, İsrail'e boykot!

Siyonist İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği katliam, yıldönümünde protesto edildi. 27 Aralık günü Taksim Tünel'de bir araya gelen yüzlerce kişi "**Gazze ablukasının kaldırılması için, işgalin son bulması için, utanç duvarının yıkılması için, mültecilerin geri dönüş hakkı için İsrail'e boykot**" pan-

kartı açarak Taksim Meydanı'na yürüdü. Filistin için İsrail'e Karşı Boykot Girişimi'nin örgütlediği eylemde sık sık "**Davos'ta kandırma, İsrail burada**", "**Konya'da tatbikat, Gazze'de felaket**" sloganları atıldı. Yürüyüş cadde üzerinde bulunan halk tarafından alkışlarla desteklendi.

(İstanbul)

ÇHD'den faşist saldırılara tepki

DTP'nin kapatılmasından sonra çeşitli illerde yaşanan faşist saldırılar, Çağdaş Hukukçular Derneği tarafından yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. 30 Aralık Çarşamba saat 12.30'da Galatasaray Lisesi önünde "**Çağdaş Hukukçu-**

lar Derneği" yazılı pankartın açılması ile başlayan eylemde, basın metnini Av. **Taylan Tanay** okudu. Tanay; Türkiye'nin birçok yerinde yaşanan linç girişimlerini ve bu saldırıları haklı gören siyasal iktidarı protesto ettiklerini söyledi. (İstanbul)

Sincan F Tipi'nde neler oluyor? Robokop, panzer ve tatbikat

F tipi hapishanelerin açılmasıyla beraber uygulanan tecrit ve tredman her geçen gün ağırlaşarak içerde tutsaklara dışarıda da ailelere uygulanmaktadır. Tutsakları yalnızlaştırmak için yapılan uygulamalara her geçen gün bir yenisi eklenmektedir. Son dönemde Sincan F Tipi'nde yaşananlar bunlara yeni örneklerdir. Son 3 ayda yaşananlar içerde tutsaklara baskıyı ağırlaştırmış, ailelere ise görüşleri dayanılmaz hale getirmiştir! Verilmeyen gazeteler, sevk ve iletişim sorunlarının yanı sıra onursuz aramalar sıklaşmış, açık görüşlerde kalem-kağıt yasaklanmış, iç çamaşırı, çorap gibi tutsakların ihtiyaçlarını elden yatarıma yasaklanmış, kantinden almaya zorlanmıştır. Bunların dışında görüşe giden ailelere de onursuz arama dayatılmakta, bunu kabul etmeyen aileler ise kötü muamele ile karşılaşmakta hatta bununla da yetinmeyip kınama, uyarı ve 1 ay ile 1 yıl arasında değişen görüş cezalarıyla karşılaşmakta.

Kasım ayı görüşünde onursuz aramayla karşılaşan Yaşar İnce'nin görüşçüsü görüşe çıplak ayakla gelmiş, bu yüzden uyarılmış ve bin dolar yaparsan "**görüş cezası alırsın**" diye tehdit edilmiş, yine aynı ay görüş yapan Ercan Akpınar'ın arkadaş görüşçüsü Özge Astan ise onursuz aramayı kabul etmediği için **1 ay** görüş cezası almıştır. Erol Zavar'ın eşi Elif Zavar da aynı uygulamalara maruz kalmış ve görüşünün büyük bir kısmını bu aramalar esnasında kaybetmiştir. Bunların yanı sıra Aralık ayının son iki haftasında görüş saatlerinde "asker araması var" denilerek görüşler engellenmekte ve aileler saatlerce bekletilmekte. Özellikle son hafta görüşe giden aileler F I etrafında onlarca robokop, asker, zırhlı akrep aracı ve komutanlarla karşılaşınca çocuklarının hayatından endişe etmeye başladılar, bilgi almak istediklerinde de hiçbir yetkili bir açıklama yapmadı, gerekçe olarak da "**gizlilik var**" denildi. Adına tatbikat dedikleri bu manzara ile karşılaşmak aileleri endişelendirmekte ve Sincan F Tipi'nde neler oluyor sorusunu akla getirmektedir!

(Ankara'dan bir **İK okuru**)

PŞTA: "Sesimizi Duvarların ardına taşıyalım!"

Egemenlerin baskı politikalarının en çok hissedildiği alanlardan biri olan hapishanelerde tecrit koşulları her geçen gün ağırlaştırılarak, devrimci ve yurtsever tutsaklar daha da yalnızlaştırılmaya çalışılmakta ve üzerlerindeki baskılar artırılmaktadır. Hapishanelerde yaşanan bu baskılara karşı dışarıdan da örgütlü bir ses yükselmeye dikçe sistemin hapishanelere yönelik politikaları daha da pervasızlaşmaktadır. Sistemin bu politikalarına karşı devrimci tutsakların yalnız olmadığını göstermek adına Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) tarafından "**Kalemimizdeki prangalı kuralım, hücrelerden bir tuğla da biz sökelim**" şiarıyla yaklaşık iki ay önce başlatılan kampanya kapsamında **25 Aralık** günü Galatasaray Lisesi önünde yapılan bir basın açıklaması ile tutsaklara yeni yıl kartları gönderildi.

"Ülkemiz hapishanelerinde tutsak edilen, tecrit hücrelerinde yalnızlaştırılmaya, sese, işiğe, kendisine ve insanlığa yabancılaştırılmaya çalışılan evlatlarımız, eşlerimiz ve kardeşlerimiz yalnız değildir. Adaletsizliğin ve sömürünün kaynağı sistem oldukça ülkemiz hapishaneleri ezilenlerin uğrak yeri olmayı sürdürecektir ve biz tutsak yakınları da onları dışarıdaki sesi olmaya devam edeceğiz" denilen açıklamanın ardından Galatasaray Postanesi'nden hapishanelerde bulunan tüm Partizan tutsaklarına yeni yıl kartları gönderildi. (İstanbul)

TECRİTE SON!

Hapishaneler; devletin, devrimci ve yurtsever tutsaklardan öğ alma adına futursuzca saldırılarını sergilediği alanlardan biri olmaya devam ediyor!

- * Tutsaklara yönelik hak gaspları, fiziksel ve cinsel saldırıları ile ünlü Sincan Kadın Hapishanesi'nde idare aynı tutumunu sürdürüyor. Güler Bülent, Gönül Bulut ve Deniz Yıldız adlı tutsaklara, hastaneye giderken askerin saldırıkar cinsel tacizde bulunduğu öğrenildi. Bu saldırı üzerine tutsaklar, hastaneye gitmekten vazgeçerek, tedavi olamadılar.
- * Yine Sincan Kadın Hapishanesi'nde bulunan PKK'li kadın tutsak **Afyon Korkmaz**'ın 5 yıldır ayağında ve başında şarapnel parçaları bulunduğu ve tedavi edilmediği belirtildi. Korkmaz'ın kardeşi Mehmet Korkmaz, kardeşinin diğer kadın tutsakların yaşadığı saldırıyı öğrenince hastaneye gitmekten vazgeçtiğini söyledi.
- * Türkiye Kürdistanı'nda son süreçlerde yaşanan kolluk kuvvetlerinin tutuklama terörü nedeniyle Diyarbakır D Tipi Hapishane'de yer kalmadığı, bu yüzden de tutsakların bir kısmının başka hapishanelere sevk edildiği belirtildi.
- * Van F Tipi Hapishane'de bulunan PKK'li tutsaklar, Abdullah Öcalan'a yönelik tecridi protesto etmek için 5 Aralık'ta başlattıkları süresiz ve dönüşümlü açlık grevi sonrasında kendilerine yönelik baskıların arttığını söylediler. Soğukların arttığı şu günlerde bilinçli olarak kaloriferlerinin söndürüldüğünü, battaniye verilmediğini, görüşçülerinin ve kendilerinin "ince arama" adı altında onursuzca aranmaya çalışıldığını ve görüş sürelerinin kısaltıldığını belirten tutsaklar, duyarlılık çağrısında bulundular.
- * İzmir-Buca Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishane'de bulunan PKK'li tutsaklar, "iş yurtları"na çıkmadıkları gerekçesiyle sohbet haklarının ellerinden alınmaya çalışıldığını belirtti.
- * Ankara-Sincan 2 No'lu F Tipi Hapishane'de bulunan ve 4 yıldır kanser hastası olan **Abdulsamet Çelik**'in durumunun giderek ağırlaştığı belirtildi. Çelik'in son 20 günde alması gereken 2 ünite kanın 4 üniteye çıkarıldığını ve bunun anlamının sağlık durumunun giderek kötüleşmesi olduğunu yazan arkadaş tutsak Murat Duruk; gönderdiği mektupta duyarlılık çağrısında bulundu.
- * Son dönemlerde Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan tutuklama terörü nedeniyle dolan hapishanelerden biri de **Van F Tipi Hapishane** oldu. Hapishane idaresi, bu duruma "çözüm bularak(!)", tutsakların "ceza" olarak gönderildiği hücreleri de "koğuş" haline getirdi! Van Barosu, bu durumun hukuka aykırı olduğunu belirterek tepki gösterdi.

“Açılım” tartışmaları, Kürt sorunu, “şüpheli” ithahlar, Arınç’a suikast soruşturmasının gölgesindeki ülke gerçekliği, Ankara’da TEKEL işçilerinin çıktığı kıvılcımla ülkenin dört bir yanına yayılan ateşle yanıp-kavruluyor. Ankara ayazı işçilerin direniş sıcaklığını kesemediği gibi aksine bu sıcak dalganın yayılmasını da engelleyemiyor. “Ölmeğe var, dönmek yok” diyen işçiler, devletin saldırısı, sarı-senkikal bürokrasinin setlerini gelecekle için bir bir çiğneyip geçiyor. Ülkenin dört bir yanında sokakları dolduran işçiler “bıçak kemikte” diye bağırıyor. 25 Kasım grevi sonrası soruşturma furusuna demiryolu işçilerinin tepkisi; Esenyurt Belediyesi işçilerinin imvesi yükselen direniş, İtfaiye işçilerinin demokratik haklarına sahip çıkma mücadelesi, TEKEL ve dayanışma eylemleriyle ülkenin dört bir yanına yayılan eylemler 2010 yılının ülkemizde nasıl geçeceğinin de güçlü sinyallerini veriyor.

TEKEL özelleştirildi, fatura işçiyeye kesildi

12 bin TEKEL işçisini Ankara ayazında bekleten saldırı **özelleştirme**. Bugüne getiren süreç ise TEKEL Sigara İşletmelerinin özelleştirilmesiyle başladı. Özelleştirilen TEKEL fabrikalarında çalışan 3 bin 133 işçiden, 2 bin 749’u Yaprak Tütün İşletmeleri’ne gönderildi. Ancak 2008 yılında devlet bu işletmeleri de bir bir kapatmaya başladı. Sadece 6 fabrika kapatılmadı ancak onların da 2010 yılı Haziran ayında kapılarını kilit takılmasını bekliyor. TEKEL’den Yaprak Tütün İşletmelerine gönderilen işçiler fabrikaların kapanacak olması nedeniyle 657 sayılı yasanın 4/C maddesi kapsamına sokulmak isteniyor. Hiçbir sosyal güvence ve hak olmaksızın işçiler sözleşmeli, diğer bir ifadeyle “kiralık” işçi statüsünde asgari ücretin de altında en fazla 10 ay çalıştırılacaklar. İşçilerin direnişine neden olan bu saldırı sendika, toplu sözleşme, kıdem tazminatı gibi kazanılmış haklarının gasp edilmesinin yanı sıra açlığa da terk edilmesi anlamına geliyor.

2009 yılının Kasım-Aralık ayında yaşanan işçi ve emekçi direnişleri egemenlerin saldırı yasalarını görece zorlanmadan geçirmesine karşın, bunları uygularken zorlanacağını göstermesinin ötesinde toplumun tüm kesimlerinin sokaklara taşan öfkesi korkularının asıl nedeni. Kürt halkının bedeli her ne olursa olsun sokaklardaki isyanı, kamu emekçilerinin 25 Kasım grevi, ardından işçi sınıfının yaygınlaşan eylemleri bugünün ve en önemlisi de yarının hiç de kolay geçmeyeceğini gösteriyor. Kriz yeni dev dalgaları varlığını koruyor; işsizlik, açlık ve “sosyal patlama” gerçeği değiştirilmiyor. Zira tartışılan 2010 yılı bütçesi de tablonun değişmeyeceğini, “felaketin” daha da büyüyeceğini söylüyor. Aslan payının haksız savaşa ayrıldığı bütçede dış borcun ödenmesi hedefleniyor. Tüm bunlar ise halkın cebinden geçmiş yıllarda alınan paranın daha da artırılmasıyla mümkün olacak. Yıla zamlarla merhaba diyen emekçi halkımızı doğalgaza, elektriğe, benzine ve sigaraya yapılacak yeni zamlar bekliyor. Kriz gerekçesiyle daralan istihdam alanlarının yarattığı işsizlik bilançosu patlamaya hazır bir bomba misali sürekli artıyor.

İşçi ve emekçilerin 2009 yılında yaşadıkları önümüzdeki yıla ışık tutarken 2010 yılı devredilen direnişlere yenileri eklendi ve yenilerin ekleneceği bir döneme kaçınılmaz olarak giriliyor. TEKEL işçilerinin ifadesiyle;

“**TEKEL işçisi işin başlangıcı. Dalga dalga geliyor. Haziran 15’ten sonra Karayolları, TEDAŞ, şeker fabrikaları, hepsi aynı bizim konumumuza düşecek.**”

2009 yılından 2010 yılına evrilen direnişler

İşçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıların hayata geçirilmeye çalışıldığı ve bunun karşısında direnişlerin yaşandığı bir yıl oldu 2009. ATV-Sabah, Sinter Metal, Entes, Tersane, E-Kart, DESA, YÖRSAN, Kent AŞ, Esenyurt ve sonuncusu TEKEL işçilerinin direnişleriyle kapandı bu yıl. Yaşanan direnişlere kaynaklık eden saldırıların başında sendikalaşma hakkının gaspı ve ekonomik talepler gelmekte. Bu direnişlerin bir kısmı gösterilen kararlılık sonucu kazanımla sonuçlanırken (DESA bir örnek), bir kısmı devam ediyor (Sinter Metal, Entes, Kent AŞ vd.), direnişlerin ağırlık bölümü ise mahkeme süreçlerine havale edilmiş durumda. (ATV-Sabah gibi)

Hepsi tek başına incelenmeyi gerektiren bu direnişlerin sınırlı düzeydeki ayırım noktalarından ziyade, buluştuıkları ortak noktalar üzerinden tartışmak ve sonuçlar çıkarmak daha faydalı olacaktır. İşçilerin direnişlerini sürdürdükleri iş kolları ya da bölgeleri farklı olsa da yaşadıkları aynı.

Fabrika önlerinde kurulan çadırlara hapsedilen bu direnişlerin bir kısmı fabrika işgalleriyle başlamış (Gürsaş, Sinter, Brisa buna örnektir), ancak gerek patronun devlet destekli saldırısı, gerekse de sendikaların tutumundan kaynaklı bu direnişler çadırlara mahkum edilmiştir. Lokal düzeyde devam eden direnişler kimi zaman birleşme de bu birleşme damgasını vuracak bir nitelik kazanmamış, dönemsel bir özellikle sınırlı kalmıştır. Ülkemizde işçi sınıfının mücadelesinde esaslı sorunlardan biri olma niteliğine sahip olan bu gerçek, kazanım sağlanmasında sınıf önündeki en önemli etkenlerden biri.

Örneğin İzmir Kent A.Ş. işçilerinin direnişi ve Ankara yürüyüşü işçiler açısından önemli deneyim ve birikimin oluşmasına neden olmuştur. Ankara yürüyüşü sırasında uğradıkları illerden destek görmüş olmasına rağmen bu destek sınırlı bir düzeyde kalmıştır. Abdi İpekçi Parkı’nda faşistlerin saldırısına uğrayan işçiler, Ankara bekleyişinden sonuç olamayınca İzmir’e gönderilmişlerdir. Toplumun diğer kesimleriyle buluşamayan bu direnişlerde başarının da ancak bu yolla sağlanabileceğini işçiler de yaşadıkları direniş deneyimlerinden biliyorlar. 100’lü günleri geride bırakan Esenyurt Belediyesi işçileri, “**Mücadelemizi kazanmak için direnişimizi Esenyurt halkının gündemine sokmak ve Belediye üzerinde birlikte basınç uygulamak zorundayız**” diyorlar.

2010 yılı da özelleştirme yılı olacak

Devletin geçtiğimiz aylarda açıkladığı Orta Vadeli Program’da öngörülen hedefler doğrultusunda 2010-2012 döneminde; esnek çalışma modellerinin yaygınlaştırılacağı, yavaşlayan özelleştirme politikalarına yeniden hız kazandırılacağı, sosyal harcamalarda kısıtlamaya gidileceği ve sağlık alanının tamamen ilaç tükellerine peşkeş çekileceği ilan edilmiştir.

’90’lı yıllarla birlikte hızlandırılan özelleştirme saldırısı devlet tarafından muhalefeti engellemek için parça parça da olsa uy-

2010 yılı; “TEKEL başlangıç, dalga dalga geliyor” direnişler!

İşçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıların hayata geçirilmeye çalışıldığı ve bunun karşısında direnişlerin yaşandığı bir yıl oldu 2009. ATV-Sabah, Sinter Metal, Entes, Tersane, E-Kart, DESA, YÖRSAN, Kent AŞ, Esenyurt ve sonuncusu TEKEL işçilerinin direnişleriyle kapandı bu yıl. Yaşanan direnişlere kaynaklık eden saldırıların başında sendikalaşma hakkının gaspı ve ekonomik talepler gelmekte.

güldüğü sistemli bir politika olarak hayata geçirilmektedir. Saldırı işçi ve köylüleri yıkımın eşğine getirirken, ülke zenginliklerinin emperyalistlere peşkeş çekilmesi, üretim alanlarının yok edilerek bağımlılığın artırılması ve milyonlarca insanın aç ve işsiz kalmasına neden oluyor.

Uzun bir süredir gündemde olan şeker fabrikalarının satışı Arınç’a suikast tartışmalarının yoğunlaştığı günlerde sessiz sedasız gerçekleştirildi. Türkiye şeker fabrikalarına ait Kastamonu, Kırşehir, Turhal, Yozgat, Çorum ve Çarşamba şeker fabrikaları özelleştirildi. Malatya, Erzincan, Elazığ ve Elbistan şeker fabrikalarının satışı ile ilgili açılan ihaleye son teklif de 21 Ocak 2010 tarihinde alınacak. Özelleştirme idaresi Başkanlığı (ÖİB) tarafından şekerin özelleştirilmesiyle ilgili yapılan açıklamada: “**Türkiye’nin Japonya’da sonra şekerde en pahalı ikinci ülke olduğu, Türkşeker’in bir an önce özelleştirilmesi ve Türkiye’deki şeker fabrika sayısının 12’ye düşürülerek şeker ithalinin serbest bırakılması gerektiği**” yönündeki ifade özelleştirmenin ana mantığını ifade ediyor. Yani bu işletmelerdeki maliyetler gerekçe gösterilerek

tırme alanlarından bir diğeri de İzmir, Derince, Bandırma, Samsun limanları.

Tüpraş, Seka, Telekom, TEKEL, TEDAŞ, Şeker ve limanlar. Kimisi özelleştirildi, kimisi sırasını bekliyor. Ülkenin tüm bu zenginlikleri tek tek satılırken; işçiler devlete “**satacak bir şey bırakmadınız?**” diye sesleniyorlar.

Sendikal bürokrasi ve yol ayrımı

İşçi sınıfı ve emekçiler böylesine ciddi saldırılarla karşı karşıyayken, mücadele trendi yükselirken üzerinden atılmaması gereken önemli bir nokta da sendikalar.

Son örnek olması bakımından TEKEL somutunda Türk-İş’in tutumuyla başlayalım. **Birincisi** şunu vurgulamak gerekir ki işçiler Ankara’ya Türk-İş’in öncülüğünde gelmediler. İşbirlikçi, sarı sendikaların iradesine rağmen bu eylemin kararını almış ve gerçekleştirmişlerdir. Kaldı ki TEKEL işçileri özelleştirme sürecinin başından itibaren yaşadıklarıyla sendikalarının nasıl bir anlayışa sahip olduğunu ve devlete ilişkisini biliyorlar. Bu yüzden “**M. Kumlu devletle anlaşarak fabrikaları sattı**” diyorlar. Bir de “İşin aslı ne biliyor musunuz? Erdoğan

özelleştiriliyor, böylece devletin sırtındaki yük hafifletilmiş oluyor.

Şekerin özelleştirilmesi ülkemizde geçim kaynağı şeker pancarı olan üreticinin sonuna anlamına geliyor. 1998 yılında başlatılan kotalı pancar ve şeker üretimi özelleştirmeyle birlikte daha yoğunlaştırılacak. Şeker-İş Sendikası fabrikaların satışından sonra yaptığı açıklamada: “**Türkşeker’e ait dört fabrikanın satılması durumunda kamu sektörü yılda 145 milyon dolarlık kardan mahrum olacaktır. Satılmayan fabrikaların gerçek dışı gerekçelerle kapatılması, kurulu yatırım değeri yaklaşık 3 milyar dolar civarında olan kamu varlığının da yok edilmesi anlamına gelecektir. Böylesi bir uygulama sonucunda, başta doğu bölgeleri olmak üzere birçok yörede 400 binin üzerinde çiftçinin pancar tarımından dışlanacağı; şeker üretiminde 700 bin ton, istihdamda ise 15 bin kişilik bir daralma yaşanacağı**” ifade ediyor. Yani 2010 yılı Haziran ayında şeker fabrikalarında çalışan 15 bin işçi de TEKEL işçileriyle aynı “kaderi” paylaşacak. Onlar da Özel İstihdam Bürolarında 4/C kapsamına alınarak “kiralık işçi” statüsüne sahip olacaklar.

2010 yılı özelleştirme listesi şekerle bitmiyor, sırada TEDAŞ var. Özelleştirme için ihaleler açılmış ancak henüz sonuçlandırılmamıştır. TEDAŞ için öngörülen süre ise en geç 2010’un sonu. Diğer taraftan mahkeme onayı ve sözleşme bekleyen özelleş-

çilerin zorlamasıyla belli kararlar alıyorlar. İşçilerin Türk-İş genel merkezinin önünde “**Genel grev, genel direniş**”, “**Türk-İş salla hükümet düşecek**” sloganı attığı noktada eylem kararı almadığı takdirde nasıl bir sonuçla karşılaşacağını çok iyi biliyor. Türk-İş bu süreçte birlikte ciddi bir “sınav” veriyor. Alınan eylem kararında sürecin 1 aya yayılması, tam gün iş durdurma yerine her hafta birer saat artırılarak iş bırakma kararının alınması TEKEL işçisiyle birlikte ivmesi yükselen süreci pasifize etme ve etki gücünü kırma hedefine yöneliyor. Beklenen süreci ve zamana yayılması için bugün için kararlı olan iradesini kırma tehlikesine sahip olduğu önceki direniş örneklerinden sabittir. Genel grev gibi bir mücadele silahını bugün sadece Türk-İş değil, hiçbir sendika konfederasyonu uygulayabilecek bir niteliğe sahip değildir. Dün olduğu gibi bugün de kendilerine biçilen misyon gereği “sınıfları uzlaştırmak” devlet politikalarına paralel adımlar atmamak görevlerini yerine getiriyorlar. Bu niteliklerine rağmen devlet sendikaları önemli oranda tasfiye etme planları içinde.

17 Ocak 2010’da yürürlüğe girecek olan yeni yasayla ülkemizde sayıları 3 milyon 230 bin olarak ifade edilen sendikalı işçi sayısı 750 bine inecek. Bu yasanın diğer bir anlamı da sendikaların toplu sözleşme yetkilerinin düşmesi ve bir dizi sendikaların kapasitesine kilit vurulması. Mevcut sendikaların gerçekliği devleti rahatsız eden bir konumda olmasına da bu saldırıyla en geri örgütlülükler bile tahammülünün olmadığını çok net göstermektedir. Saldırıların merkezinde sendikasızlaştırmanın olması bu anlamıyla bir tesadüf değil, patronlar ve devletin kendilerine karşı esas tehlikenin tespit edilmesi anlamına gelmektedir.

İşçi sınıfı ve kamu emekçileri arasında bugün itibarıyla sarı-senkikal konfederasyonların “hangisi daha az” sarı tartışması anlamına gelen ayırım belirleme tartışmalarını bir kenara koymak gerekir.

Zira bu sendikalar sahip oldukları bu gerçekliğe rağmen işçi ve emekçileri bünyelerinde toplayan örgütlülüklerdir. Bu nedenle politikamız bunlara sırt çevirmek değil, aksine işçi ve emekçilere bu gerçekleri anlatabilmek için işçilerin olmak olmalıdır.

Direniş işçi sınıfına çok şey öğretiyor, bilinçlendiriyor. En temel demokratik hakkın kazanımı için bedelin ne olduğunu görüyor. Türk, Kürt, Laz hepsi ekmeğe kavgası zamanı ortaklaşıyor, birleşiyor. Ancak bunların hiçbirini var olanı değiştirmeye yetmiyor. MHP ve CHP’nin kapılarını çalan TEKEL işçisi, Anıtkabir’i ziyaret ediyor. Bu gerçeği ne yadırgayacağız ne de tepkiyle karşılayacağız. Çünkü TEKEL işçisi somutunda yansıyan bu görüntü ülkemiz işçi sınıfının ağırlıkta oluşturduğu profil. Sınıf bilinçli işçinin rolü de tam da burada açığa çıkıyor. Onların yaşam ve direnişte edindikleri sınırlı bilinci, doğru rotaya oturtmak ve hedefini netleştirmek.

Sınıf mücadelesi açısından sıcak ve çetin bir yıl bekliyor bizi. Kabaran dalgayı yakalamamak, gerisinde kalmak gibi bir alternatifimiz yok. İşçi sınıfının sarı-senkikal iradesi kimi yerde aşarak, kimi yerde tabi kalarak yürüttüğü mücadelenin doğru bir rotaya oturabilmesi ancak militan sendikal anlayışla mümkün olacaktır. Programını oluşturmuş, hedeflerini işçi sınıfının gelişen ve gelececek olan mücadelesinin içinde yer alarak, ona önderlik ederek ete-kemiğe bü-ründürecekler...

"Elimizin hamuruyla değil; alınımızın teriyle direniyoruz."

Artık hepimizin belleklerine kazındılar... Duruşlarıyla, Polis copuna, soğuğa, sendikanın zaman zaman kararsız tutum almasına rağmen dimdik ayakta. Onlar TEKEK işçileri...

20'li günlere varan direnişlerinde TEKEK işçileri kadın-erkek omuz omuza ediyor; hakları için omuz omuza mücadele ediyor. Geldikleri günden bu yana "Zafer direnen emekçinin olacak" şiarını pratikte somutladılar.

TEKEK işçilerinin gündür sürülen direnişinde de kadınların rolü farklı değil. Zaten ilk günden beri "kadın başımızla ayakta", "elimizin hamuruyla değil; alınımızın teriyle direniyoruz" diyerek Ankara'dalar ve köle gibi çalıştırılan bütün kadınlara umut ışığı oluyorlar. Çünkü bütün işçilerin emekçilerin sorunu olan 4/C uygulaması onlar için daha da büyük mağduriyet demek. Güvencesiz çalışma, sağlık, emeklilik haklarının gaspı kadın oldukları için de onlar için daha büyük yıkım demek. Bunun bilincinde olan TEKEK işçisi kadınlar da "üretirken vardık direnirken de buradayız" diyorlar. Hatta "buradayız" demenin ötesine geçiyorlar; sloganların susmasına müsade etmeyen en çok onlar oluyorlar. Sendikanın kararsızlığına, direnişin kırılmasına yol açabilecek söylemlerine karşı da en uyanık olanlar, hızlı tepki geliştirebilenler kadınlar. Çocuklarını bırakıp gelmişler, kimisi rahatsızlıklarına rağmen burada, ama kararlılar. Bu kararlılıklarıyla hepimize örnek oluyorlar. Kadının rolünü bu duruşlarıyla yeniden ortaya koyuyorlar.

Erkek işçiler de kadınlara imrenerek bakıyorlar. Çoğu T. Kürdistan'ından gelen erkek işçiler küçük yaşta evlendirilen, dayak yiyen, ev işlerini bakan, anne rolü bile bazen kendisine çok görülen kadınların bu durumunu şaşırarak izliyorlar. Belki de bu direnişten önce kadınlar için onlar hiçbir şeyden anlamaz diyorlardı. Şimdi ise Abdî İpekçi'deki polis saldırısında polis önüne geçen, cop, gaz karşısında korkmadan öne atılan

kadınlar tüm TEKEK işçilerinin ve kamuoyunun da dilinde dolaşiyor.

Hepimizin dilinde olan TEKEK'deki kadın işçilerin bu durumu hepimiz için bir deneyim oluşturuyor. Kendiliğinden yakılan bu direniş ateşini yaymak, büyütme işçilerin emekçilerin, gençliğin mücadelesinde, kadınların önemini daha iyi görmek zorundayız. Emekçi kadınların örgütlenmesinin ve bu bağlam-

da Yeni Demokrat Kadın örgütülüğünün önemi bu direnişte bir kez daha karşımıza çıkıyor.

- Buraya neden geldiniz?

- Biz burada onur mücadelesi veriyoruz. Yılmadık bıkmadık; bıkmayacağız da. Kazanacağımıza da inanıyoruz. Tüm arkadaşlarla inanıyoruz buna. Sonuna kadar buradayız. Ölüm de olsa buradayız.

- Pekî, bu süreçten beklentileriniz neler?

- Özlük haklarımızın verilmesi ve yatay geçişlerin tanınmasını istiyoruz. Ve onun mücadelesini veriyoruz.

- Başbakan onlar yatıyorlar, çalışmıyorlar diyor. Bu konuyla ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Sadece gülüp geçiyoruz. Şu an hala fabrikalar çalışıyor ve işçi arkadaşlarımız harıl harıl balya sıyrıyorlar. Başbakan gidip önce onu görsün. Bunca yıl emeğini bir lokmada silip atıyorlar. Biz yılmadık. Bileğimizin gücüyle, emeğimizle, alinterimizle kazandık. Yıllardır bu şekilde çalışıyoruz. Biz

20 yıllık emeğin böyle silinip atılmasına izin veremeyiz. Ömrümüzü, sağlığımızı feda ettik. Tozun, toprağın, pisliğin içinde çalışıyoruz. Başbakan önce gelip görsün sonra yorum yapsın.

- 4/ C uygulaması ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

- 4/C kölelik yasasıdır. Hiçbir sosyal hakkın yok. Güvence, kıdem tazminatı hakkın, yıllık iznin yok. Hatta hasta olmaya bile hakkın yok. Bu 4/C'yi nasıl kabul edebiliriz ki.

- Kadın işçi olarak bu direniş sizi nasıl etkiliyor?

- Biz birçok zorluğu göğüsleyerek burada duruyoruz. Soğuğa, yağmura, çamura rağmen buradayız daha da önemlisi çocuklarımızı bırakıp geldik. Onları gündür görmüyoruz. Onların hasretine rağmen buradayız, dayanıyoruz. Kadın olarak her zaman mücadeleciler olduk ve olmaya da devam ediyoruz. Bunu Emine hanıma da sormak istiyoruz. Kadın kadını anlar derler. Emine hanıma sormak lazım anlar mı bizi?

- Sendikanın tutumunu, kararını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sendikal anlamda Türk-İş'in böyle bir adım atması, sürekli eylem kararı alması önemli ve olumlu. Sorun sadece TEKEK'in değil. Bütün çalışanları ilgilendiren bir konu. Ancak ilerleyen günlerde daha etkili eylemler noktasında kararlar alınmalı.

(Ankara Yeni Demokrat Kadın İnişiyatifi)

İntikamın yolu da kadından geçer!

Batman'ın Sason ilçesinde yaşanan olay, biz kadınların toplumun "alışveriş maddelerinden biri" olmamızın yanı sıra intikam içinde araç olduğumuzu gösterdi! Yani birinden intikam almanın yolu; onun kızına, eşine ya da ailesindeki herhangi bir kadına zarar vermektendir! Örneğin tüm emperyalizm imzalı savaşlarda, izlenilen temel politikaların biri olarak "düşmanın kadınlarına" tecavüz edilmesi de bunun göstergelerinden biridir! Ne de olsa, kadın -erkek egemen- ailenin ya da toplumun "namusudur!" Ve "namusa" zarar vermek,

İ.G "İtaate etmedi!"

Adımız "insan" olsa da, cinsiyetimiz yani "kadınlığımız" hep bunun önüne geçirilmiştir. Ama öne geçirilen "kadınlığımız" da; ev işi yapmak, eşe-karşı-babaya-devletle "kayıtsız-şartsız itaat etmek", kendi hakkın da söz sahibi olmamak ve de şiddeti, tecavüzü hatta ölümü kanıksamak/baş eğmek ile sınırlandırılmıştır. Erkek egemen düşüncenin hüküm olduğu feodal toplumda, tüm bu söylediklerimiz, hayatımızda her gün yüz yüze geldiğimiz olaylardır.

Adıyaman'da daha çok kısa bir süre önce, evinin avlusuna gömülen 16 yaşındaki M.M.'in haberini aldık. "Erkeklerle konuşuyor, açık giyiniyor" denilerek ailesinden şiddet gören M.M., bu yüzden jandarmaya sığınmış ve jandarma da bu feodal ya-

Görünmeyen kadınların görünmeyen ölümleri

"Eski kocası ayrı yaşadığı eşi Dilek Daşdelen'i cep telefonuna gelen mesajlar nedeniyle öldürdü, kafasına tek kurşun sıkarak Gaziantep'te Meryem Kaçan terk etmek istediği eşi tarafından öldürüldü. Lüleburgaz'da bir kadının eski sevgilisi hem onu hem de yeni sevgilisini öldürdü..."

"Görünmeyen" kadın cinayetleri 3. sayfa haberlerini doldurmaya devam ediyor. Neredeyse her gün tanık olmaya "aşıkâr" bırakıldığımız kadın cinayetleri her geçen gün artan bir yerde duruyor. Bu ölümlere bir yenisi de geçtiğimiz günlerde İzmir'den eklendi. 3 gün ara ile 2 farklı kadın boşanmak istedikleri eşleri tarafından "katledildi". 40 yaşındaki Sezai

Yeni Demokrat Kadınlardan TEKEK İşçilerine Destek Ziyareti

31 Aralık Perşembe günü Yeni Demokrat Kadın İnişiyatifi olarak direnişlerinin 17. gününde TEKEK işçilerinin direnişini ziyaret ettik. Ziyaretimiz gecikmiş olsa da gerek işçi sınıfı mücadelesi için gerekse de sınıf mücadelesinden bağımsız olmayan emekçi kadınların mücadelesinde önemli bir yeri olan bu direniş ziyareti etmek önemliydi.

"Tarlalarda, fabrikalarda, grevlerde, mücadelede vardık, varız, var olacağız" şiarlı ozalitimizle Sakarya Meydanı'ndan Türk-İş'e doğru yürüyüşe geçtik. "Tekel işçisi yalnız değildir!", "Kadın-Erkek ele ele mücadeleye!" sloganlarını atarak işçilerin yanına geldik. İşçiler; bizi alkışlarla, coşkulu bir şekilde karşıladılar. Sloganlarımızı hep beraber attık. Daha sonra bir yoldaşımız kürsüye çıkarak Yeni Demokrat Kadın İnişiyatifi adına bir konuşma yaptı. Konuşmamızda "TEKEK işçileri kadın-erkek omuz omuza üretiyor; hakları için de omuz omuza mücadele ediyorlar. Geldikleri günden bu yana 'zafer direnen emekçinin olacak' şiarını pratikte somutladılar. Zafere kadar emin adımlarla yürüyorlar" diyerek TEKEK işçilerinin direnişini selamladık. Ardından direnişte kadın işçilerin özel önemini vurguladık ve elimizin hamuruyla değil; alınımızın teriyle buradayız diyen kadın TEKEK işçilerinin umudumuzu artırdığını ve bizlerin de elimizin hamuruyla değil alın terimizle onların destekçisi olduğumuzu vurguladık. Konuşmadan sonra beraber sloganlar atarak eylemi bitirdik.

Ardından bildiri dağıttı ve özellikle kadın işçilerle sohbetler gerçekleştirdik. Gerek işçiler açısından gerekse de bizim açımızdan coşkulu bir etkinlikti.

(Ankara Yeni Demokrat Kadın İnişiyatifi)

en büyük intikamdır, erkek egemen zihniyetin hüküm olduğu dünyamızda! Sason'da yaşayan korucu Dergani Aşireti'ne mensup evli ve 4 çocuk babası Delil Yalçın, Xıyan Aşireti'nden G.B.'yi kaçırdı. Bunun üzerine Xıyanlılar da intikam amacıyla Yalçın'ın eşini kaçırdı. Bu kez intikam sırası Derganilerdeydi! Onlar da Xıyanlılardan 3 çocuk annesi G.S.'yi kaçırdılar! Bu "anlaşmazlık", bölge kaymakamının araya girmesi ve "mal" misali- kadınların ailesine teslim edilmesi ve ilk önce kaçırılan G.B.'nin zaten evli olan Yalçın'la evlendirilmesi ile çözüldü! Araya "devlet kurumunun" girmesi ve olayı genç kadının kuma olarak evlendirmeye "aracı" olmakla çözmeye de Türkiye'deki feodalizmin kalıntılarının, sistemle nasıl da perçinlendiğini bir kez daha kanıtlamaktadır!

(İstanbul'dan Yeni Demokrat Bir Kadın)

pidaki görevini yerine getirerek, onu ailesine geri teslim etmişti.

Bir ölüm haberi daha geldi Adıyaman'dan... 17 yaşındaydı İ.G. Lise son sınıf öğrencisiydi. "Evlilik yaşı geldi!" dedi büyükleri... Ne de olsa onun tüm karar hakları ailesine aitti, ama o evlenmek istemiyordu, "böyle bir hakkı olmamasına rağmen"... Bu, kendini, evlenene kadar kızının "sahibi" olarak gören babayı öfkeliyor! Baba, İ.G.'yi dövmeye başladı. Çok dövdü, hem de çok... Baba, durmaksızın vuruyordu, "karar hakkını" elinden aldığı kızının, şimdi de canını almıştı. İ.G., babasından yediği dayak sonucu yaşamını yitirdi. Devlet, izledi ve görsün istedi tüm kadınlar... Erkek egemen toplumda, her aile bir devletçik gibi şekillenmiştir. "Yaşamak istiyorsan, itaat edeceksin!"

(İstanbul'dan Yeni Demokrat Bir Kadın)

Unutmaz'ın 3 gün önce kendisine boşanma davası açan eşi 35 yaşındaki Mahkûn Unutmaz'ın otobüsün içinde çocuğunun yanına tabancayla 5 el ateş ederek öldürmesinin ardından 3 gün geçmişti ki Derince ilçesinde benzer bir cinayet işlendi. 24 yaşındaki Ümit Güneri, "şiddetli geçimsizlik nedeniyle" kendisini terk edip, boşanma davası açan 3 yıllık eşi 23 yaşındaki Zeynep Güneri'yi 5 kurşun ile katletti.

Kadın ölümleri artıyor ve bu durum egemenler eli ile her geçen gün daha da meşrulaştırılıyor. Yapılan araştırmalar kadın cinayetlerinin 2009'a kadar yüzde 1400 oranında arttığını ve 2002'de 66 kadın öldürülürken, bu sayının 2009'un ilk 7 ayında 953'e ulaştığını gösteriyor.

(İstanbul'dan Yeni Demokrat Bir Kadın)

YORUMSUZ

* 3 Ocak: Bitlis-Adilcevaz'da, Müeyser Keklik isimli kadın, eşi tarafından göğsünden vurularak öldürüldü.

* 3 Ocak: İzmir-Gazimeir'de yaşayan Tülin P. isimli bir kadın 4. kattaki evinin balkonundan atlayarak intihar etmek istedi.

* 2 Ocak: Urfa-Birecik'te yaşayan Ş.Ö., töre baskısından kaynaklı Fırat nehri atlayarak intihara teşebbüs etti.

* 1 Ocak: Hatay'da yaşayan Hasret Aksoy isimli ev emekçisi kadın, kendini Asi Nehri'ne atarak intihara teşebbüs etti.

* 1 Ocak: Konya'da yaşayan Asuman Can, tartıştığı eşi tarafından 25 yerinden bıçaklandı.

* 31 Aralık: İzmir-Seferihisar'da, 13 yaşındaki H.K.'nin abisi tarafından tecavüze uğradığı için hamile kaldığı ortaya çıktı.

* 30 Aralık: Bursa'da, Medine A. isimli genç kadın, sevgilisi tarafından, sabah sporuna "gitme" dediği gerekçesiyle önce fiziksel şiddete uğradı, sonra da tabanca ile vuruldu.

* 30 Aralık: Iğdır'da yaşayan Hatice Taptık, cep telefonuna gelen mesajdan, gittiği karakolda şikayetçi olmadığı için eşi tarafından 8 yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

* 28 Aralık: Muğla-Milas'ta üniversite okuyan Özge Nur Özdamar adlı genç kadın, kendini yaşadığı evin banyosuna asarak intihar etti.

* 27 Aralık: Bursa-Orhangazi'de yaşayan Çiğdem Kaya, eşinden boşanmak istediği için kendi kardeşi tarafından 11 yerinden bıçaklandı.

* 27 Aralık: İstanbul-Tuzla'da, Necmiye Cankut isimli kadın, boşanmak istediği eşi tarafından çocuğunun gözleri önünde bıçaklanarak öldürüldü.

* 27 Aralık: Muğla-Marmaris'te yaşayan Dilek Timur adlı kadın, görüşmek istemediği sevgilisi tarafından pompalı tüfekle vurularak öldürüldü.

* 26 Aralık: Adana-Yüreğir'de yaşayan 17 yaşındaki D.Z., biri akrabası olmak üzere 4 kişinin cinsel tacizine uğradı. D.Z., akrabası tarafından satılmak için kaçırılacağını öğrenince intihara teşebbüs etti.

* 25 Aralık: Diyarbakır-Bağlar'da, hemşire olan Derya Aksoy adlı kadın, tabancayla kendini vurarak intihar girişiminde bulundu.

* 25 Aralık: İstanbul-Maltepe'de yaşayan Gülseren Serin, boşanmak istediği eşi tarafından baltayla öldürüldü.

* 25 Aralık: İzmir-Yeşilyurt'ta yaşayan İlkur I., kendisini aldatıldığını iddia ettiği eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

* 24 Aralık: Batman'da yaşayan Zübeyde Güzel, oturdukları apartmanın 4. katından kendisini merdiven boşluğuna atarak intihar etti.

* 24 Aralık: Muğla-Milas'ta yaşayan lise öğrencisi Naciye D., sabah erken saatlerde okula yüzüne kezzap atıldı. Naciye'nin yüzünün tanınmayacak hale gelirken, saldırganın eski erkek arkadaşı olduğu belirtildi.

* 24 Aralık: Adana-Seyhan'da yaşayan Zehra Demir adlı kadın, yeğeninin tecavüz saldırısına karşı koyunca, yeğeni tarafından 8 yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

* 24 Aralık: Konya'da avukatlık yapan A.Y. adlı kadın, müvekkili olduğu iki kişi tarafından kaçırılarak tecavüze uğradı.

* 24 Aralık: Sivas'ta mide ağrısıyla hastaneye giden 16 yaşındaki F.D., bir süre önce abisi tarafından tecavüze uğradığında hamile kaldığını öğrendi ve burada doğum yaptı.

* 24 Aralık: Mersin-Mezitli'de 9 yaşındaki Hatice C. adlı çocuk, komşusu tarafından kaçırılarak tecavüz edildikten sonra boğazı kesilerek öldürüldü.

* 23 Aralık: Adana'da ameliyat masasında narkozlu bir şekilde bulunan K.A.Y., hastane teknisyeni tarafından cinsel tacize uğradı.

Yeni Demokrat Kadınlardan, polis tacizini protesto etti!

Yeni Demokrat Kadınlardan yaptıkları eylemlerle işçi-köylü gazetesi okuru Songül Araç'a yönelik polis tacizini protesto etti.

* 22 Aralık günü İHD İstanbul Şubede gerçekleştirilen basın toplantısında İHD adına söz alan Sevim Kalman, emekçi kadınların her gün sayısız saldırıya maruz kaldığını, sistemin bunu körüklediğini özellikle muhalif kimliği ile öne çıkan devrimci kadınların hedeflendiğini söyledi.

Kalman'ın ardından Yeni Demokrat Kadınlara adına basın açıklamasını okuyan Pınar Kalaycı; Songül Araç'ın 7 Aralık günü evinin önünde sivil polislerin yönlendirmesi ile gece saat 10.30 sularında 25-30 yaşlarındaki biri tarafından taciz edildiğini ve iki sokak ilerde polis aracı bulunmasına rağmen şahsın rahat tavırlarının dikkat çektiği belirtti.

Yeni Demokrat Kadınlardan; sokakta, hapishanede, gözaltında muhalif, devrimci ve ilerici kadınların sindirilmek istendiğini ve bu amaçla polis tarafından ya da yönlendirmeleri neticesinde tacize-tecavüze, hakarete maruz kaldıklarını dile getirdiler. Ardından yaşadıklarını anlatan Songül Araç da, akrabalarının ve ailesinin bulunduğu mahallede yapılan bu saldırının polis yönelttiği sonucu gerçekleştiğini, bu tür baskıların devrimci kadınların mücadelesini durdurmayacağını söyledi.

* Yeni Demokrat Kadınlardan aynı konu ile ilgili 26 Aralık Cumartesi günü de Eseyurt Meydanı'ndaydı. Önce Eseyurt Belediye işçilerinin eylemine katılarak destek veren Yeni Demokrat Kadınlardan, ardından saat 16.00'da meydana bir araya gelerek "Kadına yönelik şiddete hayır" yazılı pankart açtı. "Devlet elini bedenimden çek", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son", "Jin, jyan, azadi", "Bedenimiz, emeğimiz, kimliğimiz, bizimdir" sloganlarını haykıran emekçi kadınlar, tacize-tecavüze ve şiddete karşı duracaklarını haykırdı.

Yapılan basın açıklamasında kadınları erkeğin namusu olarak gören anlayışın devam ettiği dile getirilirken muhalif ve devrimci kimliği ile öne çıkan kadınların sindirilmek istendiği belirtildi. Açıklamada Songül Araç'ın İşçi-Köylü gazetesi okuru ve Yeni Demokrat Kadın faaliyetçisi olduğu belirtilirken, gözaltına alınan her devrimci kadının bir şekilde kimliği ile ilgili hakarete uğramasının erkek egemen sömürücü düzenin bir sonucu olduğu dile getirildi. Ardından Songül Araç da söz alarak bu tür saldırıların emekçi kadınların mücadelesini yıldıramayacağını söyledi.

Açıklamaya EHP'li Kadınlar, Emekçi Kadın Komisyonları, ESP Girişimi, Belediye işçileri ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de destek verdi. (İstanbul)

İTİF 2. Kadınlar Kurultayı Zürich'te gerçekleştirildi

20 Aralık tarihinde İTİF 2. Kadınlar Kurultayı gerçekleşti. İlk söz alan İTİF Yeni Kadın Komite Başkanı açılış konuşmasını yaptı.

Siyasi perspektif yazısının değerlendirilmesinde kadın delegeler tarafından görüşler bildirildikten sonra Faaliyet Raporu tartışıldı. Her iki raporun delegeler tarafından onaylanmasının ardından Yeni Kadın Temsilcisi seçildi ve Merkezi Kongreye delegesi seçimine geçildi.

Kurultay, divanın kapanış konuşmasının ardından sonlandırıldı.

Arnhem Türkiyeli İşçiler Derneği'nde de "Göçmen kadınların psikolojik sorunları ve çözüm yolları" konulu eğitim çalışması başlatıldı. (ATİK Haber Merkezi)

Avrupa 9. Kadınlar Kurultayı;

Kadın emeği, krizin kadın emeğine yansımaları ve görevlerimizi tartışmak için 9. Kurultayımızda buluşalım!

ATİK Kadınlar Komisyonu olarak 9. Kurultayımızda, krizin özellikle emekçi kadınlara yansımalarını ve görevlerimizi irdelemeye çalışacağız. Kurultayımızda siz dostlarımızı yanımızda görmek, görüşlerinizden öğrenmek yüreğimize coşku, sesimize ses, gücümüze güç katacaktır.

Tarih: 16 / 17 Ocak 2010 (Cumartesi /Pazar)

Başlama Saati: 14.00

Adres: Haus der Jugend Deutschherrnuter 12 60594 Frankfurt / Main

ATİK KADINLAR KOMİSYONU

Onlar Beynimizde Bilinç, Yüreğimizde Cesaret, Kavgamızda Dirençtirler!

Topraklarımızda devrimci çığırın ilk yapıcısı Mustafa Suphi **14 Ocak 1924**'te 14 yoldaşıyla birlikte Kemalist faşistler tarafından katledildi. Dünyada ezilen emekçi halkın kurtuluş mücadelesini yaratan ve tüm dünyaya umut ve ışık olan devrimci önder Lenin **24 Ocak'ta**, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht **15 Ocak 1919**'da Alman Nazi faşistleri tarafından katledildi. Yine Proletarya Partisi'nin ilk şehidi Ali Haydar Yıldız **24 Ocak 1973**'te Dersim topraklarında ölümsüzleşmiştir. İşte bu nedenden dolayı Proletarya Partisi 1978 yılında yapmış olduğu I. Konferansında Ocak ayının son haftasını **PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA HAFTASI** ilan etmiştir.

Komünistlerin devrim karşısındaki kararlılıkları, duruşları, devrim stratejisi, zorbaları her zaman korkutmuştur. Bu nedenle, emperyalizmin, faşizmin, sömürücü egemen sınıfların halk üzerinde estirdiği sömürü, baskı ve terörü yok etmek ve emeğin dünyasını yaramak için yola çıkanlara yönelik nefretini anlamak zor olmasa gerek. Egemenler uyuyan halkı ayağa kaldıran bir hareketin varlığını hiçbir zaman istemez. Bugün sosyalizm öldü safatasını yaymaya çalışsalar da dünyada ve ülkemizde devrim hedefini yerine getirmek için verilen mücadele onlara en iyi bir cevap olmaktadır. Açlığın, yoksulluğun, sefaletin, zulmün ya-

şandığı bir dünyada ne devrimler tarihin üzerinden silinecek ne de devrimciler... Osmanlı'dan, Cumhuriyet'in kuruluşundan bu güne yaşanan halk katliamları bizim kurtuluşumuzun yolunu göstermiştir. Tarihe damgasını vuran halk ayaklanmaları özünde ilericiyi barındırmıştır. Bir gelenek yaratan Pir Sultanlar, Şeyh Saitler, Börklüceler, Bedrettinler halka yol gösterici olmuş halk kahramanlarıdır. Kararlılıklarıyla, baş eğmeyen duruşlarıyla, günümüze bıraktıkları değerleriyle devrimci mücadeleimize katkı sunmuşlardır.

Onlardan öğrenme perspektifiyle ve bilincile sürecimize taşınmışlardır. Onların devamcıları Denizler, Mahirler devrim geleneğini daha ileriye taşıma iddiasıyla, devrim hedefini daha büyütmeyle kuşanarak ölüme gülerken cevap vermişlerdir. **Ölümlü kucaklayanların hedefleri de büyük olur.** Tüm tasfiyeciler rüzgârlara karşı komünist bir kişilik sergilenerek halkın çıkarlarını, koruyan, sistemin yönelimini, sömürü ağını doğru tahlil eden, yaşadığımız sorunlara çözüm bulan, bize ait olanı büyütmenin, bize ait olmayanın yıkılmasının hangi yöntem ve araçlarla olacağını, sınıf mücadelesinin, sınıflı toplumun varlığını ortaya koyan sağlam bir parti olmadan, yerine getirmek zordur deyip partileşmeyi yaratan İbrahim Kaypakkaya yoldaşımız, sağlam, bilimsel bir dünya görüşü üzerinde inşa etti Proletarya Partisini.

Bu bilinçli partiyi ileriye taşıyan ve büyüten 300'ü aşkın şehidimiz var. Bugün aramızda bedenlen olmasalar da onların mücadelesi, kararlılıkları, bağlılıkları, feda ruhları yüreğimizde ve bilincimizde yaşıyor ve yaşatacağız. Şehitlerimizi anarken hangi bilinçle, hangi ruhla onları yaşamımızda nasıl bütünleştirdiğimiz bizim için önemlidir. Onları sadece düştükleri tarihlerde sembolik olarak anmak mı yoksa onları bilincimizde, beynimizde, yaşamımızda cisimleştirmek mi bu önemli. Onların ardılları olabilmek, onları yaşatabilmek, yaşamımızdaki, pratiğimizdeki durumumuzla, görev bilincimizle, mücadele duruşumuzla bağlantılıdır. Onlara sıkı sıkıya sarılmayı, Proletarya Partisi'ne sarılmak olarak algılamak bize doğru ve bilimsel yolu göstermektedir. **Şehitlerimizi böyle ele alırsak ve onlardan öğrendiğimiz sahiplenme bilinciyle hareket edersek, mücadeleyi ileriye taşıyıcı ve çıkan yanlılara, tasfiyeciler rüzgârlara karşı dururuz.**

Tarihe adını yazdıranlar, güneşi kucaklayıp, halkın sevgilisi oldular. Tohum oldular, yaşamak için. İşte 15 Nisan da bu tarihin adı oldu. Halil Çakıroğlu yoldaşımızın şehit düşmeden önce söyledikleri "**Beni bırakın, partiyi güçlendirin yoldaşlar**" demesi bize örnek ve yol göstericidir.

Ayfer Celep, Dilek Polat, Nergiz Gülmez yoldaşlar "sistemin tüm özelliklerinden sıyrılarak kavganın yükünü omuzlamak" diyorlardı. Kendilerini ortaya koyarken **biz de varız** deme cesaretini göstererek hedeflerinde hiç tereddüt etmiyorlardı. Dağlarda özgürlüğün halayına eşlik etmeyi işaret ederek sınırsız bir dünya yaratana dek savaşın yolunu gösteriyorlardı. Kendilerini daha ileriye taşımak, görevlerine layık olabilmek hedefini kuşanmışlardı. Partinin uzattığı ele karşılık vererek komutanlaşmada bize örnek olmuşlardır. Dilek Polat yoldaş "**ya çemberin içindedin ya da dışında**" söylemi ile hangi sınıfın temsilcileri olmamızı, hangi

yaşam biçimini tercih etmemizi göstermiştir bize. Mücadeleye yan çizenlerin suratına birer tokat, bizlere de ışık olmuşlardır.

Dersim'in asi ve yiğit kızı Nergiz, zindanlarda haykırışın sesi oldu. Açlığın sesini duymayan, bedenini açlığa yatırırken Partiye ve yoldaşlarına olan bağlılığıyla bütünleşmişti tüm benliğinde. **Direnmenin simgesiydi onu ölümsüzleştiren.** İnatçılığıyla bilinen canımız, düşmana karşı bu inadını sürdürmüştür. Ondan öğrenmek denince akla parti, yoldaşlık ve direnme bilincini kuşanmak gelmeli.

Dersim dağları asilgiyle, güzelliğiyle bilinir. İçinde barındırdığı bu güzelliklerle taşınmıştır halkların bilincine. Tanık olmuştur tarihimize olumluluklarıyla, yetmezlikleriyle, yaratılan değerleriyle. Sürecimiz her dönem zorlukları içinde barındırıyor. Buna güç getirmek, göğüs germek bizi büyütüyor diyor **Sevda yoldaşımız**... tanışık olduğumuz bu topraklarda savaşı büyütme, partiyi yeniden güçlendirmek, halka umut olmak, onlara doğru yaklaşmak, yaratabilmenin tek yoludur. Bugün yapılanlar belki istenilen düzeyde olmayabilir, ancak bu yolda küçük ama ileriye adımlarımızla hedefe varmak için yürüyoruz. Düşmanın gücünü gözümüzde büyütmeden üstüne gidebilmek, kendi gücümüze dayanmak, ezilen halk kitleriyle bütünleşmek bizi düşman karşısında yenilmez kılar. Belki bu gün sayımız az olabilir. Ama çoğalmak bizim elimizde. Bunu devrimler tarihi bize onlarca kez deneyimlerle kanıtlamıştır. Doğru bir ideoloji, politika, strateji ve taktikle mücadele edilince hedefe ulaşmamak için bir neden yoktur. Bunun için de şehit yoldaşlarımızın tüm olumlu ve olumsuz deneyimlerinden öğrenmeliyiz. Bu özel haftayı bugün yükseltilemiz şovenizme karşı mücadeleyle birleştirerek en verimli şekilde değerlendirelim.

(Dersim'den bir Partizan)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Atilla Özkan; 18 Ocak 1976'da aralarında **Muhsin Bodur** ve **Mete Altan** adlı faşistlerin de olduğu MHP ve siyasi şube polisleriyle girdiği çatışmada şehit düştü.

Kayseri'de 1957 yılında dünyaya gelen Özkan'ın yaşamı binbir güçlükle doluydu. 70'li yıllarda devrimci düşüncelere ilgi duyan Özkan, Partizanlarla 1973 yılından sonra ilişki kurdu. Lise son sınıfta okulu terk ederek Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'deki fabrikalarda çalışmaya başladı. İşçi sınıfının içinde yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttü. İstanbul'un önder kadrolarındandı. Bu mücadele sonucunda kısa sürede düşmanın hedefi haline geldi. Zeytinburnu Veliefendi'de kaldığı ev bir ihbar sonucu düşman güçleri tarafından kuşatıldı. Evde bulunanlar son mermilerine kadar çatıştı. Atilla Özkan yaralı bir şekilde tutsak düşer. Cellâtlar onu hastaneye kaldırmayarak ölüme terk eder.

Meral Yakar; Gaziantep Nizip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem) öğrenim için geldiği İstanbul'da öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinden etkilenmiş ve kısa sürede bu mücadeledeki yerini almıştır.

Meral Yakar'ın devrimci düşüncelerle bütünleşmesi zor olmadı. İbrahim Kaypakkaya önderliğinde ideolojik ve siyasi olarak PDA revizyonistlerine ve her türden oportünistlere karşı yürütülen yoğun mücadelenin içinde oldu. Halka, devrime ve partisine olan bağlılığını, inancını yürüttüğü fedakâr faaliyetlerinde ortaya koydu. Meral Yakar, İstanbul'da bir yoldaşının silahını temizlemeye meydana gelen kaza sonucunda yaralandı. Yarasının ağır olmasından dolayı hastaneye kaldırılan Meral Yakar'ı taniyan işkenceci katiller yaralı haldeyken onu sorguya aldı. 22 Ocak 1973'te ise onu gözaltında katlettiler. Meral Yakar bugünlere uzanan direniş geleneğinin ilk adımı attı.

Mehmet Günalp; 1960 Erzincan Refahiye'de dünyaya geldi. İstanbul'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okurken tanıştı devrimci düşüncelerle. Partizanlarla ilişki kuran Günalp, 16 Ocak 1980'de İstanbul Şişli'de sivil faşistler tarafından katledildi.

Polat İyit; 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca belki yüzlerce kez ölüm denilen o bedensel engeli aşmış, devrime ve halka karşı yürütülen her saldırıya karşı savaşmıştır Polat İyit. 1979'da İstanbul'da polisle girdiği çatışmada çocuk denecek yaşta. 12 Eylül AFC'sini zindanda karşılar. Zindanda daima direniş büyütür. 1982 yılında dışarı çıkarılmaması için kavganın ortasında yerini alır. 1985'te yeniden tutsak düşer. Bir yıl sonra tekrar serbest bırakıldığında zor bir süreçten geçilmektedir. İstanbul, Adana, Mersin, Kayseri'de çalışma yürütür. 1990 yılından itibaren gerilladadır. 1996'da son kez tutsak düşer. '96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi'nde görev alır. 69 günlük direnişin sonunda bedeni direncini yitirmiş, kanser tüm bünyesini sarırmıştır. Hastalık ölümcül olmasın rağmen devlet onu tahliye etmez. 15 Ocak 1997'de şehit düşer. Devlet onun için yapılmak istenen cenaze törenine izin vermek istemez ancak Partizanların ve halkın sahiplenmesi sonucu büyük çatışmalar yaşanır. Ve ona layık bir tören gerçekleştirilir.

Yel Dağı Şehitleri

1993 yılının Ocak ayının sonlarında üstlenme alanlarının deşifre olması ve hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağında bir destan yarattı.

Önlerinde iki seçenek vardı: Ya düşmanın üstlendiği ovaya inerek imha olmak ya da Munzur'u aşmak. Gerillalar ikinci yolu seçtiler ve uzun yürüyüş başladı. Bir çığlık koptu yürekte; 21 Ocak'ta **Zeki Peker** yürüyemeyeceğini söyleyerek "**Yoldaşlar beni bırakın, benim kavgam buraya kadar, benden yoldaşlara ve kavgamıza selam söyleyin**" dedi. Munzur **Erkan Feneri**'i aldı bu kez birlikte. **Ali Demirdağ** yürüyemiyordu artık. Ama ses çıkarmamıştı. Yoldaşlar başına toplandı. Dr. Hü ayağa kalkmak istedi başaramadı. Zafer işareti yapabildi ancak. Köyün ışıkları görünmüştü artık. Munzur boyun eğmişti Partizanlara... Fakat **Barbara Anna Kirstler, Ali Ekber Batasul** ve **Ali İhsan Yalçın** köye ulaştıktan sonraki günlerde zatürre sonucu yaşamlarını yitirerek Yel Dağı şehitleri olarak tarihin onurlu sayfalarındaki yerlerini aldılar.

Pusula

Gelişme militan bir çizgiyle sağlanır!

Sınıf savaşımında örgütlü mücadeleyi tercih eden her devrimci bunun ideolojik, siyasal, örgütsel zeminini sürekli yenilemek ve güçlendirmek zorundadır. Çünkü devrimcilik ani öfkelerle, çevreden etkilenmelerle yürütülecek bir "meslek" değildir. Çevremizde etkilenecek veya uğradığımız haksızlıklardan dolayı devrimci olabiliriz. Ama devrimci kalmayı başarmak tam da dikkat çektiğimiz temel sorunlardan sistemli bir çalışma ve gelişen yeni durumlara yanıt olmak için her dakika, her saniye kendi içinde yenilemeyi içeren, buna açık olan bir pratik duruşu gerektirir. "**Devrimcilik bir yaşam tarzıdır**" belirlemesinin anlamı da budur.

Devrimciliğin içselleştirilmesi, **yaşamın örgütlenmesini** zorunlu kılar. Burada sözünü ettiğimiz örgütlülük bireysel değil, kolektiftir. Çünkü devrimden söz ediyoruz. Ve parti, devrim için vazgeçilmez bir araç ise, parti ile bütünleşmek, tüm enerjimizi gücümüzü bu bünye içinde harekete geçirmek gereklilikten çok bir zorunluluktur. Partiyi bütünleşmek; partinin her sorununa kafa yormaktır, par-

tin değerlerini korumaktır, partiyi geliştirip güçlendirmek için çaba sarf etmektir. Peki, partiyle bütünleşmeden tüm bunlar yapılabilir mi? Kesinlikle hayır! Bütünleşmenin olmadığı yerde, parti işlerine boş zamanlar ayrılar. Ve yapılan işler de "gözlerimi kaparım vazifemi yaparım" anlayışı temelinde yapılır. Yaratıcılık, kendinden bir şeyler katmadan olmaz. Tüm bunların olması için bir devrimci heyecanın, militan bir duruşun olması gerekir. Devrimci ataklık, fedakarlık için tam da ifade ettiğimiz bu özellikler şarttır.

Bu özelliklere sahip olunmadan, militanlığa dair yapılacak analizlerin hiçbir hükmü olmaz. Militan olalım demekle de militan olunmaz. **Bir yaşam tarzının, bir felsefenin militanlık olmak ideolojik bir sorundur.** Bu meselede sağlanacak her netlik, her gelişme sınıf mücadelesinin tüm alanlarında atak, ne yaptığını, ne istediğini bilen ve bildiğini uygulamak için de özveriden-fedakarlıktan kaçınmayan devrimin militan kişiliklerinin ortaya çıkmasını tetikler. **Bu demektir ki; militanlaşmak için ideolojik zaaflarla hesaplaşmak**

ve bu hesaplaşmayı da mutlaka devrimci pratikle iç içe ele almak gerekir. Gerilla savaşının geliştirilmesinde, fabrikalarda, işyerlerinde, semt, gençlik çalışmasında, pratik sorunların çözümünde soyutlanmış bir ideolojik eğitim, bir siyasal tartışma zaman kaybından başka bir şey değildir. Tekrarlayacak olursak **militanlık; gerilla saldırılarında, sokak gösterilerinde, grev çadırlarında, fabrika işgallerinde, anti-emperyalist mücadele ile kazanılır.** Bunların olmadığı yerde o militanlık yaratmak mümkün değildir. Bu anlamıyla militanlık üzerinde yürüteceğimiz tüm tartışmalarda yüzümüzü sokağa, direniş mevzilerine çevirmeliyiz. İzleyen değil, sürece karşın, müdahale eden olmalıyız.

Hedefleri net olarak belirlenmiş planlı, sistemli bir müdahale yetersizliklerimizi, tıkanıklıklarımızı görme sürecine hizmet eder; hangi noktadan nasıl başlamamız gerektiği konusunda bize bir fikir sunar. Çünkü günün kurtarma çabası, gelişmiş müdahaleler sonuç itibarıyla bize bir şey kazandırmıyor. Sadece çalışanları zihinsel olarak biraz daha yorar. Oysa bugün ihtiyaç duyulan zihinsel tembelliği aşan, devrimci ataklığı sağlayan militan bir duruştur. O halde tüm enerjimizi bu tarz bir şekillenişin yaratılması için

harcamamız gerekiyor.

Devrimci pratikle birlikte edineceğimiz her bilgi değişimimize ve değişimimize dönüştürme pratiğine daha ileri düzeyde katkılar sunmamıza yol açar.

Örgütlü olan tüm güçlerin öğrenme, sorgulama seferberliği içinde olması birçok problemin çözümünü kolaylaştırır. Bilme eylemi, eleştiri sanatını yapıcı kılar, yani düşündürme ve değiştirme sürecine katkı sunar. Bilme eylemi sonuçlardan hareketle başarı ve başarısızlıkların matematiksel toplamını yapmaz. Tam tersine başarı ve başarısızlıkların nedenlerini somut verilerle ortaya çıkarır. Yürünmesi ve yürünmemesi gereken yollar konusundaki karışıklığı gidererek netliği sağlar. Peki birikim nasıl sağlanır? **Tabii ki okuyarak, araştırarak ve en önemlisi de sınıf savaşımının pratiğine karşın, pratiğinden öğrenerek, kolektif tartışmayı çalışmayı önemseyerek.** Bunları dışlayan bir öğrenme sanatı olamaz. Yoldaş Mao'nun "kitelerin öğrencisi olunmadan öğretmeni olunamaz" şiarında vurgulamak istediği de kitelerden öğrenmenin gerekliliği ve zorunluluğudur.

Tüm bu veriler bize çok yönlü ve kapsamlı bir öğrenme eyleminin gerekliliğine işaret ediyor. Zaten böyle

bir yönelim içine girmeden dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri yorumlamak, ortaya doğru devrimci sonuçlar çıkarmak da zordur. Özellikle ileri militan ve kadrolardaki darlıkların aşılması, çok yönlü ve kapsamlı bir gelişimi için inceleme ve araştırmada sürekliliği sağlanmış bir çizginin oturulması gerekir. Çok yönlü bir incelemenin, yazma eyleminde bir derinlik kazandıracağı açıktır.

Elbette ki öngörülen bu hedeflere ulaşmak yoğun bir emeği gerektirir. Aslında devrimci militanlığın kendisi de budur. Çünkü bireysel beklentilerini gerçekleştirme hedefinden vazgeçmeyen herhangi bir bireyin, devrimin gerçek manada bir militanı olması düşünülemez. Şu açık ki; yaşamını ezilenlerin kurtuluşuna adanmış, zamanını mücadeleye göre planlamak anlamına gelir. Sözelimi devrimci bir işçi, fabrikasına gidip çalışıp, iş bitiminden sonra "devrimcilik" yapan biri değildir; devrimci bir işçi fabrikada, iş yerinde diğer sınıf kardeşlerini ekonomik, demokratik, siyasal talepler için örgütleyen, bunun için plan yapan bir işçidir. Bu durum, devrimci öğrenciler, köylüler vb. tüm kesimler için de geçerlidir. Bu görevlerini yerine getirmeyenler, yani devrimci çalışmaya zaman ayırmayanların, bunun için plan yapmayanların devrimci kim-

likleri tartışmalı hale gelir. Çünkü bu duruş **sıradan** bir duruştur ve buradaki mevcut durumu değiştirmeye dönük bir çaba yoktur. Keza kişisel beklentilerinde, hayat tarzlarında değişikliğe gitmeyenlerin, halkın davasına hizmet etmek için bunlardan vazgeçme fedakarlığında bulunmayanların devrimci duruşları problemlidir.

Tüm bunlardan çıkarılması gereken sonuçlara gelince; devrimci yaşam, örgütlülüğe atılan ilk adım aynı zamanda önceki yaşam tarzının değişimine dönük yapılan müdahalenin de başlangıcıdır. "Özel mülkiyetçi, özel yaşamcı" düşüncü tarzıyla hesaplaşmayı başlatma sürecine girme eylemidir. Bu uğurda sağlayacağımız her gelişme, eski burjuva-feodal alışkanlıklardan kurtulma, yeni yaşam tarzına göre şekillenmeyi ifade eder. Dolayısıyla eski ile yeni arasındaki mücadele yaşamın her alanında sürüyor ve sürmek zorundadır. Eski alışkanlıklardan vazgeçme, bir kavrayışı bir fedakarlığı gerektirir. Eğer ortada bir değişim yoksa, yani eski ile yeni yaşam tarzı arasındaki fark, bulunan ortamda-çevrede hissedilemiyorsa, buradaki devrimcilik söylemi, devrim iddiası sadece laftan ibarettir. Değişimden, etki gücünden yoksun tüm söylemlerin sınıf mücadelesi açısından hiçbir değeri ve hükmü yoktur.

Kopenhag Çevre Zirvesi: Bol laf, sıfır icraat...

Emperyalistler arası çelişkilerle ilgili olarak esas mücadele ABD ile Çin arasında gerçekleşirken Kyoto Protokolü ile kendisini sınırlayan tek emperyalist güç olan Avrupa Birliği de bu çatışmada zaman zaman boy göstermiştir. Bununla beraber yarı-sömürge, yoksul ülkeler de, bir yandan zengin ülkelerin ikiye katlı politikalarını teşhir ederken diğer yandan emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma gayretine düşmüşlerdir.

7-18 Aralık tarihlerinde Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da toplanan **Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi 15. Taraflar Konferansı** dünya genelini etkileyen ekolojik felaketinin sorumlularını sorunun çözümü için bir araya getirmiş ve bunun sonucunda 11 gün boyunca bol laf salatası yapılmış, kitlelere bol bol sözler verilmiş ancak tekeli kapitalizmin temsilcileri kendilerinden beklendiği gibi somut bir adım atma konusunda niyetizliklerini bir kez daha göstermişlerdir.

200'e yakın ülkenin en üst düzey temsilcilerinin bir araya geldiği Kopenhag Zirvesi'nin amacı dünyanın karşı karşıya kaldığı insan eliyle gerçekleşen en büyük ekolojik felaket olan küresel ısınmaya ve sonuçlarına üzerine bir yol haritası belirlemektir. Bu konuda şu ana kadar imzacı devletleri bağlayıcı hükümler taşıyan tek uluslararası sözleşme olan **Kyoto Protokolü'nün** 2012'de süresinin sonlanması sebebiyle 2012 sonrası dönem önem kazanmaktaydı.

İklim değişikliği konferansının üç gündemli gaz emisyonlarının hangi oranda sınırlandırılacağı, finansal destek meselesi ve sürecin nasıl devam edeceğiydi. Ancak her ne kadar toplantıya 200'e yakın devlet üst düzeyde katılsa da ve çok sayıda çevre örgütü temsil edilse de kararlar ABD, Çin, İngiltere başta olmak üzere Brezilya ve Güney Afrika'nın da dahil olduğu dar toplantılarda alınmış, net ve somut hedefleri olan bir kararın çıkarılmasına bu güçler set çekmiştir.

Bir siyasi mücadele alanı ve şov meydanı olarak

Kopenhag Zirvesi

Bu zirve gevezelikten ve siyasi güç gösterisinden başka bir anlama gelmemektedir. Zirve bir yandan emperyalist devletler arası güç mücadelesinin bir arenası haline gelmişken diğer yandan yarı-sömürge yoksul ülkelerle zengin emperyalist ülkeler arasındaki çelişkilerin de ortaya çıktığı bir yere dönüşmüştür.

Emperyalistler arası çelişkilerle ilgili olarak esas mücadele ABD ile Çin arasında gerçekleşirken Kyoto Protokolü ile kendisini sınırlayan tek emperyalist güç olan Avrupa Birliği de bu çatışmada zaman zaman boy göstermiştir. Bununla beraber yarı-sömürge, yoksul ülkeler de, bir yandan zengin ülkelerin ikiye katlı politikalarını teşhir ederken diğer yandan emperyalistler arası çelişkilerden yararlanma gayretine düşmüşlerdir. Özellikle küresel iklim değişikliğine karşı gerekli önlemleri alma konusunda emperyalist devletlerden finansal destek alma söz konusu olduğunda bu ülkeler daha fazla çaba göstermekte ve konferansın genel gündemi içinde en çok bu yönüyle ilgilenebilmektedir.

Bununla beraber konferansta Çin, "gelişmekte olan, yoksul ülkelerin savunucusu ve temsilcisi" rolüne soyunurken Avrupa Birliği, özellikle İngiltere ve Fransa da, bilhassa Afrika ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmeye çalışmış ve kendisi Kyoto Protokolüne uyarık adım atmayan ABD ve Çin'i teşhir ederek siyasi ve ekonomik nüfuzunu arttırmaya çalışmıştır. Çin 14 Aralık günü finansal destek konusunda yoksul ülkelerle zengin ülkeler anlaşamayınca yoksul ülkelerin bir araya geldiği G77 grubuyla konferans salonunu geçici olarak terk ederek şov yapmış, İngiltere ve Fransa ise Etiyopya Başkanının yoksul ülkelere finansal destek sağlamak amacıyla hava ve deniz yolu sanayilerine özel bir vergi uygulanması önerisini destekleyerek bu

alandaki yeni bir manevraya imza atmıştır.

ABD emperyalizmi ise Kyoto Protokolü'nü dahi imzalamamışken Kopenhag Zirvesi'nde siyasi şov yapmayı ihmal etmemiştir. ABD hem Dış İşleri Bakanı H. Clinton hem de bizzat Obama üzerinden prestij toplama gayretindeydi. Afganistan'a 30 bin asker göndererek savaşı keskinleştireceği açıklamasını yapan ve Irak'taki işgali sürdüren, dünyanın en militarist devleti olarak askeri müdahalelerde ekolojide büyük zararlar veren "Nobel Barış Ödüllü" Obama zirveye laf değil iş üretmeye geldiğini belirterek iklim değişikliğine karşı mücadelede kararlı olduğunu söylemiş ve ilk iş olarak Zirvenin önde gelen liderleri ile toplanarak Zirve'nin sonunda kabul edilen belgenin ilk taslağındaki tüm somut öneri ve talepleri çıkartarak belgeyi hiçbir somut öneri içermeyen bir hale çevirmeyi başarmıştır.

Obama konferans esnasında açıkça Çin'i dünyada en fazla gaz emisyonunun gerçekleştiği ülke olduğu için eleştirse de bu çok da samimi bir eleştiri değildir. Çünkü Çin'in son yıllarda bu konuda ABD'yi geçerek dünyaya daha fazla zarar vermesinin en önemli sebebi Çin'de doğaya zarar veren endüstrilerin büyük çoğunluğunun ABD başta olmak üzere Batı'nın talepleri doğrultusunda çalışmasıdır. Dolayısıyla Çin'in verdiği zarar salt Çin'le ilgili değil bir bütün emperyalist-kapitalist sistemin kâr azmi ve üretim anlayışı ile ilgili bir meseledir.

Çin ise Konferans öncesinde dünya kamuoyuna yaptığı açıklamada sera gazı emisyon oranını düşüreceğini, çevre-dostu sanayiye geçiş yapacağını ve çevre sorununa daha fazla önem vereceğini ilan

etti. Bunun bir nedeni Çin'de özellikle kırsal kesimlerde çevre kirliliğine karşı yürütülen kitlesel ve militan mücadelenin baskısı iken diğer ve daha baskın olan sebebi küresel ekonomik kriz döneminde yüksek büyüme oranını sürdürmek ve krizin etkilerini azaltmak için devletin harcamalarını artırma kararı doğrultusunda çevre kirliliğini engelleyecek yatırımlara ağırlık vermeye karar vermesidir.

Bununla beraber emperyalizm, özellikle de ABD, ekolojik felaket karşı önlem alınması için yoksul ülkelere verilecek finansal destek meselesini geleneksel siyasetlerine uygun şekilde kendilerine olan bağımlılıklarını derinleştirme gayesiyle bir silah olarak kullanmıştır. Finansal destek hem belirli şartlara bağımlı kılınmış hem de uluslararası gözetim, şeffaflık ve paranın akıbetinin tespiti için iç politikaya müdahale konusunda yeni bir araç ve bahane ortaya serilmiştir. Bu yaklaşım yoksul ülkelerin tepkisini çekmekle birlikte en sert ve ciddi direniş Çin'den gelmiş, Çin temsilcileri uluslararası gözlem ve denetimi egemenliklerine müdahale sayacaklarını ilan etmişler, finansal des-

teği kabul etmeyeceklerini bildirmişlerdir.

Zirvede küresel ısınmada belirleyici bir rolü olan karbondioksit ve çeşitli zararlı gazların sonucunda atmosferde sera etkisinin yaratılarak yeryüzü ısısının artması nedeniyle sera gazının emisyonunun azaltılması üzerinde bir karara varmak mümkün olmamıştır. Bunun en önemli sebebi ise meselenin samimi, bilimsel bir temelde ekolojik sorununu çözmek amacıyla değil de emperyalist güçler arasında mücadelede bir koz olarak değerlendirilmesidir. Buna göre özellikle Çin'in dünya piyasalarında artan ağırlığına karşı Çin'in en önemli kozu olan ucuz iş gücü ve çevreye duyarlılık konusunda adım atarak ürünlerinin piyasa fiyatının artması ve dünya ekonomisindeki rekabet gücünün zayıflatılmasıdır. Bu doğrultuda ABD Senatosuna ABD sanayisinin çıkarlarının korunması için Çin'in çeşitli yaptırımları

kabul etmesi, aksi takdirde ise ekonomik yaptırımların gündeme getirilmesi üzerine bir önerge de sunulmuştur. **Özcesi mesele ekoloji ile ilgili kaygılar değildir.**

Zirve sonucunda duyurulan belge ise ne Avrupalıların ne Afrikalıların ne de küçük ada devletlerinin memnun etmiştir. Greenpeace gibi örgütler anlaşmayı mahkum ederken Sudan'ın BM temsilcisi ve yoksul ülkelere ortak hareket ettiği G77 bloğunun sözcüsü Lumumba Di-Aping ilan edilen sözleşmeye karşı mücadele edeceklerini ve Obama ile Kyoto Protokolünü imzalamayan Bush yönetimi arasında hiçbir fark olmadığını vurguladı.

Sözleşmeye ayrıca Bolivya, Küba, Venezüella, Ekvator gibi devletlerin üyesi olduğu ALBA üyesi ülkeler de sert şekilde karşı çıktı. Venezüella temsilcisi BM'ye darbe yapıldığını ilan ederken ALBA adına açıklama yapan Morales ise konferansın anti-demokratik olduğunu, yoksul ülkelerin rüşvetle satın alınmaya çalışıldığını ve Obama'nın şov yapmak yerine Kyoto'yu imzalaması ve işgallere son vermesi gerektiği çağrısında bulundu.

Sözleşmenin özellikleri

Zirvenin sonunda ilan edilen ve **Kopenhag Mutabakatı** adı verilen belge ise herhangi bir bağlayıcılığı olmayan bir içeriğe sahip. Bağlayıcı bir hukuksal anlaşmanın ne zaman hazırlanacağı ve bu süre zarfında ne yapılacağı üzerine somut bir yönelim de sunulmamıştır.

Sanayi devrimi öncesine göre küresel sıcaklık günümüzde 0.7 derece artmıştır. Konferansta emperyalist ülkeler 2050'de en fazla 2 dereceye ulaşması için çaba harcamayı ve sera gazı emisyonunda % 50 azalmayı hedeflemeyi savunsa da yoksul ülkeler ve küresel ısınmadan en çok etkilenen ada devletleri ısınmanın en fazla 1.5 derece olmasını ve gaz emisyonunda % 80 azalmayı savunmaktadır. Sera gazı emisyonunun ve küresel ısınmanın en büyük sebebi sanayileşmiş emperyalist ülkelerken yoksul, yarı-sömürge ülkelerin küresel ısınmaya katkısı oldukça düşüktür. Bunun için söz konusu kararların hayat bulması ciddi bir yatırıma şart koştuğundan bu konuda mücadele bir sonuca ulaşmamıştır.

Sözleşmede Kyoto Protokolünün geçerli olduğu belirtilmiştir. Konferansta Kyoto Protokolünün 2012 sonrasında 2020'ye ka-

kelci kapitalizmdir. Dünya halklarının gerçek talep ve çıkarları ise zirve salonuna girmemiş, halkların öfkesi sokaklarda yankılanmıştır. Zirvede demagojik söylemlerle gezegenin hali üzerine ağırlar yakılırken dışarıda Danimarka polisi eylem yapanlara saldırmakta, 2 bine yakın insanı gözaltına almaktadır.

Kopenhag Zirvesi ikiye katlılığın sahne aldığı bir gevezelik ahırır. Ülkesini kapitalistler için ucuz işgücü cennetine, emekçiler için cehennem çeviren ve halkına kurşun sıkın Çin ile Hindistan'ın kalbindeki tüm dünya için oldukça değerli olan ormanlarda ABD'nin Afganistan'a yığıldığından daha fazla askeri -150 bin- yığarak Maoistlere ve yoksul halka savaş açan, gezegenin ekolojisi için oldukça önemli olan bu bölgedeki ormanları savaş alanına çeviren ve bölgede devrimcileri ezip halkı sürdürdükten sonra bu değerli yerleri çok uluslu şirketlere yağmalatmayı amaçlayan Hindistan yoksul dünyanın savunucusu kılığında girmiş, teröre karşı mücadele adı altında T. Kürdistan'daki ormanları yakan, çevreye her türlü zarar veren TC ağırbaşlı sözler dillendirmiş, askeri işgallerle ülkeleri yıkıntıya çeviren, ekolojide dönüşü olmayan zararlar veren ve kitle imha silahlarına sahip olan ABD ise güzel günlerden dem vurmüş, tüm bunlar yaşanırken sokaklar Danimarka şartlarında görülmedik bir şiddete tanık olmuştur.

Dünya halkları yoksullukla, ekonomik krizle ve ekonomik yağma savaşlarıyla zor şartlarda yaşamaya zorlanırken tekeli kapitalizm dünyanın tüm yeraltı ve yer üstü kaynaklarını yağmalamakla, halkları daha ağır koşullarda sömürmekle meşgul. Sera gazı emisyonlarının tek sorumlusu salt kâr hırsına dayalı emperyalist kapitalist sistemin enerji, ulaşım, madencilik, inşaat, imalat, endüstriyel tarım vb. alanlardaki yağmacı pratiğidir. Bu saldırganlığın en büyük mağduru da insanlığın parçası olduğu doğadır.

Bu sistemde doğa yalnızca bir hammaddedir. Bunun sonucunda ki son 15 yıldan 150 yılın en sıcak dönemini yaşıyoruz, bunun sonucunda deniz seviyesi 1961-96 arasında yıllık 1.8 mm yükselirken 1996'dan bu yana 3.1 mm yükselmektedir. Bunun sonucunda dünyanın dört bir yanında çevre felaketleri, seller, büyük yıkımlar, devasa orman yangınları gerçekleşmektedir. Ancak bunlar da emperyalist sistemi durdurulamakta, kriz ortamının da etkisiyle çok uluslu şirketler özellikle de maden ve enerji şirketleri doğal kaynaklara ulaşabilmek için Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da yağmacı bir rekabetle halkı evsiz bırakmakta, tüm dünya için oldukça değerli olan ormanları yok etmekte, nehirleri kirliletmektedir. Emperyalist tekeller hammaddelerin yağmasının ardından gerilerinde çevre kirliliği ve sera gazı emisyonları bırakarak farklı bölgelere gitmektedirler.

Bilgi teknolojisinde, genetikte, robot teknolojisinde, tarımda ve tıp alanında devasa gelişmeler yaşanmasına karşın bu bilimsel gelişmeler insanlığın temel sorunlarını çözmek amacıyla değerlendirilmemektedir. Tam tersine açlık, yoksulluk, hastalıklar, ekolojik yıkım tüm hızıyla devam etmektedir. Bu sorunların çözümü için koşullar mevcuttur. Bilimsel gelişim insan odaklı bir yaklaşımla ve üretim kaynaklarının üzerinde kolektif bir denetimle kâr değil insan için değerlendirilerek toplumsal kalkınma için kullanılabilir. Bu nedenle insanlığı ve dünyayı kurtarmak için kararlı bir anti-emperyalist, devrimci mücadeleye ihtiyaç vardır. Nazım Hikmet'in dediği gibi,

Ya ölü yıldızlara götüreceğiz hayatı, ya da ölüm incek yeryüzüne...

Tiranlara, sömürücülere, asalaklara karşı dünyayı ve insanlığı kurtarmak için mücadele edelim!

Çevre krizinin küresel ekonomik krizle doğrudan bir ilgisi vardır. Her ikisinin de sebebi emperyalist-kapitalist sistemdir. Sömürüye dayanan, saldırgan ve kâr odaklı bir sistem olan emperyalizm, kendisiyle birlikte gezegenimizi ve tüm insanlığı da mahva sürüklemektedir.

Kopenhag'da toplananlar bu sistemin temsilcileridir. Zirveye öncülük edenler te-

19 Aralık katliamını unutmuyacağız!

Londra

19 Aralık katliamı Londra'da, tüm dünyadaki politik tut-sakların özgürlüğü için mücadele çağrısıyla protesto edildi. **Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** (UPOTUDAK), **Özgür Tutsaklarla Dayanışma Komitesi** (ÖTDK) ve **Devrimci Demokrasi** Gazetesi tarafından örgütlenen 19 Aralık anması, Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı **Wood Green**'de yapıldı.

Anma, "19 Aralık katliamını unutmadık, unuttur-mayacağız", "Politik tutsaklara özgürlük" slo-ganlarıyla sonlandırıldı.

Stuttgart

19 Aralık günü bir sempozyum düzenlendi. UPOTU-DAK tarafından gerçekleştirilen sempozyuma Türki-ye'den **Şebnem Korur Fincancı** (TIHV), **Ümit Efe** (IHD) ve **İsmet Yurtsever**'in (TUYAB) yanı sıra

ra UPOTUDAK temsilcisi **Hüseyin Sap** da katıldı. Yapılan saygı duruşunun ardından, 19 Aralık 2000 katliamına ve Cumartesi Annelerine ilişkin bir film gös-terildi. Filmin ardından kısa bir konuşma yapan ATİK temsilcisi, 19 Aralık öncesi, anı ve sonrasındaki geliş-melere kısaca değinerek katliamın boyutunu gözler önüne serdi.

Sempozyumda ilk söz **Ümit Efe** aldı ve hapisanelerin tarihsel geçmişine değinerek, "Tüm bunlara kar-şı direnmek, inatçı bir şekilde mücadeleyi yükseltmek gerekir" dedi.

Konuşmasına ATİK'e teşekkürlerini sunarak başlayan Türkiye İnsan Hak-ları Vakfı (TIHV) Başkanı **Şebnem Korur Fincancı**, çözüm için birarada bulduklarını ve 19 Aralık katli-amının devletin çok kararlı bir ope-rasyonu olduğunu vurguladı. Fincancı devamla, "Türkiye belki de Açlık Grevi ve Ölüm Oruçları'nın en çok yaşadığı ülke konumundadır. İçerde

tutsaklar, dışarda yakınları bu eylemleri gerçekleştirdiler" dedi.

TUYAB'tan **İsmet Yurtsever** de tutsak ve yakınları-nın selamlarını ileterek başladığı konuşmasında günümüze ilişkin bilgiler verdi. Son olarak söz alan UPO-TUDAK temsilcisi Hüseyin Sap, çalışmalarını hakkında bilgi verdi. 19 Aralık 2000'i yaşayan bir gazi de yaşa-dıklarını anlattı.

İsviçre

Zürich'te **İTİF**, **IDHF**, **İGİF**, **Alinteri**, **Halkevi**, **FEKAR** ve **Bir-Kar** tarafından 19 Aralık katliamını protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

"19 Aralık Katliamını unutmuyacağız" yazılı pankart yürüyüşü en önünde taşındı, her kurum da kendi bayrak ve flamalarıyla yürüyüşe katılım sağladı. Yürüyüş boyunca **DETUDAK**'ın Almanca bildirisi okundu.

TC Konsoloslugu önüne gelindiğinde ise konuşmalar yapıldıktan sonra saygı duruşuna geçildi. Devrimci tutsakların yalnız olmadığı, özgürlük mücadelesinin birer nefesleri oldukları ve sahiplenileceklerinin ifade edilmesinin ardından sloganlarla yürüyüş sonlan-dırıldı.

Augsburg

Enternasyonal Kültür Merkezi'nde katliama ilişkin sem-pozyum yapıldı. Sempozyuma Şebnem Korur Fincancı, Ümit Efe ve UPOTUDAK temsilcisi katıldı.

Ümit Efe genel olarak dünya genelinde ise hapis-hanelerin oluşum sürecine ve Türkiye'deki hapis-haneler sürecine değindi. Ardından sözü Şebnem Ko-rur Fincancı aldı. Fincancı, katliamda kimyasal silahla-rın kullanıldığını söyledi.

ATİK-YDG'den Merkezi Eğitim Kampı

ATİK Yeni Demokratik Gençlik Avusturya'nın Innsbruck kentinde gençlik kampı gerçekleştirdiğini duyurdu. Merkezi Yürütme Kurulu tarafından yapılan açıklamada, kampın 3 gün sürdüğü belirtildi ve "gelen bir öneri ile kamp, YDG kurucu üyesi ve şu anda hapis-hanede tutsak olan **İsmail Yılmaz** yoldaşa atfedildi" denildi.

Avrupa'nın birçok ülkesinden YDG'lilerin katılımıyla gerçekleşen kampta Ajitasyon/Propaganda, YDG tarihi, Yöneticilik, Aydınlanma Çağından Günümüze Avrupa'da Sınıf Mücadelesi ve Enternasyonalizm, Eğlence Anlayışı gibi konuların yanı sıra, çalışma grupları şeklinde pratik atölye çalışmalarının yapıldığı öğrenildi.

YDG Başkanı'nın konuşmasına da yer verilen açıklamada, "Böylesi olumlu bir eğitim kampını gerçekleştirmiş olmanın verdiği enerji ile yaklaşan 20. kongremize gitmek oldukça önemlidir. Bu nedenle, her birimiz 20 yıllık emeğe yakışır bir çalışma azmiyle sürecimizi daha etkin kılmak zorundayız" denildi.

(ATİK Haber Merkezi)

Gazze kuşatmasının yıldönümünde FHKC açıklaması

Siyonist İsrail'in Gazze saldırısının birinci yıldönümünde **Filistin Halk Kurtuluş Cephesi** bir açıklama yaparak Gazze halkının direniş ve azminin, saldırının üzerinden bir yıl geçtikten sonra da güçlü ve sağlam olduğunu söyledi. 26 Aralık günü yapılan açıklamada işgalde yaklaşık bin beş yüz insanın katledildiği, on binlerce insanın yaralandığı ve yerlerinden edildiği, on binlercesinin evlerinin yıkıldığı hatırlatıldı.

"ABD'nin 'barış ve görüşme' hakkındaki sözcüklerinin, işgal topraklarımızı çalarken, haklarımızı ihlal eder ve halkımızı katlederken tatlı konuşmalar, yalan sözler ve ucuz hamlelerden başka bir şey olmadığı aydan aya, yıldan yıla daha açık hale geliyor" denilen açıklamada

aynı zamanda sözde "barış süreci"nin gürlütüsünün sadece işgalcilerin suçlarını gizlediğine ve Siyonist işgal ve onun Washington'daki stratejik müttefikinin amaçlarına hizmet ettiğine değiniliyor.

"İşgal savaş aygıtının liderleri katliam ve barbarlıkla güvenlik ve zafer kazanabileceğini, halkımızın kararlılık ve direniş iradesini, ulusal haklarımıza bağlılığımızı kırabileceğini zannetmekte. Bununla birlikte gerçekte, onlar zafer ve sözde güvenlik kazanmamışlar, hatta saldırıları Lübnan ve Filistin'den direnişle tamamen püskürtülerek yenilgiye uğratılmışlardır."

Arap halkını ve uluslararası ilerici güçleri kendileriyle süren dayanışmalarından dolayı

gurur ve şükranla selamladıklarını söyleyen FHKC, Filistin düşmanlarının tamamen yenilgiye uğratılması için bu dayanışmanın güçlendirilerek devam etmesi gerektiğine vurgu yaptı.

FHKC Siyasi Büro üyesi ve sürgündeki kolunun lideri **yoldaş Dr. Maher Taher**, Gazze üzerindeki ablukanın kırılması için insan hakları eleştirilerinin ve insancıl projelerin gerekli olduğunu ama bunların ablukayı tek başlarına kırabilecek yeterlilikte olmadığını ifade etti. Uluslararası insan hakları örgütlerinin, bu katliamları doğrularak belgelemesinin önemine dikkat çeken yoldaş Taher, Gazze'de 1,5 milyon Filistinli abluka altında acı çekerken, Arap hükümetlerinin ve resmi uluslararası topluluğun sessizliğini koruduğuna dikkat çek-

ti ve Arap rejimlerinin sessizliğinin İsrail'in suçlarının devam etmesine izin verdiğini ve bu yüzden de Gazze ablukasının suç ortakları olduğunu ifade etti.

FHKC, Gazze ablukasının basit bir insanlık sorunu olmadığını aynı zamanda Filistin halkı üzerinde politik bir abluka olduğunu söyledi ve sözlerini şu şekilde sonlandırdı: "Düşman İsrail Filistin halkının teslimiyet bayrağını çekmesini, direnişten vazgeçmesini ve ABD ve Siyonizm'in koşul ve şartlarını kabul etmesini istemektedir. Fakat Filistin halkı tüm bunlara rağmen, koşullar ne olursa olsun savaşmaya devam edecek, teslimiyeti reddedecek ve direniş bayrağını dalgalandırmayı sürdürecektir!"

Rotterdam'da stant çalışması

HTİF'in birkaç ay önce başlattığı ekonomik krize karşı kampanya çerçevesinde Rotterdam'da stant çalışması gerçekleştirildi. HTİF Rotterdam Komitesi tarafından çarşı merkezinde açılan stantta bildiri dağıtımı yapıldı.

Hollandaca ve Türkçe çıkarılan "Yoksullaşmaya Hayır; Ekonomik Krizin Nedeni Emekçiler Değildir!" şiarlı broşürlerinin dağıtıldığı stant çalışmasında ayrıca konuşmalar da yapıldı. ATİK ve YDG bayraklarının asıldığı stantta, HTİF imzalı "İşsizliğe ve Yoksulluğa Hayır" yazılı pankart açıldı.

(ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

Kapitalist restorasyonun yarattığı "Kâğıttan Kaplan!"

Dünya emperyalist-kapitalist sistemini ayakta tutan kimi dayanakların birer birer yıkıldığı artık ayan beyan ortada.

Sistemin kendini yenileyebilmesi ayakta kalması bu dayanakların tekrar onu taşıyabilecek biçimde onarılmasına, yeni dayanaklarla güçlendirilmesine bağlı.

Sistemin ayakta kalmakta giderek zorlandığına dair en belirgin göstergeler, 2000'li yılların başından itibaren arttı. Bu artış, dayanakları güçlendirme çabalarını da hızlandırdı.

Bu çabalar en çok da işgal politikalarının yaygınlaşmasında, yeni yağma-talan alanlarına odaklanmada görüldü. Ancak sistemdeki çatlaklar büyümeye devam etti. En büyük çatlak ise, uzunca yıllardır emperyalist-kapitalist sistemin öncü gücü olma iddiasını koruyan, ABD emperyaliz-

minde görüldü. 2007 sonlarında ortaya çıkan ABD merkezli ekonomik krizle birlikte, çatlak tüm dünyayı sarmaya başladı. Ne milyar dolarlık önlem paketleri ne de işgal-yağma-talan politikalarını genişletme-derinleştirme hedefli birbiri ardına belirlenen yeni stratejiler, çatlakta en küçük bir onarıma yol açtı. Aksine, ABD emperyalizminin gücünde za-yıflama, imajının iyice düşmesi sorunları büyüdü, dünya hâkimiyeti iddiasını tehdit eder hale getirdi. Bu tehdidin büyümesindeki en önemli etken ise, öncü güç olma iddiasının artık diğer emperyalist güçler tarafından gündeme getirilmesi, onların da tüm stratejilerini bu yönlü belirlemesiydi. **Emperyalistler arası rekabetin** giderek tırmanmasından başka bir adı yoktu bunun. AB, Rusya, Japonya ve Çin gibi emperyalist güçler artık dünya pazarlarında üstün bir konuma gelme, değilse eşit

pay alma arzularını güdemiyorlardı.

Aslında öteden beri var olan rekabetin iyice kızışmasının ifadesiydi bu durum.

ABD emperyalizminin içine düştüğü pozisyon en çok da Çin'in işine yaradı denebilir. Dünya pazarında giderek daha büyük bir paya sahip olan Çin'in bu yükselişi, diğer emperyalist güçlerin bu "büyüyen dev" ile ilişkilerini daha ileri taşımalarını adeta zorunlu kıldı. Bu güçlerin karşısında ise, mali krizin merkezi görünümündeki, aynı zamanda Çin'le her alanda kıyasıya rekabet halinde olan ABD emperyalizmi geliyordu.

ABD emperyalizminin Çin'le bir dizi ekonomik vd. projeler kapsamındaki ilişki geliştirme girişimlerinin sonucusu, geçtiğimiz haftalarda gerçekleşti. "Yeni imaj" Obama, kalabalık bir heyetle Çin'e bir ziyaret yaptı.

Aslında bu ziyaretlerle birlikte, ABD emperyalizminin son yıllarda ne kadar güçsüzeleştiği de bir kez daha ortaya çıktı. Bir dizi uşak-kukla rejimin liderleri ile yapılan karşılıklı ziyaretlerdeki "evin efendisi" görünüşü, bu ziyaretten yansıyan kareler-

de pek görülemiyordu.

90'lı yıllarda Clinton'un bu ülkeye yaptığı ziyaret sırasında ABD heyeti canlı yayın ve seçilmiş bir kitle talep etmiş, bu talep yerine getirildiğinde, Clinton canlı yayında Çin'i, hem de kendi ülkesinde dünya kamuoyu karşısında eleştirme fırsatını kaçırmamıştı. Çin Obama ziyaretinde canlı yayını talebini ret etmişti. Ancak Çin yönetiminin canlı yayını ve ABD heyetinin daha bir dizi talebini geri çevirmesinin altında yatan neden sadece ilkinden ders çıkarmış olmaları ile ilintili değildir. Neden, daha çok da Çin'in bu süre içinde büyüyen gücü ile ilintilidir. Çin'in emperyalist kapitalist dünya sistemine giderek nasıl entegre olduğunu, büyüyen emperyalist bir güç olduğunun göstergesidir aynı zamanda.

Çin'in emperyalist dünya sistemine entegre olma süreci 1976'da, Mao'nun ölümünden sonra başladı. Bir karşı devrimle iktidarı ele geçiren yeni bürokratik burjuvazi, devrimin kazanımlarını bir bir ortadan kaldırmakta, kapitalist restorasyon sürecini başlatmakta tereddüt etmedi.

Mao'nun "Sosyalizmi kendi

gücüne dayanarak inşa etme" anlayışı hızla terk edildi, Çin'in kapitalist dünya pazarına entegrasyonu başlatıldı. Bu tarihlerden itibaren ülkeye girmeye başlayan yabancı sermaye, mal ithali vb. uygulamalar, revizyonistlerin iddialarının aksine, sosyalist inşaya değil, kapitalist restorasyonu hızlandırmaya hizmet ediyordu.

1979 yılında ülkenin güney batısında açılan ilk dört "Özel Ticaret Bölgesi"ni, kısa sürede ülkenin dört bir yanında, hem de yabancı sermaye ile açılan, sayıları hızla artan başkaları izledi. Batılı emperyalistler bu süreci var güçleri ile desteklediler. **Çünkü 1.3 milyarlık nüfusu ile Çin uluslararası tekellerin iştahını kabartıyordu.** 1995 yılına gelindiğinde, doğrudan yabancı yatırımların oranı 1980 yılına oranla 50 kat artmıştı. 1990'lı yıllarında, AB, ABD ve Japonya gibi güçlerin Çin'e dönük yatırımlarında sıçramaları 50 milyar doları aşmıştı bile.

Çin bunun içindir ki hala uluslararası tekellerin Asya Stratejilerinin merkezinde bulunmaktadır. Uluslararası üretimin yoğunlaşma merkezi haline gelmişti.

Uluslararası yatırımların büyük bölümü ise, 1997'de Çin'e bağlanan Hong Kong'la birlikte Çin, uluslararası mal sermaye merkezine sahip olmakla birlikte, New York ve Londra'dan sonra dünyanın üçüncü uluslararası banka merkezi de burada. Bu da Çin'i derinleşmeyi sürdüren mali krizden çıkış çabalarında da önemli bir yere oturtmakta.

Sonuç olarak, kapitalizmin restorasyonu, proletarya enternasyonalizminin bu kalesini, dünya hâkimiyet iddiasına soyunacak derecede bir emperyalist gücü dönüştürmüş bulunmakta. Çin hükümet temsilcileri Obama karşısındaki duruşlarını da bu güçten almaktalar. Çocuk emeği başta olmak üzere, yoğun sömürdür aynı zamanda bu gücü yaratan.

Ancak bu güç de tıpkı diğer emperyalist güçler gibi, Mao'nun tanımıyla "kâğıttan kaplan" olmanın ötesinde değildi.

Çin halkı er geç Mao'nun mirasına sahip çıkacak ve kendi kâğıt kaplanını da yerle bir edecektir. Harekete geçen halk yığınlarının korkutucu gücü önünde ne Çin'deki ne de dünyadaki kâğıttan kaplanların durması mümkündür!"

DEVİRİMİN “YENİLMEZ” VE “USLANMAZ” KARTALLARI

Diğerlerinden çok farklı gibi görünmese de, hatta belki gerçekten bir farkı olmasa da tarihsel “tesadüfler” düşünüldüğünde bizlere sistemle mücadeleyi görev bilmiş birçok yaşama hatırlatacaktır. Ocak ayı, içerisinde yer aldığı mevsimin tüm soğukluğunu ardında bıraktıkları ile ısıtan, anıları ile mücadelemizi tutuşturan ve kardelen misali “kışa” inat yeniden ve yeniden yeşeren birçok yaşamı hatırlatacaktır. Ve daha bir anlamlı kılacaktır kendisini.

Düşündüğümüzde sadece ülkemizden isimler değil enternasyonal anlamda da birçok isim gelecektir aklımıza. Yitirdiğimiz ancak mücadelemize tohum olan isimler. **Rosa Lüksemburg** ve **Karl Liebknecht** gibi.

“O bir kartaldı ve hep kartal olarak kalacak”

Lenin, 5 Mart 1870 yılında Polonya’da Yahudi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Rosa Lüksemburg’u bu sözlerle tanımlıyor. Polonyalılar ise ona Polonya’nın kızıl gülü anlamına gelen “Prima Donna” lakabını yakıştırıyor. Rosa’ya bu sıfatların yakıştırılmasının ve bugün hala dünya çapında “kızıl bir gül” olarak anılmasının nedenini anlamak için onun 49 yıllık yaşamını kısa da olsa gözden geçirmek yeterlidir. Rosa’nın adını andığımız yerde yoldaşı Karl Liebknecht’i anmak ise büyük bir haksızlık olacaktır.

Rosa Lüksemburg ve yoldaşı Karl Liebknecht 15 Ocak 1919’da Berlin’de, daha sonrasında Alman faşizminin ünlü isimlerinin içinde yer alacak olan **Freikorps** (Gönlüllü Kıt) tarafından tutuklandılar. Eden Hotel’e getirilen Rosa ve Karl burada kendilerinin geçene dek dövüldüler, Karl kendisine yapılan bu işkence sonrası başından vurularak katledilirken Rosa Lüksemburg Landwehr kanalına atıldı. 25 Ocak günü Friedrichsfelde Mezarlığı’nda Karl’in bedeni toprağa verilirken yanına Rosa için boş bir yer bırakıldı. Yaşanan bu katliamdan tam 4 ay sonra Rosa’nın cansız bedeni Berlin’de bir kanalın havuzunda bulundu ve Rosa 13 Haziran 1919’da yoldaşı Karl’in yanına gömüldü.

Lüksemburg’un devrimci mücadelesi ve

haksızlıklara karşı acımasız duruşu çocukluğuna denk düşecek yıllarda başladı. Küçük bir kız çocuğu iken taşındıkları Varşova’da faaliyet yürüten **Proletariat Partisi** ile tanıştı. Proletariat Partisi o sıralarda epeyce güçlü bir örgütlenme idi. Ağırlıkla büyük kentlere hapsolmuş bir hareketti ve ancak lise, üniversite öğrencileri içerisinde bir etki yaratabiliyordu. Rosa Lüksemburg okuldaki birkaç yılında devrimci bir grupla ilişki kurmuştu. Darağacında dört kişi can verdiğinde henüz on beş yaşındaydı. Okuldaki son yılında siyasal bakımdan aktif, derslerinde de bir o kadar başarılı olan Rosa artık “disipline gelmez” yani ile tanınıyordu.

İkinci Proletariat’ın da yeni bir tutuklama dalgası ile zayıflatılması sonrasında, **Polonya İşçiler Birliği** yöneticileri yurt dışına gitti. Rosa da bilinçli bir tercih ve ailesinin maddi desteği ile Zürih’te genç bir mülteci öğrenci olarak yaşamına başladı.

Rosa’nın, Marks ve Engels’ in yapıtlarıyla tanışması bu döneme denk gelir. Zürih Üniversitesi’nde felsefe fakültesine kaydoldu ve matematik, doğa bilimleri derslerini takip etti. 1892’de Hukuk Fakültesine geçti. Rosa’nın yaşamı kuşkusuz üniversite ile sınırlı değildi.

Birleşik Polonya Sosyalist Partisi (PSP) 1892 sonunda kurulduğunda, bütün mülteci gruplar ona katıldı. **Sprawa Robotnicza** (İşçi Davası) küçük bir genç ve Polonyalı bir grubun eseri olarak 1893’te yayın hayatına başladı. Rosa, **R. Kruzsynska** takma adını kullanarak gazetenin editörlüğünü üstlendi. Rosa’nın ve yoldaşı Karl’in yılları zorlu ve çetin mücadeleler ile geçti ve Alman sol hareketinin iki önemli ismi olan Rosa Lüksemburg ile 1871 Almanya doğumlu Karl Liebknecht I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Almanya’da kurulan **Spartaküs Birliği**’nin önderleri olarak tarihe geçtiler.

Almanya, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası içine girdiği yenilginin bedelini halk yığınlarına yoksulluğu ve sefaleti dayatarak fatura etmeye çalışıyordu. Fakat halk bu fatürayı ödemeye hiç de razı değildi. Prusya Krallığının bu haksız savaş sonrası dayattığı koşulları reddeden yığınlar, krallığın devrilmesi ve halkın iktidarının işbaşına gelmesi

için o dönem var olan devrimci kitle hareketlerine yöneldiler, savaşın onlara yüklediği bu haksızlığı kabul etmediler.

Halk yığınlarının başlatmış olduğu bu mücadele onları tek bir çatı altında birleştirerek önderlik edecek bir komünist partisinin olmasından kaynaklı bir süre sonra farklı kanallara dağıldı. Bu dönemde, Alman komünist hareketinin önderlerinden Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht de kitlelerin bu hareketliliğine aktif bir katılım göstererek müdahale etmeye çalıştılar. 1 Ocak 1916’da kurulan ve adını Rosa Lüksemburg’un yayımlanan program broşüründe kullandığı “Spartaküs” isminden alan “**Spartaküs Birliği**” burjuvazinin kurulu bulunan gerici cumhuriyetine karşı “Sovyet Cumhuriyeti” şiarını yükseltti. Emekçi halkın devrimci iktidarını hedefleyen Spartaküs Birliği, artan devrimci mücadeleye önderlik edebilmek ve gelişen kitle hareketini bir fırsata yani devrimin lehine çevirebilmek için 1918 yılında toplanan kongreleri ile isimlerini **Almanya Komünist Partisi** (KPD) olarak değiştirdiler. Alman işçi sınıfı hareketinin örgütleyicilerinden olan Rosa ve Karl savaş boyunca devam eden direnişlerin, grevlerin tam ortasında yer aldılar, bu harekete önderlik ettiler.

Alman işçi hareketi tarihine Ocak ayaklanması olarak geçen olaylar, **4 Ocak 1919**’da devrimci düşünceye yakınlığı ile tanınan polis müdürünün görevden alınmasıyla alevlendi. 11 Ocak tarihinde ise düşmanın saldırısı fiilen başladı. İşgallerin yaşandığı bu süre zarfında birçok insan kurşuna dizildi, tutuklandı. Aynı gün KPD binasına girilerek taneler gerçekleştirildi. Ayaklanma sırasında işgal edilen binaların hepsi teker teker ele geçirildi, işgalciler katledildi. Katledilenler arasında Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht de yer alıyordu.

VARDIM, VARIM, VAROLACAĞIM!

Rosa Lüksemburg’un katledilmesinin ardından bize birçok şeyi ile birlikte devrimci mücadelesini ve ödediği bedeli özetleyen şu sözleri kaldı. Rosa, 14 Ocak 1919’da yani ölmeden önce son yayımlanan yazısında “Berlin’de düzen hüküm sürüyor! Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. **Devrim daha yarın olmadan zincir şakırtıları içinde yeniden doğrulacaktır. Ve sizleri dehşet içerisinde bırakıp trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: Vardım, Varım, Var olacağım!**” diyordu.

Aynı gazetede Karl ise Rosa’nın söylediklerini tamamlayarak “**yenilmedik**” diye haykırıyordu. “**Sıkı durun! Kaçmadık, yenilmedik! Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir. Yürek ve can demektir. Proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemine, sınıf bilinçli proletaryanın mücadelesini temsil etmektedir. Bunlar elde edildiği zaman biz ister yaşayalım ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır.**”

Yaşamlarını ve inandıkları dünyayı özetleyen bu cümleleri ile onlar, devrimci mücadelenin yenilmez ve “uslanmaz” kartalları olarak tarihe önemli bir not düştüler. “Devrimin de yenilmez ve uslanmaz olduğunun” altını çizerek tüm dünya emekçilerini kurtuluş ve özgürlüğe götüreceği yolun nereden geçtiğini bir kez de onlar gösterdiler. İnsanlık tarihi ile kıyaslandığında “ne de kısa” dediğimiz ömürlerine koskoca bir tarih sığdıran Rosa ve Karl’in mücadelesi bugün dünyanın dört bir yanında sürmektedir. Onları anmanın ve yaşatmanın yolu ise bu mücadelenin tam ortasından geçmektedir.

BİR DİRENİŞ DESTANI; ALİŞER

Alî Şer û Zarîfe

Günlerin hızlı geçip gittiği bir dönemdir. Zaman hızla akıp gidiyor. Değişim toplumsal ve bireysel formda, farkında olalım veya olmayalım kendi yasalarını işleterek gerçekleşiyor. Kimileri ileriye, kimileri geriye... “Bir Adım İleri İki Adım Geri” yahut. Daha havada yankısı kesilmeden unutulmaz, kurumamış mürekkepler, hızla değişen görüntüler, ruh halleri, alışıldık durumlar oldu son zamanlarda. Bütün bunlar elbette bir belelik sancısıdır!

Meclis kürsüsünden “Halk Partisi”

Öymen’in sarf ettiği pusuya yatmış faşizmin, sislerin, tozun dumanın arasından o dehşet yüzünü göstermesinin ifadesi olan sözler halen hatırlardadır. Hatırlarda olması ne kelime, mutlaka o sözler birilerinin kulaklarında, bir türlü dinmeyen acılarında çınlayıp durmaktadır. Elbette o sözler bir gerçeğin ifadesi ve itirafıdır, şaşırmamak, dumur olmamak gerekti. Olanın ve hep olanın, halen gerçekleşmekte olanın yalın ifadesiydi o sözler. Elbette Mustafa Kemal, yalnız o değil, bir bütün Cumhuriyet asker-sivil bürokrasisi hiçbir zaman anaları düşünecek kadar insan olmadılar! Olamazlar da!

Kabuk bağlamaya yüz tutmuş tüm yaraların için için kanamaya başladığı, unutulmaya yüz tutmuş tüm insani korkuların depreştiği günler yaşadık, yaşıyoruz. Söz Dersim’den açılmışken elbette yolumuz acılardan, yıkımlardan, kayıplardan, sürgünlerden, korkulardan, bebelerin ingarlarından geçecektir. Dersim’in bu coğrafyada yaşayan herkeste ayrı bir yansıması, herkeste ayrı bir çağırışı vardır. **Dersim deyince Alişer’i anmak, Alişer’i kuşanmamak, Alişer’i bilmemek, Alişer’i duymamak imkânsız! Ve tabi Zariye’yi! Alişer’i Zarife’den, Zarife’yi Ali-**

şer’den ayrı düşünmek bulutla yağmuru ayrı düşünmek gibi bir şey olsa gerek!

Zamanının büyük Kürt entelektüel savaşçı önderi Alişer! Kayıtlara göre 1882 doğumlu. Koçgiri’ye (Sivas) bağlı İmranlı-Azgêr Köyü’nde dünyaya gelmiş. İlk gençlik yıllarında iyi bir eğitim gören Alişer, Koçgiri aşiretleri reisi Mustafa Paşa’nın katipliğini yapmış. Burada siyasi, diplomatik, askeri eğitim alarak, Mustafa Paşa tarafından Dersim ve Koçgiri aşiretleri arasında ilişki ve birliği sağlamak üzere görevlendirilmiş. Sık sık Koçgiri, Dersim, Erzurum bölgeleri arasında çeşitli faaliyetler için bulunmuş. Rusya’ya, Ermenistan’a gidip geldiği ve buralarda Kürt halk mücadelesi için çeşitli görüşmeler yaptığı bilinmektedir. Bu yüzden hemen “kızıl damgasını” da yemiştir. Koçgiri Halk Hareketi’nin çeşitli iç ihanetler ve aşiretler arası birliğin bozulması yüzünden yenilgiyle sonuçlanması üzerine Alişer ve hayat arkadaşı Zariye Dersim’e geçerler. 1921’den itibaren zaman zaman Koçgiri’ye gitse de Zariye’yle beraber Dersim’de yaşamışlardır.

Asıl olarak Kürt aşiretler arasında birlik sağlamak gibi büyük ve belki de dünyanın en zor işlerinden birine soyunan Alişer halka dayanmaktadır.

Halkın içinde, yanındadır. Elinde sazı, dilinde kelamı mücadelesini anlatmaktadır. Öğrenciler yetiştirmiş, Kürtçe üzerine çalışmalar yapmış, dersler vermiştir. İngilizce ve Fransızca’yı bildiği rivayet edilen Alişer Dersim bölgesinde düzenli bir ordu kurma çabası içinde olmuştur. Bu askeri güçlerin Genelkurmay, aynı zamanda yüreği ve beynidir. Ve fakat Dersim bölgesi dışında kalan Kürtlerin de birlik olmaları gerektiğinin bilincindedir, bu yüzden Nuri Dersimi ile yazışmaları olmuş, ama bu konuda sonuç alamamıştır.

Sazı ve tüfeğiyle halk arasında dolaşarak, amaçlarını anlatmıştır. Anadolu’daki Dadaloğlu, Köroğlu, Karacaoğlan vd. halk kahramanlarıyla bu yönüyle oldukça benzerlikler göstermektedir. Kürt halkının Köroğlusudur! Halk edebiyatının günümüze ulaşan önemli bir halkasıdır. Savaşçı bir dengbejdir! Yazdıkları dilden dile dolaşmış Koçgiri’nin, Dersim’in giderek bütün Kürt halkının çığı olmuş. Çok yönlülüğü ile Kürt halkı arasında daha hayattayken bir efsanedir. Edebiyatını kavgadan alır, kavgaya verir. Bu o kadar sağlam bir halkadır ki her dönemin Kürt savaşçı sanatçılarının öncüsü olmayı sürdürmektedir.

Bu entelektüel, aydın, diplomat, sanatçının Zariye ile olan ilişkisi, evliliği, üzerinde ayrıca durmayı gerektiren bir konudur. Geleneksel bir Kürt ailesi olmanın tüm sınırlarını daha o

yıllarda aşmış bir gerçeklikle karşı karşıyayız. Birbirlerine daha o zaman “Heval” diye hitap eden, kavgada, hayatta, emekte, fedakarlıkta, savaşta ve hatta ölüme eşit bir örnektir Alişer’le Zariye. Bunda elbette Alişer’in aydın devrimci kişiliğinin belirli bir kiciliği vardır. Ama Zariye’yi ayrı bir karakter, kişilik olarak ele almak gerekmektedir.

Geleneksel kadınlığın, hem de Kürt halk gerçekliği içinde o yıllarda bu kadar parçalanabilmesi, oldukça büyük bir bilinç ve yürek gerektirmektedir. **Eşiyle birlikte dağlara çıkmak, savaşmak, üretmek ve ölmek Zariye’ce bir yaşamdır.** Bu büyük bir aşktır. En az Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı, Ferhat ile Şirin aşkı kadar büyük bir aşktır. Böyle bir aşkla beslenmeyen hangi zorunlu ilişki yaşadıkları hayatın küçücük bir zerrinesini kaldırabilir. Bir halkın özgürlük davasını omuzlamayı ahd etmiş, görev bilmiş ve bunun için hayatlarını ellili atılmış yaşlarında bile dağlara vurmış özgür bir çift onlar. Zariye rivayete göre Seyit Rıza’nın sofrasına oturup onunla yemek yiyebilen tek kadındır. Bunu sağlayan yalnızca Alişer’in eşi olması değil, aksine bizzat onun Zariye olarak yaşamının ve kavgasının uyardığı büyük saygınlıktır. Bu fedodal çitleri yıkmak, hatta kendinde yerle bir etmek Zariye’ye has bir durumdur. Kürt mitolojisinde sıkça rastlanan savaşçı ana tanrıça mitinin

Tarihten kısa kısa...

- * 22 Ocak 1969’da Teksif Sendikasına bağlı işçiler Defterdar Fabrikası’nda greve çıktı.
- * 22 Ocak 1977’de İstanbul’da Saraçhane-Sultanahmet arasında “Faşizme Ölüm” yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşe 5 bin kişi katıldı
- * 7 Ocak 1973’te Cibali Tütün Fabrikası’nda 3500 işçi yemek boykotu yaptı.
- * 11 Ocak 1969 tarihinde Singer Fabrikası’nda polis işçilere saldırdı. 14 işçi yaralandı. Fabrika bir gün önce işçiler tarafından işgal edilmişti.
- * 13 Ocak 1994’te memurlar grevli, toplu sözleşmeli sendika hakları ve yüzde 15’lik memur zammını protesto etmek için Ankara’da eylem yaptı. Ankara Emriyet müdürü Orhan Taşanlar’ın emriyle emekçilere saldırdı.
- * 9 Ocak 1969’da Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) bir ay süreyle tatil edildi. 6 Ocak günü üniversitede Vietnam kasabı adıyla bilinen Amerikan Büyükelçisi Robert Komer’in makam otomobili öğrenciler tarafından yakılmıştı.
- * 2 Ocak 1980’de polis ve jandarma direnişteki için TARIŞ (İzmir, İncir, Sütüm, Pamuk ve Zeytinyağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği) işçilerine saldırdı; 50 kişi yaralandı, 600 işçi gözaltına alındı. TARIŞ’e bağlı işyerlerinde işçiler direnişe geçti.
- * **1905 Devrimi:** Rusya’nın en büyük sanayi kenti Petersburg’un en büyük fabrikası olan Putilov’da grevin başladığı 9 Ocak 1905 günü 140 bin kadar işçi çalışma saatlerinin düşürülmesi ve sefaletin son bulmasını isteyerek yürüyüşe geçti. Çar, içinde Bolşeviklerin de bulunduğu yoksulluk ve açlıkla boğuşan ve bundan kurtulmak isteyen işçi yığının üstüne ateş açtırdı. Bunun sonucunda binden fazla işçi yaşamını yitirdi.
- * **“Kanlı Pazar”** olarak bilinen ve 9 Ocak 1905’te yaşanan bu katliam 1905 devriminin fitilini ateşler. Ocak ayı boyunca yapılan eylem, grev ve direnişlere 440 bin işçi katılır. Ayaklanma işçilerin iktidar organları olan Sovyetleri ortaya çıkarır. Aralık’ta ayaklanma Bolşeviklerin önderliğinde Moskova’ya sıçradı. Ancak ayaklanma Çar tarafından bastırıldı.

“Sefaletle mahkum olmayı reddediyoruz” diyen TEKEL işçisi yalnız değildir!

Türkiye'nin dört bir yanından gelip çalıştıkları işyerini, işlerini ve geleceklelerini kaybetmemek için Ankara'da toplanan ve direnen TEKEL işçilerinin mücadeleleri sürerken ailelerinin ve diğer kurumların da destek eylemleri devam ediyor.

Mersin

DHF, ESP-G, Halk Cephesi ve Partizan eylemlerini sürdüren TEKEL işçilerine destek amacıyla Petrol-İş Sendikası binası önünden AKP Mersin il binası önüne doğru yürüyüş düzenledi. Yürüyüşte, “TEKEL işçisi yalnız değildir” pankartı açılarak, “TEKEL işçisini selamlıyoruz”, “Emekçi kadınların direnişini selamlıyoruz” dövizleri taşındı, üç kişi üzerinde “Ölmeğe var dönmek yok”, “Krizin faturası işçiye değil patrona kesilsin”, “Açlık sınırının altında yaşıyoruz” yazılı beyaz kefen giydi.

AKP il binası önünde sona eren yürüyüşün ardından oturma eylemi yapıldı. Kitle adına açıklama yapan Nihal Gül, egemen güçlerin kriz döneminden en az hasarla çıkabilmek için faturayı yoksullara kestğini, AKP, CHP

ve MHP gibi partilerin bu konuda ikiyüzlü politika izlediğini söyledi. TEKEL işçilerinin çeşitli baskılarıyla karşı karşıya kaldığını ve bu baskılara hükümet ile ilgili kurumların sessiz kaldığına vurgu yaptı.

Açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

İzmir

Tek Gıda-İş Ege Bölge Temsilciliği, direnişte olan TEKEL işçilerinin yanında olduklarını dile getirmek için 28 Aralık tarihinde bir eylem gerçekleştirdi. İzmir Fuarı kapısının önünde bir araya geldikten sonra yürüyüşe geçen işçiler buradan Basmane Meydanına kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Meydanda sendika adına yapılan basın açıklamasını Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Ömer Seyfettin Atılğan gerçekleştirdi. Atılğan, bu mücadelenin diğer işçi ve emekçilerin mücadelesinden asla ayrılamayacağını söyledi.

22 Aralık günü ise TEKEL işçilerinin aileleri işçilerin örgütlü olduğu Türk-İş yönetimi-

ne genel grev çağrısında bulundu. Direnişteki işçilerin aileleri AKP İl binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bursa

26 Aralık günü Osmangazi Metro İstasyonu önünde bir araya gelen Partizan'ın da aralarında bulunduğu çeşitli kurumlar “Zafer direnen emekçinin olacak”, “TEKEL işçisi yalnız değildir” sloganlarıyla, alkışlarla Kent

Meydanı'na yürüdüler.

Kurumlar adına yapılan ortak açıklamada Tekel'de çalışan işçilerin direnişinin tüm emekçilere sorumluluklar yüklediği belirtilerek sahiplenme çağrısı yapıldı.

25 Aralık günü de Türk-İş Bursa Şubeleri tarafından Fomara Meydanı'ndan AKP İl binasına bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe DİSK, KESK ve birçok ilerici ve devrimci kurum da destek verdi. Burada yapılan açıklamada AKP hükümetinin saldırgan tutumu kanandı.

Antep

25 Aralık Cuma günü Antep Türk-İş il temsilciliği TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla 1 saat iş bırakma eylemi yaptı. AKP Antep il binası önünde basın açıklaması yapıldı ve özelleştirme politikaları protesto edildi. Basın açıklamasında “sadece TEKEL işçileri değil, özelleştirmeye, kapatmalara ve işsizleştirmelere muhatap tüm işçiler, huzursuz ve endişelidir” denildi. Basın açıklamasına YDG, Genç-Sen,

DGH, KESK, DİSK ve çeşitli kurumlar da katıldı. Kitle slogan atarak dağıldı. (Antep YDG)

Sivas

30 Aralık Çarşamba günü saat 12.30'da Cumhuriyet Üniversitesi Merkezi Kafeterya önünde YDG, DGH, Emek Gençliği, Gençlik Muhalefeti ve TKP'nin örgütlediği bir basın açıklaması yapıldı. Merkezi Kafeterya 2. katta masalarda otururken alkışlarla ayağa kalktık YDG'li arkadaş oturan emekçi çocuklarına bu direnişe destek verilmesi gerektiğini, TEKEL işçilerinin haklı mücadelesinde onları yalnız bırakmamak gerektiğini anlattı ve basın açıklamasına davet etti. Alkış ve sloganlarla kafeteryanın önüne inildi.

Yaklaşık 50 kişiyi yaptığımız basın açıklamasında “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “TEKEL işçileri yalnız değildir”, “Ağa-patron saltanatına son” vb. sloganlar atılırken açılan pankartta “AKP saldırıyor, emekçiler direniyor! TEKEL işçileri yalnız değildir” yazılıydı. (Sivas YDG)

Merhaba,

Kimi zaman Afganistan'da, kimi zaman Irak'ta, kimi zaman Filistin'de katliamlar yaşadık insanlık. Kimi zaman Türkiye Kürdistan'ında Kürtler maruz kaldı bu katliamlara, bazen de Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta, Gazi ve Ümraniye'de Aleviler. Ama bir bütünü bu saldırılar. Amaç aynıydı; egemenlerin egemenliklerini sürdürmesi için ezilenler üzerindeki baskısı.

Peki, sadece katliamlar mı, bu saldırıların aracı? Bir milletin dili, kültürünü unutmaya ya da unutturulması da katliamlar kadar acı değil midir? Hep kapalı kutu olarak bilinir ülkemizde Arap Alevi ya da küçümseme anlamında tanımlanan fellahlardır. Gerçi onlar da yaşamışlardır Yavuz Sultan Selim'in Osmanlı döneminde katliamları. Sürgünleri de yaşamıştır, Suriye'den,

Lübnan'dan topraklarından edilip Türkiye'ye gönderilerek. Sevmez kendisinden başkasını, mesela Türk'ü, Kürt'ü. Ama kendiliğinden gelmemiştir bu düşünce. Ezildiğinin farkındadır. Bunun içindir dışarıya(!) karşı kapalı. Ama Türk işçisiyle, Kürt köylüsüyle birleşmedikçe bu sömürünün ortadan kalmayacağını bilincinde değildir. Peki, nasıl farkına varacak?

“Çağırıyorum sizi, bütün Arap milliyetini; Çünkü açlık içinde çocuklarınızı okutamyorsunuz. Her zaman 'yarın ne yiyeceğim, ne iş yapacağım?' diye düşünüyorsunuz. Artık bunlar için, hepsi için düşünmeyeceksiniz, artık sevindiresiniz, yaşamınızı tatlılaştırınız diye sizi Ordu muza çağırıyorum.”

Böyle çağırıyordu yıllar önce Karadeniz dağlarını adımlayan Arap kenli bir yoldaş, yapılan bir röportajda, kurtuluşun yolunu işaret ederek. Bu röportajı okurken, şehirde faaliyet yürüten biri olarak, “bir gün ben de Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden yoldaşlarımla bu dağları adımlayacağım” diyordum. Ve şimdi gerilada bir Arap olarak Türk, Kürt ve diğer yoldaşlarımla aynı dili konuş-

yorum. Aynı dili konuşuyoruz Karadenizli bir Türk yoldaşla, Kürt köylüsü Dersimlilerle. Kurtuluşun dili ayndır. Özgürlüğün dili aynı... Ve biz bu dili ideolojimizin yönlendirdiği kleslerimizin seslerinde birleştiriyoruz. Kürtlerle özdeşleşen kardelenlerin direnginliğini örnek alıyoruz. Yediveren gül misali farklı költürleri yaşıyoruz gerilla safalarında.

Gerillaya ilk katıldığım günü hatırlıyorum. Arap bir yoldaşım karşılamıştı ilkin, sonra Kürt yoldaşım. Az ilerde bekleyen Türk yoldaşla tamamlıyoruz birliğin noktaya varacak adımlarını. Kurtuluşun yolu da böyle değil mi? Özgürlük, bağımsızlık ve nihai hedeflere “Başta Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlere” diye başlamıyor mu bildirirlerimiz? Sonra dünyanın sarı-beyaz-siyah ellerinin birleşmesiyle yoğrulmayacak mı, yeni bir dünyanın hamuru?

Çoğu zaman birbirimizin özelliklerini, kültürünü öğrenmeye çalışıyoruz. Kimi zaman bir Arap olarak Zazaca birkaç kelime öğrenmeye çalışıyoruz. Bir de bakıyoruz ki Kürt bir yoldaş, Arapça kelimeler ve anlamlarının yazılı olduğu bir kağıt gös-

teriyor. Anlaşılan o bizden daha hızlı. Takılıyoruz sen Arapsın, Dersimlisin, Türk'sün diye. Ne anlama var ki ne olduğun! Adına Türkiye denen bu coğrafyanın tüm dağlarını adımladığımızda gelmeyecek mi o görkemli zafer? Bugün Dersim köylüsüyle kaynaşan gerillalar, dün Karadeniz'de değil miydi, yarın Toroslar'da Arap milliyetiyle buluşmayacak mı? Özgürlüğün dili gibi yolu da aynı değil mi? Bu yol MLM bilimini rehber edinen yeşil gözlünün bizlere mirası olan Proletarya Partisi safalarında örgütlenip, işçi köylü kurtuluş ordusunda savaşmaktan geçer. Bu soruya yanıt olmanın milliyeti yoktur. Egemenlerin azgınca saldırının olduğu yerde isyan etmek meşruysa bu Arap, Türk, Kürt ve her milliyetin ortak direnişi, zulme başkaldırısı ile gelişecektir.

Bir ağaç düşünün. Gövdeye yapılan aşılarla dallarda farklı filizler açıyor ve bu filizler farklı meyvelere dönüşüyor. Aynı gövde, aynı dallar, farklı meyveler. Parti de böyle değil mi? Aynı gövdede buluşan farklı milliyetlerden yoldaşlar var. Ama tek bir költürü oluşturuyorlar safalarda. Ve Araplar da bu gövdeye kan taşı-

yan bir damardır bu ülke topraklarında. Proletarya Partisi'nin gerilla alanında da böyle dedik. Aynı barınak çatısı altında ilk defa yaşıyorum ben de bir Arap olarak Mehmet Demirdağ Eğitim ve Üslenim Kampı'nı gerilla olarak. Çünkü bilmek gerekir ki, ezenle-ezilenin olduğu bir dünyada kurtuluşun yolu, adına Türkiye denen coğrafyada gerilla safalarında savaşmaktan geçer. Bu amaçla toplanmış bir avuç yürek, koskoca denen kâğıttan kaplanların karşısında. Her yoldaş kendi költürüyle gelerek buluşmuştur safalarda. Özgürlüğün dili, yolu gibi költür de bir değil mi? Proletarya költürü değil mi insanca yaşamın temellerini atacak olan dünyanın költürü. Aynı költürü kuşanacak olsak da her birey kendi költürünü yansıtır barınağa. Kimi zaman Kürtlere özgü babuko yemeği yapılıyor, kimi zaman Araplara özgü humus. Bazen Kızılırmak'tan Günün İlk İşğini dinliyoruz, kimi zaman G. Munzur'dan Zazaca Sono, G. Yorum'dan ise Arapça Tenruh marşını. Böyle renklendiriyor bir avuç yoldaş barınakta gerilla yaşamını. (Dersim'den bir Partizan)

Yer, Kadın Hapishanesi revirinin önü. Revirin hemen önündeki koridorun trafiği oldukça yoğun. Bu yoğunluğun nedeni, bir yandan revir doktoruna muayene olmaya gelenler, diğer yandan da, “aşı” yaptırmak isteyenlerin o gün revire çıkıyor olması. Aşı, başka günlerde de oldukça yoğun olan revir talebini daha da artırmış anlaşılır.

Revir doktoru günde yaklaşık 200 kişiyi muayene ediyor. Muayene denince, öyle titiz, ayrıntılı bir muayene anlaşılmasın. Teşhis (tıbbi donanımdan oldukça yetersiz olmasının da etkisiyle) deyim yerindeyse, “el yordamı” ile konuyor. Verilen ilaçlar da elbet buna uygun oluyor. Ciddi bir rahatsızlık şüphesi olduğunda ya da herhangi bir tahlil (kan vb.) gerektiğinde, hastaneye sevk ediliyor. Ama durun! Sevki deyimden ötürü aynı gün veya günlerde hastaneye götürdüklerini zannetmeyin!

Önce sıraya alınıyorsunuz. Sizin önünüzde eğer şanslıysanız 100-150 kişi, yok değilse bilmem kaç yüz kişi oluyor sırası gelip, hastaneye gitmeye bekleyen. Yani en acil tetkik için bekleme süreniz ortalama 7-8 ay, bazen daha da uzun...

Sıranız geldi diyelim. Bu da hemen götürüleceğinizin garantisi olmuyor. Mahkemeye götürülenlerden yer kalırsa, o gün ring sayısı “yeterli” ise, askerinin de “keyfi” yerindeyse hastaneye garantilediniz demektir!

Tabii bunun hastaneye gittikten sonraki kısmı da var. Muayene sırasında askerinin dışarı çıkmama “inadi”, muayene olmadan geri gelmeniz anlamına gelebiliyor.

“... Desene sizin orası çok sıkıcı”

Diyelim ki tüm her şey yolunda gitti ve doktorun karşısına çıktınız. Ve siz sevki aldığınız günlerde, yani 7-8 ay önce hissettiğiniz rahatsızlık belirtilerini o günlerde -herhangi bir nedenle- hissetmiyorsunuz. O vakit de doktorun şu sözleri ile karşılaşabiliyorsunuz: “Niye belirtiler varken gelmedin?”

Haydaaa, getirdiler de gelmedik mi?!

İşte o gün revire gelenleri de böyle bir süreç bekliyordu. Aşı olmaya gelenlerin büyük bölümünün yanında çocuklar var. Bunların çoğu yabancılar koğuşunda kalan, Kenya, Sudan, Türkmenistan ve çeşitli Avrupa ülkelerinden, ürkek bakışlı kadınlar. Sistem onları yurtlarından alıp, buraya savurmuş.

Adillere dönük genel denebilecek aşığalıcı yaklaşım, yabancı kadınlara dönük daha da belirginleşiyor. Hiçbiri, tahliye olduğunda bizzat müdür tarafından dış çıkış kapısına kadar uğurlanan, kimi şımarık “ünlü” kadar “şanslı” değil elbette.

Ancak onlar yeri geldiğinde utanmasını da biliyorlar. Revirin önündeki bankta birkaç kadın oturuyor. Yüzlerinde sıkıntı-utanma ve aslında kime-neye olduğunu pek bilmedikleri anlaşılır bir öfke var.

Doktora çıkmayı beklerken, yer açılan bir banka oturuyorum. Bankın bir ucunda kucağında birkaç aylık bebeğiyle, çok genç, sordugunda Türkmenistanlı olduğunu söyleyen bir kadın oturuyor. “Neden buradasın?” sorumu,

gözlerini utanarak, yere indirip, suskunlukla cevaplıyor. Üstelemiyorum. Yine bankın diğer ucunda ise, rahat davranmaya çalışan, ancak sıkıntılı olduğu gözden kaçmayan “esmer” bir başka genç kadın var. “Hasta mısın?” diyerek “laf atıyorum.” Amacım biraz sohbet etmek. Sorumu biraz gönlülsüzce “Evet” diye yanıtlıyor. Adının Gönül olduğunu öğreniyorum daha sonra. Gönül'ün neden burada olduğu aslında önemli değil. Çünkü o sadece bu ülkenin değil, tüm dünyanın en aşağılanan halk topluluğuna mensup. O bir Roman. Onları tutuklamak daha başka bir yığın acı çektirmek için neden çok! O “buçuk” olarak anılan kesimden... Dünyanın “lanetlilerinden”!

İlk başta konuşmaya pek hevesli değil gibi görünen Gönül “açılıyor”. Yüzünde Romanlara has, o neşeli gülüş, tüm netliği ile ortaya çıkıyor. “Beni burada herkes tanır” diyor. Belli ki onu burada sıkça konuk ediyorlar.

Hapishanedeki Romanlar genelde aynı koğuşta kalıyorlar. Hemen tüm adiller gibi, onların “günlük” yaşamı da gece başlıyor. Gündüz daha ziyade uyuyorlar. Gönül bu aralar uyku sorunları olduğunu söylüyor. Bunun nedeni, daha önce -hemen tüm adillere verilen- uyku haplarını bu aralar alamayıp verilmemiş. “İdare artık vermiyor” diyor.

Bu arada “senin suçun ne?” diye soruyor. “Siyasi” diyor. Siyasinin ne olduğunu bilmiyor. Anlayabileceği bir dil seçerek anlatmaya

çalışıyorum.

Açılımdan söz açılıyor. Bu aralar “Roman Açılımı” olduğunu, kendisinin ne düşündüğünü soruyorum. “Amaaan Kürt açılımı dediler, ne oldu ki, Roman açılımından ne olsun” diye özetliyor düşüncesini.

Kaldığımız koğuştaki yaşamı merak ediyor. Kolektif yaşamdan söz ediyor, örneğin sabah erken kalkıp topluca kahvaltı yaptığımızı, daha sonraki zamanımızda ise okuma-yazma vb. çalışmalar içinde olduğumuzu aktarıyorum.

Yüz ifadesi biraz şaşkınlıkla yüzüme bakıyor ve ; “Ooo desene, sizin orası çok sıkıcı!” diyor, hemen ardından da iki elini birleştirip, parmak şaklatma hareketi yaparak “biz oynarız, şarkı söyleriz hep” diye ekliyor.

Romanlarla yapılan bir röportajda Romanlara bunca acıya, aşağılanmaya rağmen,

Başsağlığı

YDG okuru Turan Can Aslan ve Sincan Hapishanesi'nde tutsak Engin Aslan'ın babası Aliseydi Aslan uzun süredir devam eden kronik bronşit hastalığı sonucu yaşamını yitirmiştir. Ailesi ve tüm dostlarının acısını paylaşıyor, başsağlığı diliyoruz.

(İzmir İK ve YDG okurları)

nasıl bu kadar neşeli bir halk topluluğu olabildikleri soruluyor; bunun yanıtı ise şu oluyor: “Bizim acılara, aşağılanmaya tepkimiz de böyle işte.”

Hapishanedeki Romanlar hapishanenin en neşeli sakinleri... Koridorun onların şarkı-türkü sesleriyle inliyor. Burada sanki daha bir “neşeliler”. Belli ki acıları arttıkça, tepkileri de artıyor.

(Bakırköy Kadın Hapishane'den bir İK okuru)

Başsağlığı

Yoldaşımız Ahmet Kartal'ın annesi Mahpup Kartal yaşamını yitirdi. Ailesine ve dostlarına başsağlığı dileriz.

Yaşamı boyunca devrimcilerin ve Partizan'ın yanında oldu ve onları kendi evlatları olarak sahiplendi.

(Sarigazi Partizan)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-
Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks:
(0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay
Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmöz İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

TEKEL Direnişinden Sayfalara Düşenler..

Tekel işçileri direnişlerinin 20'li günlerinde... Türk-İş binasının önünde bekleyen işçiler artık sabırlarının sınırlarında gezinmiyorlar. Soğuk hava, polis tacizleri, Türk-İş'in gönülsüzce iş yapması ve Başkanlar Kurulu toplantısından genel grev yerine süreklilikli eylem(!) kararının çıkması onları epey zora sokuyor. Buna rağmen kararlılar, "Ölme var, dönmek yok!" atıkları en coşkulu slogan hala.

Peki işçiler 20. güne gelirken neler yaşadılar? Bunun cevabını en iyi onlar verir elbette. Biz sadece onların direnişine ortak olanlar kimliğinde anlatabiliyoruz. Bu 20 gün süresince gerçekleştirdiğimiz ziyaretlerde yaptığımız sohbetler izlenimlerimizin omurgasını oluşturdu.

Bilindiği üzere, Türk-İş binasının önüne gelmeden önce Abdi İpekçi Parkı'nda polis saldırısıyla karşılaştılar. Türk-İş'in önündeki ilk günlerinde gündemlerinde bu saldırı vardı. "Dayağa, gaza alıştık da bacım, en çok ne koydu, biliyor musun? Koyun gibi ıslatılmak" diyordu Diyarbakır'dan Hakim Abi. "Ne yapacaksınız?" sorusunun cevabı ise netti. "Biz buraya tatile gelmedik. Sonuna kadar buradayız. Ölümü göze almışız. Buradan eli boş dönersek evdekilerin yüzüne nasıl bakarız?"

Sonrasıyla hep bekleyiş... Bu süre zarfında Türk-İş işçilere maddi hiçbir destek sunmadığı gibi binanın önünü "esnaf şikayetçi" diyerek boşaltmak istedi. Başkanlar Kurulu toplantısından çıkan "bekleme" kararının direnişi olumsuz etkilediği bir gerçek; ama süreci hala direnen emekçinin belirlediğini de görmek gerek. Türk-İş'in attığı her adım onların tutumunun ürünü, bu ortada. Eylem kararının yetersizliği işçilerce dile getirilse de süreci olumluya çevireceklerine inançları tam.

Direnişin başından itibaren kadınlar da ön saflarda yerlerini aldılar. Evlerini çocuklarını emanet ederek yola düşmüşler ve inanılmaz bir özgüven ve dirençle "Biz de buradayız" diyorlar. Tepkilerini en rahat gösterenler de onlar, yeri geldiğinde hesap sorarken en cüretkâr olanlar da... Kadının mücadelesinde varlığını kanıtlayışına dindik duruyorlar Türk-İş'in ya da polis barikatının önünde. Onlar kendilerini ifade ettikleri biçimiyle "ellerinin hamuruyla değil alınlarının teriyle direniyorlar."

Bütün bunların yanı sıra ortaya atılan bir fikir vardı ki direnişin vardığı noktayı açıkça ortaya seriyordu: Kendini yakma ya da Türk-İş'in penceresinden atılma. Direnişin ikinci haftasına gelindiğinde artık dilendirilmeye başlanmıştı. "Kendimi yakayım, hem ilgiyi burada olanlara çekmiş oluruz hem de çocuklara aylık bağlarlar. Dirimiz 650 lira ediyor, ölürsem 1500 lira ve-

riyorlar aylık" sözleri tarifsiz bir kararlılığın göstergesi, bir taraftan da kaybedecek bir şeylerinin olmadığını kanıtıydı.

Burada biraz da kitle örgütlerinin ve siyasal partilerin tutumuna bakmak gerekir. Direnişin ilk gününden itibaren yoğun bir ilgi söz konusu. Bu ilginin onlara güç kattığı, coşku ve cesaret verdiği yadsınmaz. Zaten işçiler de ziyarete gelenleri karşılamak için bu ilginin bu kadar olduğunu gösteriyorlar. Bu destek çok önemli bir yerde duruyor. "Siz olmasanız bu kadar gün burada duramazdık" benzeri söylemler önemi vurguluyor. Ancak belki de tarafımızdan söylenmesi gereken "asıl siz olmasaydınız bu direniş hiç gerçekleşmeyecek ve biz bu amaçla buraya hiç gelemeyecektik" olabilir.

Geçen 20 güne baktığımızda çeşitli nedenlerle memleketine gidenler, işlerini halledip dönenler ve yeni katılanlar olduğu görülüyor. Coşku ilk günlere kıyasla azalsa da kararlılık kendini koruyor. Direnişin zamana yayılmasının tehlikeleri her zaman var ve bu noktada da "neden uzatılıyor?" a daha

"Dayağa, gaza alıştık da bacım, en çok ne koydu, biliyor musun? Koyun gibi ıslatılmak"

fazla takılmadan süreci olumluya çevirmede rol oynamak gibi bir görev hepimizi bekliyor.

İşte bunlar 20'li günlerine gelen Tekel işçileri direnişinden sayfalara düşen birkaç izlenimdir. Sonrasını hep beraber örüp yine hep beraber göreceğiz. Bu arada hep beraber öğreneceğiz ve mücadelemizi yine birlikte büyüteceğiz. Umutla...

- **Direni sürecini nasıl de erlendire yorsunuz?**

- **Adıyaman'dan Mehmet Abi (Tekel İşçisi):** Hala dindik ayakta'yız çünkü haklı bir mücadele veriyoruz. Haklıyız ve taviz vermeyiz mümkün değil. Bunu hükümetin bilmesi gerekiyor. Açlığa mahkum edilerek öldürülmektense, direnenek ölmeyi tercih ediyoruz. Onun için hükümet yetkililerine

buradan sesleniyoruz; Sesimizi duysunlar. Bizleri özlük haklarımızla birlikte başka kurumlara nakletsinler. Bu olmadığı sürece ne kadar sürerse sürsün bu direniş devam edecek.

- **Peki aileleriniz direni inize nasıl bakıyorlar?**

- 15-16 gündür buradayız. Ailelerimizle doğru düzgün iletişim kuramıyoruz. Ama bir amacımız var. Onlar da bu bilinçteler. Bizlere destek olmaya devam ediyorlar. Ve böyle de devam edecek başka çaremiz yok. Şunu da söyleyeyim; Ben dahil birçok arkadaşım diyoruz ki biz şimdi ölse ailelerimize 1.200 TL maaş bağlanacak. 4/C'ye geçtiğimiz zaman ise alacağımız para 650 lira. Sırf bu sebeple kendini yakmayı bile ciddi ciddi düşünen arkadaşlarımız var. Artık biz canımızdan vazgeçtik. Çocuklarımızın, ailelerimizin geleceğini düşünüyoruz sadece.

- **Abdi peki'de polis saldırısının oldu u gün gerçeğe olarak i çilerin arasına giren "yasadı i örgüt" yanda larının provokasyonunu öne sürdüler. Bu konuyla ilgili ne dü ünüyorsunuz?**

- Başkan'ın açıkladığı anlamda ideolojik bir yaklaşımımız yok. Ama eğer ekmeğini istemek ideolojikse biz buna devam edeceğiz. Toplumun her kesiminden her görüşten insan var burada. Hepimizin mücadelesi ortak. Ve bu mücadele sonuna kadar devam edecek.

- **Genel anlamda gelen destek nasıl?**

- Destek çok güzel. Biz haklılığımızı anlatabildiğimiz oranda ise her şey çok daha güzel olacak. Abdi İpekçi'de uygulanan o baskıyı ve zulmü herkes gördü. Yine herkes bizim işçi sınıfına yakışır olgunluktaki duruşumuzu da gördü. Desteğin bu kadar yoğun olmasının sebebi bizim örgütlü gücümüz ve onurlu duruşumuzdur. Bu durum bizim daha da güçleneceğimizi ve desteğin de artacağını gösteriyor. Biz haklıyız ve sonuna kadar direneceğiz.

- **Yerinde çalı ma ko ulla rınızdan bahseder misiniz kısaca?**

- Mesleki hastalıkların en fazla yaşandığı sektörlerden biridir Tekel. En az yılda iki defa yani 6 ayda bir akciğer taraması yapılması gerekiyor. Ancak bu uygulanmıyor. Akciğer kanseri riski çok fazla. Yine ağır taşmaktan ötürü bel ve boyun fitiği çok sık yaşanıyor. Ne Sağlık Bakanlığı ne işveren ne de sendika tarafından bu koşullarda çalışan işçilerin sağlığını korumak amacıyla hiçbir şey yapılmadı.

4/C çağdı sındır!

- **Buraya neden geldiniz?**

- **Diyarbakır'dan bir TEKEL İşçisi;** Buraya 31.01.2010'da kapanacak olan işyerimizin kapatılmasına karşı vermiş olduğumuz haklı mücadelemiz için geldik. AKP Hükümeti 31.01.2010 tarihinden sonra özlük haklarımızı elimizden alıp bizi 4/C diye tabir edilen çağdı sını bir uygulamaya tabi tutmak istiyorlar. Biz de Tekel'de çalışan 12

bin arkadaşımızla beraber 4/C'nin bir intihar olduğunu, kabul edilemez olduğunu, çağdı sını bir uygulama olduğunu haykırarak için hep birlikte bir mücadele içine girdik. Ve bu mücadelenin hem yanındayız hem de takipçisi olacağız.

- **Yerinde ko ulla rınız nasıl dı?**

- Onu gelip görmek lazım. Beş metrelik yerde gözünüzün önünü zor görürsünüz. Toz, duman içindedir. Başkanın dediği gibi yan gelip yatmıyoruz. Buraya geldiğimiz gün bile isimizi yaptık, öyle çıktık yola.

- **Türkiye Kürdistanı'ndan gelen i çiler çok daha kararlı ve militan bir duru ser-giliyorlar. Sizce bunun nedeni ne olabilir?**

- 40 yaşına geldim. 40 yıllık yaşantım eylemlerle, haksızlığa karşı başkaldırıyla geçti. Bizim bölgemiz ekonomik açıdan çok geridir. Bununla beraber bölgede çalışan insanlar sadece kendi çoluğuna çocuğuna bakmakla yükümlü değildiler. Bizim amcamızın çocuğu, dayımızın çocuğu da bizim çocuğumuz sayılır. Aldığımız maaşta bir sürü insanın hakkı var. Bu sebeple de direnişimiz bir kat daha artmak zorunda.

Direniş destekle büyür!

- **Tekel çilerin direni lerine nasıl bakı yorsun? Süreç sence nasıl devam edecek?**

- **Sultan (Hacettepe Üniversitesi, 1. Sınıf Öğrencisi);** Tekel İşçilerinin direnişlerinden AKP binasının önüne gittikleri gün haberdar oldum. O süreden itibaren haberleri takip ediyorum, sık sık işçilerin yanına gelmeye çalışıyorum. Yine farklı kampüslerden öğrenci arkadaşlarla birlikte ziyaretler örgütleyorum.

Direniş gerçekten çok anlamlı. Ancak gözlemleyebildiğim kadarıyla burada çalışanlar çok yoğun bir biçimde yaşıyor. İyi ve kötü; direniş ve teslim olma anlamında bölünmeler var. Her şeye rağmen direniş bunca gündür devam ediyor. Toplumun farklı kesimlerinden farklı anlayışlara sahip olan işçiler burada birlikte ekonomik ve demokratik talepleri için mücadele ediyorlar. Biz de bu direnişe öğrenciler olarak destek veriyoruz.

- **Ö renci olarak bu sürece neden müdahilsin? 4/C uygulaması ile ilgili, Tekel çileri Abdi peki Parkı'nda yapılan polis müdahalesiyle ilgili neler dü ünüyorsunuz?**

- Biz öğrenciler olarak halkın içindeyiz, halkız. Gözümüzün önünde bir haksızlık yapılıyor. Buna göz yumamayız. 4/C uygulaması ile işçilerin sendikal ve demokratik hakları ellerinden alınıyor. Maaşları düşürülüyor. Keyfi bir şekilde işten çıkarılabilir melerinin yolu açılıyor. Bu çok büyük bir haksızlık. Sürece bu sebeple müdahil oluyoruz.

- **4/C uygulaması ile Abdi peki Parkı'nda ya anan müdahale ile ö rencilere yapılan akademik ekonomik saldırıları benze tiriyor musun?**

- Abdi İpekçi Parkı'nda polislin işçilere karşı uyguladığı şiddet ile öğrencilere kalkan coplar aynı anlayışın ürünüdür. Üniversitelerde öğrencileri baskı altına almak için her türlü saldırıyı gerçekleştiren anlayış, Abdi İpekçi'de işçilere bu muameleyi mübah görmüştür. Aynı zihniyet üniversitelerde muhalif sesleri susturularla, disiplin cezalarıyla, evlere gönderilen mektuplarla bastırmaya çalışmaktadır.

(Ankara DDSB)

DDSB'den TEKEL işçilerine ziyaret

DDSB olarak 22 Aralık 2009 tarihinde saat 18.30'da Sakarya Caddesi'nde bir araya gelerek, "Zafer Örgütlenen Birleşen Mücadele Eden Emekçinin Olacak" yazılı pankartımızla ve flamlalarımızla yürüyüşe geçtik. Bizleri TEKEL işçileri karşıladı. Yürüyüş boyunca alkışlarla sloganlarımıza eşlik ettiler. İşçilerin alana geldiğimizde ellerimizden flamları alıp kendilerinin taşıması bizi çok mutlu etti.

Alana girdiğimizde ışıklar ve zılgıtlar eşliğinde coşkulu bir şekilde bizi selamladılar. DDSB'li bir arkadaşımızın kürsüden işçilere seslenmesi istendiğinde arkadaşımız; "İlk günden bu yana işçilerin yanındayız. Ve direniş zaferle sonuçlanıncaya kadar da yanınızda olacağız. Zafer örgütlü ve birlikte mücadele edilerek kazanılır. TEKEL işçilerinin bu onurlu mücadelesini selamlıyoruz" diyerek işçileri selamladı. İşçiler de

"Tekel işçileri sizinle gurur duyuyor", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz", "Birlik mücadele zafer" sloganlarıyla karşılık verdi. Ardından DDSB olarak çıkardığımız "Kazandıığımız haklar için direnelim, yeni haklarımız için mücadele edelim" başlıklı bildiri dağıtıldı. İşçiler flamlarımız alıp taşıdıkları gibi bildirilerimizi de dağıtmaya yardımcı oldular.

(Ankara DDSB)

